

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Niles Douglas\Niles, Douglas - Maztica 03 -
Opereny Drak.pdb

PDB Name: Niles, Douglas - Maztica 03 ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.10.1937
Modification Date: 10.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NÁVRAT

1. Železný Helm
2. Zmijí ruka
3. Opeřený Drak

Obrovitý monolit vypadal jako živý tvar, když se pohnul. Dvě obrovské nohy silnější než mohutné kmeny stromu jej podporovaly a nesly jej těžkopádně vpřed. Dvě paže, tvarem podobné lidským, ale zakončené hroživými drápy zahnutého kamene, se mu kymácely po stranách.

Tvar Zalteca pohrdl pobořenými přechody, jež stále spojovaly ostrov s pobřežím - ten veliký kamenný tvar vstoupil do jezera Zaltec a lehce se brodil hustým bahnem. Voda mu sahala jen po příšerná kolena.

Vynořil se na jižním břehu jezera, těžké nohy drtivě bořily povrch země. Minul čadící pozůstatky hory Zatal bez jediného ohlédnutí, neboť žhnoucí oči - šedé koule žuly v děsivém kamenném obličejí - se pevně upíraly na poušť v odpověď na jakýsi vzdálený a neznámý popud.

A Zaltec neustával v pochodu, až divák na okraji údolí mohl vidět jen obrovský monolitický tvar, jenž se pohyboval jako čnící strmá hora k odlehlým pustinám pouště.

Hora, která kráčela...

M A Z T I C A

SWAZEK 3

ZMIJÍ RUKA

Douglas Niles

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT ? 1997

This work is protected under international copyright law
and the Berne Convention.

Any reproduction or other unauthorized use of the material or artwork
contained herein is prohibited without the express

written permission of TSR, Inc.

FEATHERED DRAGON

Cover Art by FRED FIELDS

Czech translation by DAGMAR KRAFKOVÁ

Digitalizoval NeverS@seznam.cz

FORGOTTEN REALMS, AD&D and the TSR Logo are trademarks owned by TSR, Inc.

(c) copyright 1991, 1997 TSR, Inc. All Rights Reserved

ISBN 80-7174-291-0

Donovi a Anně
a s vřelým uvítáním Angely

MAZTICA After the Night of Wailing - MAZTICA po noci nářku

Eastern Ocean - Neprozkoumané moře; Twin Visages - Dvojitá Tvář; City - město; Ruin - trosky; Mountain Peak - vrchol
hory; Mountain Range - pohoří; Desert - poušť; Jungle & Savannah - džungle a step; Dense Jungle - hustá džungle;
Savannah - step

Předmluva

Z Cotonovy kroniky:

V době, která těsně předcházela Válce Bohů, kdy Quotal a jeho sestry zápasili se Zaltecem a jeho bratry o nadvládu nad Pravým Světem, bohové rozkázali svým věřícím, aby jim vybudovali chrám větší než kterýkoli jiný na celém světě a postavili jej na místě, odkud by bohové svým zemím mohli vládnout ve vznešené osamělosti.

Bohové si vyvolili pustinu, suché údolí v srdci nejhlubší pouště, a nařídili lidem, aby sem přišli. Ti své nesmrtelné pány poslechli a bohové jim dali potravu a vodu, aby nezahynuli. Vydali své rozkazy a lid se opět poslušně podřídil.

Ve středu místa zvaného Tewahca, Město Bohů, lidé postavili ze všech pyramid tu největší. Po desetiletí se tu dřeli, z

pustiny vydobyli zázrak, vychovali děti, žili a umírali na tomto místě, které vybral Zaltec a Quotal.

Ta stavba se zvedala k nebi, tak vysoká jako hora. Budova chrámu, mohutný kamenný obdélník na vrcholu nejvyšší plošiny, se tyčila v celé velikosti, že by v ní mohli přebývat sami bohové. Z celé Mazticy sem přišli nejproslulejší umělci, aby na ní uplatnili svou hišna a pluma magii, aby ji vyzdobili jasnými mozaikami a zářivými barvami. Kolem pyramidy oživilo město. Vyrostly tu ulice a náměstí, široká nádvoří a zelené zahrady. Lidé si postavili domy a paláce v touze, aby budovy odpovídaly posvátné lokalitě. Jenomže to všechno sloužilo jen jako okrasa pravému centru Tewahecy - pyramidě bohů.

Jednoho dne byla pyramida dokončena. Bohové lidem poručili, aby odešli, a vody vyschly. Potrava, jež tu rostla, uschla a uhynula a opět tu zůstala jen holá pustina písku a kamene. Krásné město stálo jako prázdná suchá slupka ve středu ničeho.

Lidé tu neměli z čeho žít, takže odešli do úrodnějších krajín.

A válka mezi bohy začínala.

1

Větry nad Pravým světem

OBROVSKÁ PROPAST ÉTERU ROZDĚLUJE ROvinu sídelních míst bohů a smrtelníků. Vzdouvající se neprůhledná a tajemná éterická mlha se převaluje jako nekonečná hradba kosmických oblaků. Zaplňuje prostor mezi žijícími světy a vyššími rovinami těch nesmrtelných - je místem prázdnoty, ničím.

Tak trvá, věčná a neměnná, po epochy smrtelných generací. S pomocí magické či božské moci tudy prošli příležitostní poutníci, leč jejich putování nezanechalo žádné stopy jejich cest. Éter se pokaždé uklidnil a usadil, smýváje hladce jakékoli otisky.

I když bohové v mnoha rovinách začali být neklidní, když epické osudy se srazily v křečích dobra a zla, éter proudil v přílivu a odlivu nekonečného času. Nepodřel žádnou stopu, neukázal žádné známky.

Nyní v éteru blýskaly barvy, za jasně zelenou se táhla červená a oranžová a žlutá. Duhová zář jak modř mělkého korálového moře vyletěla a zase rychle vybledla v mohutném oparu nezemské podstaty.

Na chvíli - možná po věky či pouhé minuty - všechno bylo šedé a beztvaré. Potom barvy opět vyšlehly a nyní se v mlze éterické roviny objevil tvar. Zde neexistovalo žádné měřítko k přirovnání, leč tvar se zdál nepopsatelně mohutný, světský v šíři a neúprosný v setrvačnosti.

Rozestřená křídla na každé straně tvaru byla dost velká, aby objala slunce. Každé křídlo smetalo mlhu žhavými odstíny, zanechávalo za sebou v éteru stopu v pásce duhy. Tělo mezi dvěma křídly, oblévané jasně, se zdálo být hadí a masivní.

Tvar zase zmizel v oparu, dosáhl míst, kde éter měkce narážel proti světu. Zůstal jen opar, stále se převaloval, stále volně vířil. Pak se z něj tvar náhle vyprostil a jeho plná zář oslňovala.

Obtočil velkou hvězdu v hledání určitého světa a zamířil k nešťastné, nepokojné zeměkouli.

Jak sestupoval, jeho průlet vrhal přes Říše široký stín.

? ? ?

"Tady je taky voda!" Luskag se podrbl na opáleném, holém temeni. Pouštní trpaslík byl náramně zmatený, na dně duše trochu polekaný. Pravda, trochu vody navíc by ve sluncem vyprahlém Domu Tezcy nebylo snad na škodu. Nebo bylo?

"Víc divných úkazů, jako ta zvířata, co se o nich povídá, že hlídají Nexal," mumlal Tatak, jeho stejně snědý společník.

Jako Luskag i on měl přes rozkrok kus hladké kůže a na hlavě čelenku z hadiny, jenže tomuto mladšímu chlapíkovi pomáhala držet dlouhé, rozčuchané husté vlasy. Oběma trpaslíkům zakrýval ústa a brady zježený vous až po pás.

Ti dva stáli u dlouhého jezera čisté vody na dně nepravidelného skalnatého podloží, kde ještě před dvěma dny byla prašná pouštní proláklina. Nad hlavami se jim tyčily rozeklané strmé srázy, jejichž rudé kamenné boky hořely v denním slunci jako plameny. Kolem vzácné vlhkosti už z kamenité půdy vyrašily sytě zelené výhonky. Jestli se tenhle jev, zjištěný na mnoha místech Tezcova Domu bude šířit, vydá tato bývalá pustina za pár týdnů nadbytek životodárné kukuřice.

"A co lidé? Kam mají namířeno?" vyptával se Tatak; věděl, že náčelník nařídil zvědům, aby pozorovali stěhování národa ze pouště, která bývala proslaveným Nexalem.

"Tak jako dřív jdou k jihu," bručel Luskag. „Sestupují na Dům Tezcy jako kobylinky, vrhají se na tyto nové studnice vody, vyžerou potravu a pak táhnou zas dál.“

"Jako by to pro ně nachystali bohové...," utrousil mladý Tatak.

Nejistý a rozmrzlý Luskag se cítil dotčený. On, náčelník Slunečního Domova, znal neměnný svět pouště po víc než stovku let. On a jeho kmen se sžili s jeho drsným prostředím, a i když jej neovládli, ani ta zem neovládla je samé. Všechnu vodu, co potřebovali, získali z buclaté písečné matky, kaktusu, který rostl, aby jim sloužil místo studny. Potrava byla vzácná, ale pouštní trpaslíci k přežití nepotřebovali mnoho.

Teď se však setkávali s množstvím změn a Luskag nemohl setřást pocit divné tísně, jenž ho svíral a zneklidňoval v tomto jasném slunném odpoledni jako stín.

A vskutku, jako v ozvěně k jeho myšlenkám se přes zemi přehnal velký záblesk stínů. Trpaslík se instinktivně skrčil, jako kdyby mu nad hlavou letěl monstrózní jestřáb, když však prohledával čistou kopuli jasně azuru, byla prázdná.

"Viděl jsi to?" zeptal se přítele.

"Co?"

Náčelník pouštních trpaslíků ani neodpověděl, pátral na nebi po nějaké stopě něčeho, co poušť na moment zastínilo. "Musíme se mít na pozoru," hlas mu tiše vrčel v hrdle. "Musíme být připraveni."

"Naše řemeslnice tvrdě pracují na plumakamenu," podotkl Tatak, ač náčelník o tom vpravdě věděl víc než on.

"Výrobily už zásobu ostrých šípů."

"No ano. Právě dnes ráno se družina vytrvalých trpaslíků vydala na cestu do Města Bohů a do deseti dnů by tu měli být zpátky se zásobou bohy požehnaného obsidiánu."

"Náčelníku," Tatak se nerozhodně, starostlivě mračil, "můžeš mi vysvětlit, jak je to možné, že bohové dovolí pouští, aby si vybrala takové místo? Pyramida, co tam stojí, ukazuje na práci mnoha věrných věřících, ne?"

Luskag si odkašlal. "Nám nenáleží pochybovat o činech bohů. Možná že město Bohů v poušti umístili tak, abychom je mohli najít jenom my - jenom my můžeme ovládat plumakámen." Náčelník se suše uchechtl. "Ačkoli bohové nám teď možná také ukáží, nač takové zbraně potřebujeme."

Oba věděli, že to bylo víc štěstí než nějaká sudba osudu, jež Luskagovi pomohlo najít obzvlášť tvrdý, lesklý obsidián. Vypadalo to, že kámen se vyskytuje pouze v pohoří kolem Města Bohů, té pískem ošlehané ruiny, stojící v samém srdci bezútesné pustiny. Z ledově hladkého kamene vyřezávali kameníci pouštních trpaslíků zbraně mnohem mocnější, než jaké se vyráběly v Maztice; ostří opravdu připomínala ocel, datující se někdy z časů jejich vzniku, než došlo ke Skáložáru.

"Říkají, že Špice šípů jsou dosti tvrdé, aby rozštíply balvan," pokračoval zvědavě Tatak.

"No jo, začali z tohoto kamene vyrábět i hlavy seker." Luskag sám nosil takovou zbraň; její hrana se neotupila a její zkušební výrobci jí prý kouzlem plummy dali do vínku i nezničitelnost.

"Možná se dají i do oštěpů, ale tak jak tak je nás moc málo na nějaké boje."

Luskag za sebou spíš cítil, než viděl něčí přítomnost a rychle se otočil. Potom se povrch roztrásl dopadem těžkých kroků a vytrhl z pasu sekeru. Viděl, že Tatak zesinal, ale mladý trpaslík bez zaváhání přiskočil k náčelníkově boku. Za ohybem se vynořil tvor, při jehož spatření si Luskag překvapením a hrůzou div nesedl na zadek. Vysoký a připomínající člověka, tyčil se do výše nějakých osmi či devíti stop, a když zvedal kyj velikosti menšího stromu, vlnily se mu přes torzo a údy široké pruhy rudých šlach. Matně si všiml, že ta věc má na hrudi krvavě rudý cejch jak kosočtvercovou hlavu zmije.

Luskagovu pozornost však přitáhl obličej, neboť hleděl do nejpříšernější tváře, jakou kdy v životě viděl - maličké, krví podlité oči na něho lstivě zíraly, široká poslintaná otevřená tlama vystavovala na prst dlouhé kly. Při pohledu na to monstrum se cosi v Luskagově povaze náhle probudilo k hluboké nenávisti a tělo se napjalo primitivní pomstychtivou vášní.

"Dej pozor na ten klacek!" křikl, když viděl, že prohlý Tatak vyrazil vpřed.

Mladý chlapec měl u sebe pouze kamenný nůž a teď jej vrazil do bestiina skleslého břicha. S překvapivou čilostí monstrum uskočilo a ve stejném pohybu máchlo svým kyjem po útočícím trpaslíkovi. Silný klacek narazil do Tatakovy hlavy s brutální silou a v momentě mu rozdrtil lebku a mozek.

Rozlícený Luskag zavrčel, vrhl se do bitky s pravěkým běsem, jenž ho docela ovládl. Nikdy dřív takové zvíře nespapal, a přece ho jeho vzhled vyburcoval k záštiplné chuti zabíjet.

Luskagova kamenná sekera, ozdobená drobnými chomáčky plummy, mířila na vystouplé břicho. Než mohl kyj znovu zvednout, ostrý obsidiánový břit zajel do tvorova masa v hlubokém seku.

Když vytryskla krev, osmahlý trpaslík divoce vykřikl svou radost v ostrém štěku pomsty. Luskag v zajetí vražedného vzrušení se bojovně přikrčil, hlídaje tvorův výpad.

S řevem, jenž otřásl údolím, kyj zasvištěl vzduchem. Luskag lehce odskočil z dosahu a tentokrát tvrdě sekl do kolena. Řev monstra nesl již stopy strachu a Luskag útočil znovu a znovu. Tělo mu hořelo, stravující šílená zuřivost ho proti tomu zvířeti hnala s krutou bezohledností. I bez mrtvého Tataka by se asi jen stěží ovládl.

Nepřičetný stav, v němž se nacházel, nenechal žádný prostor či myšlenku na slitování.

Zvíře zbaběle ustupovalo, klopýtal z dosahu vzteklych rozmachů lesklého ostří; náhle pustilo kyj a otočilo se k útěku, pádíc kulhavě vzhůru po uvolněném kamení k okraji údolí.

Jeden ostrý sek do boku přetnul tvorovi stehenní sval, a teď s panickým jekem padl k zemi. Luskagova příští rána mířila na odporný krk a nadobro jej umlčela.

Bojovný žár se Luskagovi pomalu vytrácel z očí a cítil, jak mu na ramena doléhá děsná únava. Smutně přistoupil k Tatakovu tělu, připomněl si ten stín přes oblohu a znovu se bedlivě rozhlížel, ale klenula se nad ním jen modrá obloha, výsměšná ve své neporušené čistotě. Jemně zvedl chlapcovo tělo a obrátil kroky k domovu.

? ? ?

Muž a žena odpočívali, těšíce se z klidného míru jejich skalního úkrytu. Odtud, z výšin rudě pruhovaného, rozeklaného pohoří, se dívali k západu přes hnědé a písčité pláně pouště. Vážili si těch řídkých okamžiků, kdy mohli být sami, neboť to byli mladí milenci a v poslední době si moc soukromí neužili.

Hleděli na neporušenou divokou přírodu, pryč od hořké stezky s tisícovými zástupy napůl chromých, vyčerpaných lidí, tábořících někde vzadu za nimi. Teď konečně po mnoha týdnech útěku se ohromná kouřící masa hory Zatalu ztratila za severním obzorem z dohledu. Začali noc zkázy nazývat Nocí Nářku a bylo to věru výstižné jméno.

"Jak dlouho ještě budeme muset prchat?" zeptala se Erixítl toužebně.

Na poušť začínal usedat večerní chlad a jemně je nutil k návratu, do něhož se jim nechťelo.

Žena byla překrásná, dlouhé černé vlasy se jí vlnily na hnědá ramena a v hedvábném vodopádu splývaly po zádech.

Byla oděna ve světlé pláštěně, hladké a měkké, s bohatým péřovým povrchem zářivých barev, které se v bledém světle chvějivě třpytily.

Na krku měla tyrkysový a nefritový amulet, olemovaný drobnými chomáčky smaragdových peřiček. Jemná brčka se zdála v lehkém vánku dýchat svým vlastním životem a sytá zeleň kamenného klenotu mu dávala vzhled živoucí vitality.

"Můžeme přežít tak dlouho, dokud budeme nacházet potravu," opáčil Halloran, vyhýbaje se přímé odpovědi. "Vím, že pro nás to nemá žádnou budoucnost, žádný život... protože..." Odmlčel se, když mu stiskla ruku. Ve srovnání se ženou to byl vysoký muž, s bledou, větrem ošlehanou pleť a hladkým hnědým vousem.

Po boku mu visel dlouhý rovný meč v obyčejné kožené pochvě, jehož ostrá ocelová čepel prosvítala úzkou mezerou blízko rukojeti, kde byla vydána ovzduší. Hrud' mu krylo ocelové brnění, jež se kdysi blýskalo jak stříbro, ale teď bylo poskvrněné tvrdostí namáhavého pochodu. Těžké holínky nesly škrábance a oděrky dlouhé, drsné cesty.

Jenom jeho ruce zůstaly čisté a jejich světlou kůži zdůrazňovalo padající šero. Na každém zápěstí měl tenoučký barevný kožený náramek s korálky a droboučkými pírkami, jež se vánkem čechrala a v podvečerním osvětlení jako by kvetla.

"Existuje vůbec nějaký jiný život?" povzdechla si Erix. "Tohle může být začátek konce světa."

"Ne!" Napřimil se Hal. "Poušť je pro nás jen stezkou, ne naším životem! Můžeme po ní pokračovat tak dlouho, pokud vydrží voda a potrava. Někde najdeme místo, kde budeme v bezpečí, kde si budeme moct vybudovat domov! Tví lidé stavěli města dřív, mohou je postavit znovu! Oni - my - to s tvým vedením a radou dokážeme!"

"Proč to musím být právě já?" opřela se Erix, pak jí ramena poklesla a odpověděla si sama. "Protože nosím plášť z jednoho pera? Protože lidé - kněží - tvrdí, že si mne vyvolil Quotal?"

"Nikdy jsem neřikal, že rozumím úmyslům bohů," Halloran odpovídal tiše. "Ale lidé ti věří, spoléhají se na tebe a potřebují tě! Vždyť se k tobě obracejí i muži z legie, má vlastní krajané."

Jestli se k tobě uchylují, protože věří proroctví o návratu Opeřeného Draka, nepochybuj o něm!" pokračoval rozvázně. "Užij tu důvěru a pokus se lid sjednotit!"

Erix povzdechla. "Ach, já vím, že všechna znamení sudby se splnila. Nejprve se do Mazticy vrátil coatl, jen aby v Noci Nářku zahynul. Potom se objeví tato pláštěnka - Plášť Jednoho Pera - a ukáže se, že jej nosím já sama. A konečně dojde i na Letní Led."

"Led byl jedinou věcí, která nám pomohla z Nexalu uprchnout," připomněl jí Hal jemně. "A byl též posledním znamením, podle něhož se měl předpovídat jeho návrat."

"Stejně ale přichází pozdě, jestli vůbec přichází!" odsekla řízně. "Kdepak je teď?! A proč tedy nepřišel dřív, dokud ještě mohl Nexal zachránit, než došlo k válce a všemu tomu vraždění!"

"Možná že nic a nikdo nemohl Nexal zachránit," řekl Hal. Město bylo překrásné, ale žádná nádhera nemohla vyvážit zástupy zajatců, které kněží denně zabíjeli, aby jejich srdce obětovali svému krvežíznivému bohu, myslel si mlčky. Celá ta představa mu připadala jako jediná ohromná a výhrůžná temnota, ďábel, jehož se svět musel zbavit.

"Nezapomínej, že tvůj plášť nám v Noci Nářku zachránil život."

"To tedy učinil," musela připustit. Opřela se o manžela. "A přes všechnu tu hrůzu a strach, co jsme prožili, nechtěla bych se vzdát jediné minuty, kdy jsme byli spolu."

"Těch bude ještě mnoho," slíbil Hal a uložil si slib hluboko ve svém srdci.

Přivinul ji k sobě a pevně ji držel, aby jí v noci, která se kolem rozestřela, nebylo chladno. Lnula k němu a pro ten čas nevnímali nikoho a nic, jen sami sebe.

Pro tu až příliš krátkou chvíli to bylo vše, co si žádali.

???

Kouř se nesl vzhůru z hromady roztrštěného kamení, které kdysi bývalo pyšnou Velkou Pyramidou Nexalu. Okolní prostory posvátného náměstí, nyní rozervaného, popraskaného a zprohýbaného, se prostíraly v pekelné spoušti dýmajících trosk.

Místo však stále bylo posvátné, neboť zde byl před staletími pohřben svatý talisman nexalského kmene. Teď ležel ukrytý pod zničeným povrchem náměstí a zřícené pyramidy, ale nechyběla mu moc.

Talismanem byl pískovcový sloup, který před dávnými věky objevil oddaný kněz Zalteca. Legenda říkala, že tento sloup oživil, oslovil klerika jako Zalteca a nařídil mu, aby svůj lid vedl v epickém putování. Kočovní kmen jej nosil s sebou, až přišel do tohoto údolí a prohlásil ostrov za svůj domov.

Než pro svého hladového boha zvedli první pyramidu, zahrabali sloup do země pod chrámem. Další generace rozšířily vliv kmene, a jak bohatl, přidával na jednoduchou pyramidu vrstvu za vrstvou, až se z ní konečně stala Velká Pyramida Nexaly a její lid se stal pány Pravého Světa. A pískovcový sloup u paty vznosné pyramidy vždycky tvořil její pevný základ. Symbolizoval hlubokou a nepomíjivou moc boha, stejně jako sopečná velehora nad ní představovala jeho žhavý a výbušný hlad.

Od exploze nebetyčného Zatalu již uplynuly dlouhé měsíce, ale vody v údolí stále dýmaly horkem a množství páchnoucích plynů vybuchovalo ze země s nepředstavitelnou prudkostí.

Před katastrofou ostrov obývali lidé, avšak oni teď stejně jako jejich město trpěli hněvem bohů. Země popraskala a široké trhliny zalila černá voda, nebo v nich bublalo sopečné bahno.

Proslulé bohatství jejich zlata se ponořilo do tmy, pohřbené pod kamením, popelem a mrtvolami, zatímco jejich umění, jejich pluma - kouzlo per, jejich zářivé mozaiky a skvělá architektura, to všechno zmizelo v násilné zkáze.

Ostatní městečka a města za bývalými břehy jezer ležela opuštěná v rozvalinách. Kdysi úrodná pole zaplavily dřív tak čisté vody jezer a proměnily je v nekonečné páchnoucí bažiny, otrávené odpornými výkaly kouřící sopečné hory.

Potulovali se tu temní tvorové, strašidelná zvířata klů a drápů, jež nenávisťně zírala na šerý svět, jenž je zaklel do jejich osudu. Všichni lidé, kteří neutekli, už dávno podlehli tesákům a tlapám nynějších pánů města.

A největší z těchto netvorů žil v troskách samotné pyramidy. Hoxitl, kdysi velekněz boha války Zalteca, se teď stal nejlepším nástrojem svého pána. Jeho zohavené tělo se tyčilo do výše dvaceti stop a obličej ničím nepřipomínal lidský původ.

Obrovský protáhlý čumák divoce chňapal, odhaloval řadu za řadou ostrých, hrozivě zahnutých tesáků. Dlouhé šlachovité ruce a nohy končily lesklými drápy a protáhlý ocas s ostrými jedovatými ostny bičoval zem. Jeho hlavu lemovala hustá hříva, hříva krví splepené, husté kožešiny, která se naježila, když dával průchod svému vzteku. Hoxitl teď už ani nic jiného neznal.

Netvor Krvavého Zalteca mnohokrát proklínal za děsný osud, který mu navěky přisoudil, a přece v tom stejném čase, a přes všechny nejjedovatější kletby, ho ten bůh stále ovládal. Při řídkých příležitostech, kdy byl v rozvalinách nalezen ukrytý člověk, vždycky hrůzou ječícího zajatce přitáhl k Hoxitlovi. Sklání se nad ubohou obětí, Hoxitl vytrhl jeho srdce a pokorně zvedl příšernou obětinu vzhůru v oddané účtě k svému vládnoucímu bohu. Hoxitl se k němu stále modlil a prosil ho o vedení, neboť zrůda sama nebyla schopná utvořit si vlastní ideu.

Jedna z obětí - starý muž, jenž přijal svůj osud s chladným klidem pravého věřícího, konečně jako by vyvolal odezvu. Hoxitl jeho srdce vhodil do tlamy popraskané sochy, představující božského Zalteca, a jak to učinil, cítil dunění, soustředěné hluboko v zemi pod jeho nohama.

Klerik - zvíře vyl děsem, neboť mu to připomnělo neštěstí, které ho postihlo během Noci Nářku. Všichni kolem něj - všechna ta zbabělá stvoření jeho kultu teď řvala hrůzou a schovávala se ve strachu z dalšího hněvu jejich pána do kdejaké skuliny, co mohla najít.

Chrámem otřásalo silné chvění a praskot, z hromady se sesouvaly obrovské balvany a Hoxitl moudře odstoupil. Z troske se zvedl tvar, vypadal jako skála, vypadal jako hora a sutiny z něj opadávaly, jak se zvolna vynořoval ze země.

Konečně stál jako monolit, čněl vysoko i nad hlavou obrovitého Hoxitla. Stvoření se kolem něj choulila a škemrala o slitování, jenom klerik - bestie - pokročil odvážně vpřed a poklekl.

Neboť věděl, že kamenný obr před ním není nikdo jiný než samotný Zaltec, bůh války.

Po dlouhá staletí odpočíval ve středu pyramidy, pohřbený pod vrstvami kamene, přidávanými řadou Ctihodných Rádců Nexalu, a nyní, netišněný městem a jinými bohy se vynořil jako mocný kolos a sdělil Hoxitlovi svou vůli.

Teď se Hoxitl přesvědčil, že je stále v boží oblibě a navzdory svému znetvořenému tělu a navzdory zkáze svého lidu i světa mu fanatickým vytím projevoval svůj vděk.

"Pane můj! Ty ke mně promlouváš! Jsem tvým otrokem!"

Vidina vypjala Hoxitla do plné výše - vidina krve a ohně a smrti.

"Válka!" jásal Hoxitl. "Pane, ve tvém jménu vyvolám válku! Neušetřím nikoho, kdo nechválí tvé jméno!"

Mí věrní!" Zvučným rozkazem k sobě svolával následníky a ti i přes svůj nesmírný strach z kolosu slyšeli a poslechli.

"Ve svatém jménu Zalteca! Začneme válčit!"

Na své zástupy řval a klel, až je seřadil do šiků a legií. Obry mlátil a kopal a pak je poslal, aby orcům dělali totéž. Vzal své divé troly a sestavil voje smrtonosné nenávisti.

Ve zřícenině středu Nexalu se shromáždily velké masy. Černí a zelení trolové stáli kolem armády na stráž, jejich tmavé, hluboko posazené oči se podezřívavě rozhlížely, šlachovité paže s ostrými drápy hrozily k obloze. Někteří nesli kyje či neumělé kamenné macas, jiní drželi otřískané štíty nebo na sobě měli roztrhané zbytky lidských oděvů. Jiní tu stáli naří. Ale přišli všichni.

Brutální obři proháněli menší orcy holemi i biči a ti honem utíkali, aby splnili povely svých monstrózních vůdců. Orcové se kvapně seřadili do šiků s oštěpy, luky a kyji, zbraněmi, které nosili jako válečníci kultu Zmijí Ruky.

A celý ten voj se jako had seřadil za svým velitelem. Hoxitl zvedl hlas a důležitě se vzpřimil, takže se tyčil i nad troly a obry a vedl je přes pobořený přechod kolem hničících bažin dýmajících jezer a potom zamířil k jihu, k poušti za horou Zatal.

Najdou lidi, co uprchli z města. Najdou je a krvavý Zaltec bude mít zase hody.

???

Orel v líném sestupu vlétl do vzedmuté hradby mraků. Široká ptačí křídla zachytila každý jemný tah vzhůru, teď zrychlil let a držel se ve stejné výšce. Černý a bílý tvar lehce klouzal závojem oparu po dlouhé minuty a konečně vyrazil do slunného jasu tropického nebe.

Poštli nikdy dřív neletěl tak hluboko na jih. Orlí tělo si libovalo ve svobodě, již mu poskytovalo naprosté ovládnutí nebes, neboť jestřábi, supi a nižší orli - a všichni orli byli nižšími orly - se mocnému ptákovi klidili z dráhy jeho letu.

Jenomže v tom mocném opeřeném těle se mysl muže obírala změnami na povrchu země, která se míhala dole pod ním. Poštli viděl tu novou zeleň, oázy vody obklopené kukuřicí a ovocem na místech, kde dříve svrchované vládly okrové duny Tezcova Domu.

Ty písčité duny stále existovaly - popravdě stále převládaly - ale drahocenné ostrůvky života tečkovaly Mazticu daleko k severnímu a jižnímu obzoru jako řady kosmických kroků, vedoucích z pustiny, která bývala mocným, bohatým Nexalem.

Poštli si s lidským vzlykem připomněl své jedinečné město, z něhož zbyly pouze trosky, sutiny a blátivé bažiny. Bylo to víc než měsíc, co se sopka Zatal po výbuchu trochu utišila, ale to už z krásného, životem kypícího údolí zbyly jen rozvaliny.

A ti netvoři! Odporné příšery zrozené v katastrofických silách, když bůh války si přivlastnil své věrné a přizpůsobil je

svým představám! Lidé s cejchem Zmijí Ruky se proměnili v bestie, jaké orel nikdy dřív neviděl a člověk by nikdy nevymyslel. Takové příšery se nikdy v Pravém Světě nevyskytovaly, ač Poštího přítel Halloran mu říkal, že v jiných částech Říši existují.

Teď okupovaly celý Nexal. Poštího vzdušné výzkumy ukázaly, že tito netvoří se seřadili do legií - a co bylo mnohem hrozivější, vydali se na pochod.

Orel se vznášel nad blátivými tábořišti uprchlíků; byly jich nepřehledné tisíce, co opustili Nexal a teď sledovali ostrovy zeleně do pouště, stále směrem na jih. Monstra pronásledovala a lidé prchali. Každá oáza měla dostatek potravy, aby lidi sytila několik dní, ale pak byla vyčerpána a populace byla nucena prchat dál k jihu, pryč od nátlaku bestiálních tesáků a drápů.

Poští ten zápas pozoroval z pozice vznešeného odstupu, neboť již nepatřil do pozemského světa. Přece se však nedokázal docela odtáhnout, příliš dlouho byl jedním z rozhodujících urozených vůdců Nexaly.

Tak teď letěl na jih, aby viděl, kam zelený pás úrody vede jeho lid, a očima daleko ostřejšíma než lidské prozkoumával obzor, jenž se před ním otevíral.

Konečně dosáhl konce své stezky.

Objevila se na horizontu jako malá hromádka, rychle rostla, jak se k ní orel přibližoval. Neležela podél potravinové cesty zeleně, byla spíš kus na východ, a brzo rozpoznal její typický tvar, ale nedovedl si vysvětlit, kde se tu v poušti vzala. Zvedala se výš a výš, až se zdálo, jako by se vzpínala.

Stavba vyrůstala z ploché roviny holého písku, ale orel viděl kolem této oblasti další rozvaliny: nízkou budovu částečně zavátou pískem, z něhož čouhaly tmavé otvory napůl zablokovaných dveří a nádvoří, jež tvořily řady sloupů. Nedaleko stála menší, věky ohlodaná pyramida a povšiml si čtyřhranných obrysů - základů dávných stavení.

Nad tím vším se tyčila pyramida, čistá a jasná a neposkvrněná ve své královské nádheře. Když Poští přiletěl blíž, přesvědčil se, že byla mohutnější než kterákoli jiná věc v zemi a byla přinejmenším dvakrát tak vysoká, než bývala nyní zřícená Velká Pyramida v Nexalu.

Konečně mohl tu zářivou, strmou stavbu obkroužit. Boky jí brázdily četné terasy a po každé straně vystupovaly úzké strmé schody - mnoho set schodů. Jasně mozaiky zdobily všechny její tváře v tak brilantních barvách, že musel uznat, že takové ještě neviděl.

Obrysy byly přímé, přesné, barvy čerstvé, nevykazovaly žádné známky rozpadu či opuštěnosti.

Přenesl se blíž, za tmavé zívající dveře ke chrámu, zasvěcenému slávě jakéhosi božstva, ale stavba na její plošině byla prázdná a ošlehaná pískem.

Zdálo se, že našel největší pyramidu na celém kontinentu, ale byl to chrám, který stále čekal na svého boha.

? ? ?

Obyvatelé Mazticy se dívali na Noc Náрку jako na příšernou katastrofu, již na ně seslali pomstychtiví bohové. Ti lidé, které bouře tajemných sil zohavila - členové kultu Zmijí Ruky v podobách orců, obrů a trolů - nenáviděli a proklínali svůj osud. Ti, kteří přežili násili té hrůzné noci a neutrpěli žádné změny, v desu uprchli, nemyslíce na nic jiného než na bezpečí nějakého útočiště.

Avšak jak rozdílná byla perspektiva této noci, viděná z říši samotných bohů!

Zaltec si výrazně polepšil; síla zemětřesení mu umožnila, aby svou fyzickou jsoucnost vsunul na nejpřednější rovinu. A tato jsoucnost se jasně prokazovala v kamenné soše, která se nyní tyčila nad zničeným Nexalem. Své nejvěrnější následovníky, ty, co složili slib Zmijí Ruky, k sobě navždy připoutal tím, že jejich vlastní těla proměnil ve tvory smrti a války.

Quotal, Opeřený Drak, byl mocným božstvem, kterého z Mazticy vyhnala vzrůstající moc jeho bratra Zalteca. Byl klidný a neúčastný, vzdálený světu lidí, měl celkem málo ctitelů, neb většina na něj zapomněla, nebo ho ignorovala. Ale Noc Náрку to všechno změnila; v bariéry, již ho Zaltecovi věrní oddělili, se objevily trhliny. Teď se Quotal hnul ke světu a lidé, vyděšení podívanou na Zaltecovo ničení, nařikali a volali po jeho návratu.

Helma, boha legionářů, brutální moc jeho nepřítele z Mazticy naisto vytlačila, a ačkoliv v Pravém Světě měl věřící mezi legionáři, co přežili, nezůstal zde jediný klerik Toho Věčně Bdělého, aby je vedl. Tak slepě bloudili, zatímco Helm přesunul svou moc přes moře k palácům a chrámům podél Mečového pobřeží - k srdci jeho náboženství. Bůh svůj ústup pokládal za dočasný; někdy brzo se vrátí ke svým následovníkům, neboť ti jej nosili ve svých srdcích.

Bylo tu však ještě čtvrté božstvo; temná bohyně jedovatého zla také do katastrofy vlila svou moc. Byla to Lolth, a její pomsta postihla nejdřív její bývalé děti, droví elfy.

Nezabila je. Místo smrti obrátila jejich hladká těla ve zvířata chaosu a zkázy, dovolila jim, aby žili a trpěli. S touto pomstou se však nepokojila - posle své tvory, své dridery, na svět, kde vyvolají další pohromy.

Aby k nim mohlo dojít, potřebovali vhodné nářadí - pomocníky. Ta potřeba přinesla Lolthiny síly opět na svět, když hledala pro své dridery materiály na nářadí. Prozkoumávala tmavé prostory čadivých jeskyní pod povrchem země, aby našla, co chtěla.

Našla je daleko od Nexalu v podobě hmyzu - v tisících malých rezavých mravenců. Její moc vstoupila do hnízda, kam se uchýlili vyrušení zmatkem, jenž otfásal světem nahoře. Lolth je obklopila v dýmavém sevření.

Hnízdo se šířilo, z malého rychle rostlo, až zabralo velkou podzemní propast. Skála se rozpouštěla, hlína tekla jako voda a v zemi zakrátko zela obrovitá jeskyně. Mravenci však ve svých tisících nepostřehli žádnou změnu.

Neboť rostli zároveň se svým hnízdem. Civěli jeden na druhého, jejich oči se v temném světě třpytily. Pobíhali, dotýkali se tykadly a nic netušili. Ale teď byl každý z nich dlouhý na šest stop.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Zánik je minulostí a začínám s příběhem Znovuzrození.

Odcházím z Nexalu v Noci Nářku jako všichni ostatní - všichni, co budou žít a zůstávají lidmi. Jenže nepředvídatelné otřesy mne od mých lidí odtrhly. Zatímco masa Nexaly prchá na jih, má vlastní stezka mě poroučí jít na sever a východ.

Můj slib mlčení - symbol mé přísahy v postavení patriarchy Quotala - mě brání, abych hovořil s těmi, které potkávám cestou. Leč mé bílé roucho mě zároveň ochraňuje.

Ted', když se Zaltec projevil jako monstrum, jímž skutečně je, a rozvrátil Pravý Svět, mezi lidem opět kvete uctívání Toho Opeřeného.

Je to daleko za městem, když dostávám první známku požehnání Opeřeného Otce v podobě černého, frkajícího zvířete.

Není to netvor Zmijí Ruky, proměněný v této noci hrůz. Je to zvíře cizinců, kteří je přivedli do Mazticy, a zřejmě zpanikařilo a uteklo, zvíře, kterému cizinci říkají "kůň".

Tohle ke mně přišlo v pokoře a dovolí mi, abych se na něj posadil. Takto nesen jedu mnohem rychleji, než by mne k východu nesly lidské nohy.

2

Úrodná poušť

"UŽ SE NAČISTO SETMĚLO. MĚLI BYCHOM SE vrátit do tábora." Erix se pomalu zvedla a napřáhla ruku k Halovi. Aby viděli dějiště, z něhož na pár cenných chviliek unikli, nemuseli jít daleko, stačilo jen podívat se dolů z druhé strany hřebenu.

Veliký neuspořádaný tábor ležel na blátivé zemi jako skvrna, tisíce jeho ohňů ustupovaly do dálky, kde mizely. Jenže bláto bylo známkou jejich štěstí - požehnáním bohů či předvídavé přírody. Před rokem by tu žádné bláto nemohlo být, protože zde nebyla voda.

V poušti nebylo vody nikdy nadbytek a lidé, kteří její okolí rozšlapali do bláta, by tu zemřeli. Musí se však říct, že jaká už je povaha života, tito lidé ani nepomysleli na díkůvzdání.

Halloran a Erix nevěděli, kolik lidí vlastně v tomto zástupu prchalo, posunovalo se pomalu na jih - pryč od zruinovaného Nexalu a zvířat, která si jej vybrala za domov. Lidé se vrhali na každé jezírko vody jako roj kobylek a z okolních polí rychle sklídili všechnu kukuřici a ovocné plody. Žádné místo neposkytlo dlouhý odpočinek; za pár dní pochod zase začne, neboť tohle byl jediný způsob jak nehladovět, jak se nasytit.

Toto nové jezírko jim nyní slibovalo krátký oddech. I potmě ženy procházely lány a sbíraly kukuřičné klasy; děti se cákaly kolem břehu kdysi modré vody, smývaly prach a únavu z dlouhého dne, kdy musely pochodovat.

Voda zabírala střed mělkého, miskovitého údolí. Za údolím se na všechny strany prostíraly nekonečné, větrem smetané duny a ještě nepřívětivější plochy skalnatých plání.

Ale okrouhlá proláklina prošla zázračnou proměnou - zelená pole sladké, větrem povívané kukuřice tvořila pod vrchem kopce široký bohatý pás, kolem okraje vody se zelenal kruh divoké rýže a šťavnaté plody zrály na křovinách, obklopujících bažinatý břeh.

Prostory, kde žádné plodiny nerostly nebo byly již sklizeny, teď sloužily populaci bývalé metropole za dočasný přibýtek. Maztičtí obyvatelé zmizelého města tvořili většinu, ale malý zlomek lidí vykazoval známky cizího původu. Měli hustě zarostlé tváře, nosili kovová brnění a ocelové zbraně. Domorodci byli ovšem vyzbrojeni kyji s obsidiánovým ostřím, jímž říkali macas, šípy, oštěpy a kamennými noži a jejich brnění bylo z prošívané bavlny.

Ty dvě rasy nyní žily v tísnivém míru. Vázal je společný strach z daleko většího nepřítele, číhajícího v nexalských troskách. Mír byl sice dalek přátelství, ale ulehčovala jej skutečnost, že mluvčí hlubokých náboženských propastí mezi oběma rozdílnými národy už s nimi nebyli a neštvali je navzájem proti sobě.

Prchající Maztičané dokonce upustili i od praktik lidských obětí. Zaltecovi kněží byli v Noci Nářku proměněni ve troly a neuháněli je o oběti. Katastrofa, která začala uprostřed obětní orgie způsobila, že mnozí o náboženství, jež dosud přijímali za to, zač se vydávalo, nyní vážně pochybovali. Dřív přijímali hlad bohů s otázkou, kdo jsme my, abychom o něm pochybovali!

Nyní museli čelit nepředvídatelnému hladovění svých vlastních dětí, a hlad bohů Maztičanům nepřípadal důležitý. Erixitl s Halloranem zvolna sestoupili z hřebene, prošli okrajem tábora s čistě sklizenými lány, které včera nesly bohatou úrodu.

"Sestro! Sestro Pera!" zvolal hlas a připojily se další, když ji několik žen poznalo. Rychle ji obklopile a dychtivě jí nastrkovaly své děti, aby se jich dotkla. Lehce je hladila po rozčuchaných, černovlasých hlavách.

"Vidíte? Vidíte její plášť?" řekla jedna matka s kulatou tvář, pozorujíc Erixin oděv s výrazem vytržení. "Je to znamení. Brzo přijde Quotal a všechno bude zase dobré!"

Erixino hrdlo se dojatě stáhlo, odvrátila se a Hal ji vedl hlouběji do tábora. Malý hájek zakrsklých cedrů - řídký zjev v Domu Tezcy - dokazoval, že v tomto údolí se musí držet nějaká vláha, když dala vyrůst těmto otužilým pouštním stromům. Ted' se hájek šťavnatě zelenal bohatým dostatkem vody a poskytoval přístřeší skupině lidí - těm, kteří procesí vedli a ochraňovali.

Byl to různorodý houf lidí, které zkáza a nebezpečí svedly dohromady, ale velice se snažili spolupracovat, neboť věděli, že to byla jediná cesta k přežití. Byli v něm Orlí a Jaguáři Válečníci, kněží Quotala, Azula a Calora, a dokonce i

několik důstojníků Zlaté Legie v přilbách.

Jak se k nim Erixitl blížila, plášť na jejích ramenou se nadmul a hedvábná peřička jasně zazářila barvami. Světlé odstíny ženu obklopily jako svatozář a všichni od ní stáli v uctivé vzdálenosti. Spočívalo na ní Quotalovo požehnání a byla to Erixitl z Palulu, k níž se lidé obraceli pro vedení, naději a útěchu.

Nyní na ně zoufale hleděla. Co věděla o tom, jak vést lidi? Proč se na ni obraceli? Protože nosila ten plášť - zářivý, jiskřící Plášť Jednoho Pera, jenž znamenal Quotalovo požehnání, požehnání Opeřeného Hada? Erixitl ho tiše proklínala, neboť nyní tak cítila ke všem bohům.

Co je to za božstvo, které zničí svůj lid v takové katastrofě, jako byla Noc Nářku?

"Pozdrav, Gultecu," pověděla tiše tmavému válečníkovi s hladkým obličejem, jenž byl oděný ve skvrnitě tunice Rytíře Jaguárů. Byl to on, kdo jim řekl o potravě v poušti to ráno po pohromě a zajistil jejich přežití. Cítila ke Gultecovi stejný druh přátelství, uvědomila si s bodnutím žalu, jaké ji vázalo k Rytíři Orlů, urozenému Poštlimu, který jí a Halovi pomáhal v jejich marném pokusu o odvrácení katastrofy. Ten by si věděl rady.

Zoufala si nad odpovědností za vedení těchto lidí, srdce jí pro Poštliho bolelo. Vysoký šlechtic a válečník byl jí i Halloranovi věrným přítelem a byl s nimi na vrcholu sopky v okamžiku výbuchu. Ačkoli jí a Hala ochraňoval Plášť Jednoho Pera, Poštli žádný takový štít neměl. Halloran ji racionálně a něžně vysvětloval, že nebyla žádná naděje na jeho přežití, nemohla se s tím smířit, v nitru stále jaksi věřila, že žije.

Kněží Quotala v bílých rouchách, co uprchli z nexalského chaosu, stáli úzkostně kolem, čekali na její radu. Opeřený Otec se teď vrátí, neboť se splnila všechna proroctví a oni učili znovu oživené náboženství. Výuku ovšem vedli mladší kněží, co ještě nesložili přísahu mlčení - a jenom těm mladým se podařilo utéct. Coton, jejich patriarcha, byl pokládán za mrtvého.

Z předsunutého stanoviště hlídky za hranicemi tábořiště k nim běžel strážný. Doběhl ke skupině mezi stromy a před Erixitl sebou hodil do písku.

"Má paní, cizinci se vrací!"

Za chvilku se za ním objevila trojice koní, cválajících mezi ohništi. Jeden z nich, vůdce, sesedl, jeho dva průvodci se drželi v pozadí. "Co jste objevili, generále?" zeptala se černovousého jezdce, jenž se před ní ukláněl.

"Netvoří opouští Nexal," hlásil Cordell. "Mí zvědové viděli dlouhé zástupy orců, vedených obřími ogry a ochraňovaných troly. Pochodují do pouště směrem na jih. Následují naši stezku."

Velitel podával hlášení v obecné řeči Říši a Halloran je hladce překládal do nexalštiny. Ze shromáždění se ozval starostlivý povyk, až Erixitl zvedla ruku.

"Jak daleko odtud?"

"Ještě asi čtyři nebo pět dní," odpověděl kapitán - generál. "Ale postupují rychle. Jejich zástupy se roztáhly k východu a k západu, takže tím směrem bychom nemohli uniknout."

"Tak se jim postavíme tady!" bručel Totoq, ostřílený Rytíř Jaguárů. Přidal se k němu sbor souhlasných výkřiků.

"Počkejte." Gultec též oděný ve skvrnitě kůži veterána Rytířů Jaguárů pozvedl hlas. Ačkoli nebyl Nexalanem, jeho rozvaha mu během úmorného putování vynesla úctu ostatních.

"O co se jedná? Nečekali jsme už tak dlouho?" ozval se Kilti, mladý Orlí válečník.

"Gultec nabádá k moudrosti," dodal Halloran. "Tady jsme již vyčerpali většinu potravy. Pravda, během čtyř dnů bychom zde mohli vybudovat silnou obranu, ale co budeme jíst před a po bitvě?"

"Musíme pokračovat na jih," prohlásila Erixitl s konečnou platností.

"Je to Quotalova vůle," přidal Caknoł, jeden z bíle oděných kněží Opeřeného Boha.

Erixitl stále objímaná zářící pláštěnkou, se ke knězi prudce otočila.

"Quotalova vůle?" odsekla hněvivě. "Proč bychom měli brát ohled na jeho vůli, když nás - svůj lid - nadobro opustil? Poslal svá znamení - coatla, který udatně zemřel v boji s Těmi Starověkými, a Plášť - Jednoho - Pera, jenž kryje moje ramena, ale za jakým účelem? A i ten Letní Led, co nám umožnil uprchnout z Nexalu ve chvílích, kdy se město rozpadalo, neučinil nic víc, než že jenom prodloužil naše utrpení!"

"Ale jeho slitování -" vykřikl klerik, zaskočený dívčíným vzplanutím.

"Jeho slitování!" plivala slova s pohrdáním. "Jaké je tohle slitování?" Mávla rukou k otrhané sbírce lidstva kolem nich a zlostně se obrátila ke knězi zády.

Potom se bez jakéhokoli varování složila na zem.

? ? ?

Láva vřela ve velkých jezerech, s živelnou silou vyrazela proti kamenitému břehu a burácela vzhůru, aby vypálené balvany pokryla čerstvou vrstvou roztavených skal. Otřesy rozkymáčený strop jeskyně se tlačil shora a pekelné vedro srážel dolů. Obrovské balvany se odlamovaly od stěn rozsáhlých podzemních prostor, padaly do rudě hořící tekutiny a křečovitě se tříštily tlakem a žárem.

Celý tento svět tu ležel, ničený ohněm a plameny a také odsouzený k tmám, neboť to byl svět pod zemí, na jejímž povrchu se trýznivé ničení jevílo jako pouhé chvění.

Byl to svět bez života, bez slunce nebo vody či oblohy. Jediné osvětlení dávala praskající, vřící láva, syčící vzhůru v ohnivých explozích plamenů. Každý násilný výbuch spaloval vzácný kyslík a vzduch v obrovitých jeskyních byl těžký, nasycený jedovatými výpary a dusivým kouřem.

Byl to tento svět, v němž si řada odporných, pavoučích zvířat razila cestu. Pod vedením jednoho sněhově bílého se několik tuctů žrůd bohyně Lolth pomalu a opatrně štrachalo podél rozpálených břehů, hledající únik z pomstychtivého hněvu jejich nelítostné bohyně.

Driderové byli zvířaty ošklivého vzhledu a ohavných, nepřírozených myslí. Každý kráčel na osmi nohách, porostlých tuhými chlupy a ježatými jedovatými ostny. Jejich těla, nafouklá jak břicha pavouků, se klátila mezi nohami.

Pouze jejich hlavy a torza si zachovaly známky bývalého vzhledu. Hladká černá kůže pokrývala zubožené obličejy, které kdysi bývaly hezké a pyšné, kdy dlouhé zručné prsty svíraly meče s černým ostřím nebo dlouhé tmavé luky.

Leč tyto rysy, ušlechtilé ať kruté, byly nyní zjizvené spáleninami a zohavené proměnou. Velké kusy kůže jim ohořely a jejich bledé oči už ztratily lesk hrlosti, zračila se v nich hrůza z toho pekelného ohně kolem a divoce, zoufale hledaly cestu ven. I ta zrůda, která je vedla, ta, co byla čistě bílá mezi svými tmavými druhy, nemyslela na nic jiného než na útočiště.

Únik! V této chvíli jediné, na čem jim nejvíc záleželo, byla touha zbavit se této noční můry. Pomsta bohyně je postrašila a vyděsila a prchali jako každý smrtelný tvor, aby se ukryli před dalším výbuchem jejího hněvu. Nemohli vědět, že Lolth byla se svou pomstou hotová a teď se těšila na čas, kdy pro své sluhy najde další ďábelskou práci.

Leč povaha driderů byla příliš nenávistná, příliš ničemná, aby se nadlouho spokojila s existencí úprku. Tady ta bílá opět ukázala své vůdcovství, neboť pohlédla vzhůru a třásla zjizvenou, popálenou pěstí k ohňům, jež se jí zvedaly nad hlavou. Proklela jméno svého boha, všech bohů, a zášť v ní rostla jako otravný plamen.

Nebude dlouho trvat a její myšlenky - a brzo i myšlenky jejích druhů - se začnou zabývat pomstou.

???

Jeskyňe s nízkými vchody lemovaly základnu úzkého čtvercového kaňonu. Nad těmito příbytky byly další, postavené z nepálených cihel s kulatými dveřmi a malými zamřížovanými okny, a táhly se po celé stěně žlutého, větrem bičovaného srázu. Nejistě, riskantně tam hnízily, daly se dosáhnout pouze po žebřících a proti přepadu zespodu by se daly snadno ubránit.

Po celá tři staletí Sluneční Domov nepoznal útočníky. Vesnici pouštních trpaslíků skutečně nehrozilo jiné nebezpečí než neúprosné prostředí a rozpálený vzduch, které ji poskytovaly ochranu, i když její obyvatelé museli zápasit o přežití.

Teď však Luskag vážil, jestli byla vskutku tak nezranitelná. Stál u vchodu do kaňonu a zdravil vůdce a náčelníky jiných pouštních trpasličích sídlišť, kteří do Slunečního Domova přicházeli na konferenci, a už si nemyslel, že vesnice je nedotknutelným ostrůvkem v bouřích války.

"Je to sem pěkně dlouhá štrapác," bručel jeden, jménem Pullog, jehož ves ležela daleko na jihu, na samém pokraji Tezcova Domu. Sluneční Domov ležel ze všech sídlišť nejseverněji a Pullogova cesta musela být opravdu namáhavá a svízelná.

"Ale hromsky důležitá," odpověděl Luskag. "Jsem rád, že ses sem dostal bez úhony, bratráčku. Pojď, poobědvěj s námi a pak začne porada."

Ostatní náčelníci, a byla jich plná dvacítká, se již dostavili. Shromáždili se v Luskagově jeskyni, kde je obsluhovaly jeho dcery a zahřívalo světlo mesquitového ohně. Bavili se o všelichems během oběda z pečených hadů, jedlých kaktusů a vody, ale rozhovor ukázal, že všichni z nich si všimli změn, k nimž v poušti došlo během léta a začátku podzimu. Konečně hovor utíchal a vždycky netrpělivý Pullog se obrátil na Luskaga.

"Tak, bratranče, teď nám pověz, proč tvá děcka přišla k nám do vsi s vykulenýma očima, s dechem jako děravé měchy a přemlouvala nás, abychom opustili své ženy a podnikli cestu do Slunečního Domova. Je to proto, abys nám řekl, že je v poušti voda? Nebo potrava?"

Luskag se suše uchechtl, ale pak se jeho tvář zachmuřila. V odpověď sáhl pod pokrývku a vyhodil velký bílý předmět. Obří lebka se valila až před Pulloga, kde se zastavila a prázdnými důlky civěla na jižanského náčelníka.

"Ve jménu boha, co je to?" vyhrkl Pullog a pod opálenou kůží zbledl.

"Je to znamení," odvětil Luskag, "které dokazuje, že v Maztice došlo k závažnějším změnám než nově zúrodněná poušť."

Krátce jim popsal obrovu velikost a dravost. "Když jsem s ním bojoval, zmocnila se mě nepřičetná touha zabít. Ten odporný tvor ve mně vzbudil jakousi hlubokou, nesmířitelnou nenávist." Luskag se při vzpomínce na nezvládnutelný záchvat zuřivosti oťrásl. Trpaslíci pohlédli z monstrózní lebky na malého, statného mužika s čínsi, co připomínalo úctu.

"Vyslal jsem pak mé syny na sever," vysvětloval, "a tam shledali, že Nexal se jimi hemžil. Teď se shromáždili do armády a táhnou do pouště."

Řekl jim o lidech, o jejich tisícíhlavých zástupech, které pochodovaly na jih od jedné zásobárny vody ke druhé a prchaly před nestvůrami.

"Je jasné, že náš svět čelí vážné pohromě," podotkl Traj, vůdce vsi, která byla Slunečnímu Domovu nejbližší. "Neměli bychom se vrátit do našich vesnic a počkat, až se přezene?"

"Právě proto jsem radu svolal," řekl Luskag. "Je fakt, že od doby Skáložáru, co zničil podzemí a oddělil nás od známého světa, jsme tu žili v samotě a míru. Neměli jsme žádné nepřátele a země nám dala vše, co jsme potřebovali k životu."

"Aj, aj," zamručelo několik náčelníků, neboť moderní dějiny jejich národa byly staré jen pár století a většina si je vyslechla od starších trpaslíků, kteří skutečně prožili válku s drovy, jež vyústila ve Skáložár.

Ačkoli ten rozkol, strašný ve své rozlehlosti a zběsilé síle navždy oddělil pouštní trpaslíky od jejich lidu v jiných oblastech Říší, přinesl jim jednu výhodu - vyhladil jejich nejvíce nenáviděné, nepřátelské drovy. Během staletí lidé Luskagova kmene tuto výměnu přijali, i když právě nejásali.

"A byly to dobré roky," podotkl Harl, nejstarší z náčelníků. Ač jeho vlasy i vousy sněžně zbělely, tuhý trpaslík stále pyšně kráčel v čele svého kmene.

"A další by měly následovat," dodal Pullog, "jestli budeme rozumní a ve své zbrklosti nezničíme to, co je našim

požehnáním. Nápad, že bychom mohli s těmi monstry válčit, je unáhlený. Daleko lepší je zůstat v našich skrytých bezpečných vesnicích, dokud ta boží metla nepřejde."

"Kdyby ty roky uplynuly v klidu a míru, bylo by dobře." Luskag mluvil s důrazem a všichni vůdcové se na něj podívali. "Ale takové nebudou."

Odměl se a úlevně si oddechl, že nikdo proti jeho výroku nevystoupil. V momentě pokračoval. "Všichni víte o Městě Bohů, které v časech své slávy bývalo nádhernější než skvělý Nexal. Teď je tak vyprahlé, že by neuživilo ani jednu rodinu pouštního trpaslíka. Stále ještě v poušti stojí a dráždí nás svými divy a tajemstvími."

"Aj," souhlasil hned Traj. "Často si k němu vyrazím, jen abych poseděl a díval se s podivem na pyramidu, která se bez života tyčí nad pouští."

"I v tom neútesném místě nám bohové nachystali dar." Luskag sáhl za sebe a vylovil těžký kus pískovce. S heknutím jej pustil na zem před sebou. Potom zvolna vyňal svoji sekeru tak, aby ostatní viděli její lesklou kamennou hlavu, černou a hladkou jako zrcadlo. Přímě pod hlavou ji zdobily chomáčky rudých, žlutých a zelených peřiček.

"Ve městě bohů jsem odkryl ložisko obsidiánu - nesmírné bloky kamene, který můžeme zpracovat ve zbraně." Zvedl sekeru a nechal ji ostře dopadnout na kus pískovce. Kámen se roztříštil a zasypal trpaslíky střepinami.

Nicméně ostří, čisté a neoštipané, trčelo z nové praskliny, co se rozběhla po podlaze.

"Připadá mi, že čas našeho útočiště se blíží ke konci. Pouštní trpaslíci jsou opět vtahováni do světového konfliktu a musíme se připravit, abychom mu čelili společně."

"Nebud' tak prchlý," opřel se Pullog. "Pravda, ukázka tvé výzbroje na nás udělala dojem. Možná že kdybychom ji použili v poli, byla by to sfla. Ale jak se můžeme takové děsné hrozbě postavit?"

"Proto jsem vás vytáhl až sem," odvětil Luskag. "Žádám, ne, prosím vás, abyste mne ráno všichni doprovodili.

A navrhuji, abychom vylezli na horu a vyhledali moudrost Slunečního Kamene."

? ? ?

"Nepokoušej se vstávat, jen klidně odpočivej." Halloran se snažil ovládnout svůj hlas, ale byl přidušený strachem o ženu. Erixitl ležela na měkké zemi pod baldachýnem cedrů. Ostatní je z úcty a obav ponechali v klidu, aby mohli být sami. Kolem nich úsvit již ustoupil plnému rozpálenému dopoledni.

"Je mi dobře," řekla s jemným úsměvem a natáhla k němu ruku. Halovi se její prsty zdály studené a slabé.

Objal je ve svých dlaních a jeho zrak podvědomě sjel k jejímu břichu. To nepatrné zvednutí, které by každý přehlédl, bylo jediným vnějším znamením nového života, který se tam vyvíjel. Když se jí podíval do očí, strach o její život i o ten druhý mu hlas přiškrtil do chrapotu.

"Zůstaneme pár dní na místě. A potom pojedíš na koni. Ty dlouhé pochody nepřinesou nic dobrého, jen zlo, a nedovolím, aby k tomu došlo!"

Erixitl si povzddechla nad starou, již otřepanou hádkou a stiskla manželovu ruku. "Budu v pořádku. Nemůžeš po mně chtít, abych se vezla, když tolik starých mužů a žen i malých dětí musí jít po svých."

Uprchlíci měli patnáct koní, všechno co zbylo ze čtyřiceti, které s sebou Zlatá Legie do Mazticy přivezla. Ostatní zahynuli v boji nebo při zemětřesení v Noci Nářku. Nějací asi utekli na svobodu, což bylo docela možné.

"Ale..." Hal pátral po novém zdůvodnění. "Jsi příliš důležitá - pro všechny! Lidé se k tobě obrací pro radu, pro útěchu!"

"Proč?" Erixin tón se přiosťl. "Protože nosím Plášť - Jednoho - Pera?" Zprudka se posadila a ukázala na barevnou pláštěnku, která vedle ní visela z větve stromu. "Ráda jej dám komukoli, kdo jej bude chtít!"

Halloran se díval stranou. Byl by ji velmi rád utěšil, ale její podráždění ho zadrželo. Konečně se přece jen trochu uvolnila a znovu se k němu otočila. Viděl, že nad něčím přemýšlí.

"Doufám, že otec je v pořádku," řekla měkce. "Bojím se o něj. Palul je moc blízko Nexalu a on je tak bezmocný. Kdyby tam ty Zmijí nestvůry přišly, neměl by šanci!"

Halloran mlčky vzpomínal na slepého péraře. Lotil, otec jeho ženy, mu připadal jako velice moudrý muž, který navzdory své slepotě chápal svět velice dobře. Pracoval s magií pluma per a jeho dary je nikdy neopouštěly - Erix měla jeho amulet kolem krku a on nosil na zápěstích jeho náramky, které starý muž v žertu nazval dceřiným věnem.

Moci Erixina amuletu jim poskytl ochranu v mnoha nebezpečných situacích. A jemné křehké náramky daly jeho pažím sílu deseti mužů, když se jeho energie zaměřila na bitvu. Jistě se muž s takovým mocným uměním dokázal nějak ochránit před chaosem rozmetajícím zemi. Hal v to aspoň doufal.

Erix znovu zvedla klidné oči k manželovi se zamyšleným výrazem. "Mohl bys poslat pro Poštího? Ráda bych s ním mluvila."

Halovi se srdce stáhlo bolestí, a ta se očividně odrazila v jeho obličej; jeho žena se polekala.

"Co je? Stalo se něco?"

"Nevzpomínáš si?" zeptal se jí tiše. "Sopka... ta Noc Nářku. Poští byl s námi v jeskyni Těch Starověkých, když došlo k výbuchu, jenže ho neochránil tvůj plášť. Je... pryč." Muž se nemohl přimět, aby nahlas vyslovil, že ušlechtilý válečník je mrtvý.

"Ale on nikam nezmizel," odporovala s vážným klidem Erix. "Jistěže si to pamatuji - jak bych mohla zapomenout? - Ale Poští tam nezemřel. Je blízko... přijde brzo!" Usmála se, jako by to byl Hal, kdo se nechal unést vlastní fantazií. I přes její krásu se Halloran div nerozplakal, když viděl, jak je bledá a jak je pohled jejích očí vzdálený.

Po straně se mihnul stín a Hal zvedl oči ke Xatlimu, Quotalovu knězi.

Jako všichni členové jeho řádu si i Xatli zakládal na osobní čistotě, teď však jeho bílé roucho bylo otrhané a ušpiněné tvrdými podmínkami. Před dvěma měsíci se jeho úsměv sotva vešel mezi růžové ducaté tváře, které mu teď

visely z čelistí jako prázdné pytlíky. Mezi vyhnanci byl nejstarším knězem a stal se neoficiálním mluvčím své sekty, jejíž náboženství si lid opět oblíbil.

Ironie osudu tomu chtěla, že měl právě složit svůj slib mlčenlivosti, který byl v jeho řádu tou nejvyšší poctou, když pohroma dopadla. Nyní často využíval svého řečnického umění, aby během vyčerpávající poutě horkou pouští uprchlíkům pozvedl ducha.

"Mohl bych nějak pomoci?" otázal se klerik váhavě. "Požehnáním Toho Opeřeného mám nějaké malé hojivé moci."

"Ne. Ne, děkuji," odmítla ho podrážděně.

"Když nechceš myslet na sebe, mysl na ten život, co v tobě roste," pronesl kněz tiše a přiklekl k ní.

Erix se na něho překvapeně podívala, Xatli se usmál a vlídně dodal: "Bůh, který si tě vyvolil, na tebe vložil těžké břímě odpovědnosti. Tomu rozumím. Ale nebyl by si vybral právě tebe, kdyby nevěděl, že jsi dost silná, abys je unesla."

Položil jí ruku lehce na rameno a dívka se jeho doteku nevyhnula. Na vteřinu cítila závan tepla a naplnil ji pocit obnovené energie. Pak si už nemohla pomoci a odtáhla se.

Xatli se zvedl a lehce se Halloranovi uklonil, a než odešel, obrátil se k Erixitl ještě jednou. "Věz, Vyvolená Sestro, náš bůh není bez soucitu."

Hal se na chvíli obával, že Erix zlostně vybuchne, neboť to byla její obvyklá reakce, když se mluvilo o Opeřeném Bohovi. Ale tiše se k němu přivinula a zahrnila se v útočišti jeho náruče.

Poklid náhle zlomil výkřik válečníka a Hal s obavami viděl, že Erix se chystá zvednout. Věděl, že by se jí marně pokoušel nakazovat, aby odpočívala, a tak jí pomohl vstát.

"Co se to děje?" zvolala k několika válečníkům, kteří k nim běželi; dlouhá smaragdová pera vlála nad vzrušenými pomalovanými obličejí.

"My nevíme, co to znamená, sestro," ohlásil jeden udýchaně, "ale uprostřed lidu přistál obrovský orel. Stojí tam a dívá se na nás, jako by nás vyzýval."

"Orel?" zazvonil živě Erixin hlas. Odtáhla se z Halovy podpůrné náruče a kvapně vyběhla, až musel přidat, aby jí stačil.

Dav mužů, žen a dětí se před nimi rozestupoval a brzo spatřili ptáka odpočívajícího na skále uprostřed obrovského a stále rostoucího kruhu zvědavců.

Orel byl vysoký téměř jako člověk. Jeho čistá hladká pera rýsovala jeho tvar v neposkvrněné bělosti a černi. Ze zvednutého hřadu na skále žluté, třpytné oči shlížely dolů na to sročení. Pyšně a ušlechtilé otáčel mohutný orel hlavou sem a tam, až konečně ty bystré oči spočinuly na Erixitl.

Nádherné stvoření se před nimi chvíli třpytně chvělo, jako když se sluneční svit odráží od zvlněné hladiny vody, potom se představa zvětšovala do mužské podoby.

Maztičané kolem nich zadrželi dech, mnozí se vrhli na zem a vtiskli tváře do písku. Ostatní rychle ustupovali, v ohromeném úžasu zírali na ptáka, jak se jim jeho tvar měnil před očima.

"U Helma!" zabručel uctivě z davu statný legionář.

Podoba ptáka zůstala viditelná jako stín v pozadí, ale zastíral ji zjev vysokého, tmavého muže.

"Poštlí!" šeptla Erixitl; stěží se odvážila slůvko hlasitě vydechnout.

Šlechtic tam stál hrdě a tiše, plášť z černých a bílých per mu sotva postřehnutelně vlál z ramen. Zlaté zátky mu zdobily ret, nos a uši. Orlí Rytíř držel svou skvělou helmu se zobanem na boku, takže jeho dlouhé černé vlasy čechrál mírný vánek. Zvedl volnou ruku, ukazoval jí chvíli významně k jihu, potom se prudce otočil, a než ruku spustil, ukázal na východ.

Zjev válečníka dlouho hleděl na Erix, diváci kolem ani nedýchali. Konečně se sklonil v hluboké uctivé pokloně, vyhrazené pouze mocným. Náhlý poryv větru zvrátil mezi davem kotouče písku a zjev v nich zmizel. Když vítr pominul a písek se usadil, byl na skále jen obrovský orel, stále upírající ty ostré černé oči na dívku.

Potom orel roztáhl mohutná křídla, mocné perutě mávly k zemi. Pták se s velebnou krásou zvedl ze skály, nehlučně klouzal nad davem maztického lidu. Zvolna stoupal, nesl se kolem nich v širokém kruhu, než se obrátil k jižnímu obzoru.

Pozorovali ptáka po mnoho minut. Stále stoupal, stále letěl k jihu.

"Urozený Poštlí nezemřel při výbuchu sopky," oznámila lidem Erix pevným hlasem.

Odvážný Rytíř Orlů z Nexalu, synovec zavražděného posledního panovníka, si během svého života vydobyl úctu a lásku všech obyvatel země, kteří ho po Noci Nářku oplakali.

"Nyní k nám přichází se slibem naděje," pokračovala, a ačkoli se jí dojetím zadrhl hlas, všichni ji slyšeli. "Toto není prostoduché kázání slepé víry. Byl znamením, jež tu před všemi stálo, a my ho musíme následovat - následovat ho k jihu a k naší budoucnosti."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Nesen zvířetem cizinců jedu k osudu mého vlastního světa.

Přítomnost Jednoho Opeřeného Boha je poblíž - na dosah. Mohu na ramenou cítit jeho dech, jenž mne pohání. Všechna znamení předpovědi se vyplnila; cesta pro jeho návrat leží volně otevřená.

Cítím však, že z chaosu Noci Nářku vyvstala další překážka. Činy krvežíznivých kleriků a zběsilost Zmiji Ruky se spojily, aby na svět vynesly další mocnou přítomnost - přítomnost, kterou již neuspokojuje zbožňování a krmení z oltáře.

Je to Zaltec, bůh noci a války, a je tady!

Cítím moc v temnotě, jež je všude kolem mne. Vidím ji v odporné proměně, jež postihla jeho věrné. Jaká to musí být moc, když vezme desítky tisíc lidských bytostí a přemění je ve zvířecí podoby, které teď vidíme! Nyní se tyčí mocnější, nebezpečnější než kdy dřív, neboť nyní jeho legii následovníků neomezuje ani tenká slupka lidskosti.

Quotal je naší nadějí, naší jedinou nadějí. A přece, když jsem svědkem Zaltecova příchodu, vidím, že bez pomoci Quotal nemůže vstoupit do našeho světa. Bude vyžadovat lidskou pomoc, pomoc lidí, kteří pro něj cestu otevřou a budou ji hlídat, až se bude vracet do Pravého Světa. Pak se jeho moc setká se Zaltecovou a ti dva bozi - dva bratři - se utkají ve válce o vládu nad zemí.

Nyní se vezu a nestarám se, kam mne kuň nese. Bude to jeden z lidí, kdo tu cestu otevře a ohlídá, a já ponechám vůli Osudu, aby mě na to místo zavedl.

3

Cesty se sbíhají

NAMÁHAVÁ STEZKA SE KROUTILA PO SLUNCem rozpáleném svahu hory, nutila netvory Zmíjí Ruky, aby výstup zdolávali jeden za druhým. Holý hřeben nad nimi označoval nejjižnější výběžek nexalského údolí. Za zády zvířat ležely ruiny Nexalu jako tmavá skvrna mezi kalnými vodami čtyř údolních jezer.

Tisíce vrčících, zpotvořených zrůd tvořilo Hoxitlovu armádu, roztaženou teď v několikamílovém zástupu v omezeném prostoru stezky, vinoucí se ke strmému průsmyku.

Několik band netvorů, ne tak početných, ale stejně lých, poslechlo Hoxitlův rozkaz a rozvinuli se územím v okolí města a blízkými vesnicemi, slídíce po lidských zajatcích a ničíce všechny zbývající pozůstatky po původních obyvatelích.

Horská stezka však držela největší počty netvorů, kteří pochodovali s Hoxitlem v čele. Dole v údolí šli v neuspořádaných masách, přelézali se přes rovný povrch jako voda omývající pláž. Nyní je vratký chodníček přinutil, aby svůj postup změnili.

Hoxitl se žhoucí vůlí Zalteca v hrudi se valil kupředu. Vyskočil na hřeben a na jeho rozeklaném, větrném vrcholu se na několik vteřin zastavil. Stezka za ním byla plná členů jeho armády, tisknoucích se nejistě k příkré skluzavce hřebene, kde každý chybný krok znamenal neodvratný pád dolů na ostré balvany. Všichni však spěchali, aby svého pána provázeli na poušť.

Mezi zmatenými masami docházelo ke rvačkám. Hned pod vrcholem průsmyku spolu zápasili dva brutální obři, strkali se a funěli, každý chtěl být nahoře první. Jak se mlátili, celý zástup za nimi se musel zastavit. Pěsti jako kladiva se zvedaly a bušily, nakonec se sevřeli v těsné divoké bitce, vrčeli a ostrými kly rvali jeden z druhého kusy kůže a masa.

Po několik minut se obě zrůdy kymácely na okraji kolmého srázu, mručely a řafaly. Orcové v těsném sledu za nimi se shlukli dozadu, aby se odtáhli z dosahu drtivých paží.

Řadami se šířil povyk paniky, když se nad nimi vztyčila obrovská postava. Hoxitla zdržení rozzuřilo, zvedl se na zadní a jeho bičující ocas srazil několik dolů ze srázu.

Zvířecí klerik ječel vztekem, bezohledně se cpal zástupem, až se dostal k oběma zápasníkům, a teď obě zrůdy stupidně koukaly do jeho rozšklebené masky nenávisti.

"Blázní! Idioti!" Hoxitlův řev je vyděsil tak, že doslova přimrzli ke stezce.

Jedním úderem poslal obřího ogra dolů do hlubin a jeho smrtelný pokřik zastavily až rozeklané kameny dole v údolí.

"Takový osud čeká všechny blázny a slabochy!" vyl. "Šetřte si své válečné choutky pro nepřátele, pro lidi, kteří unikli naší pomstě!"

Jeho tlapa, ukončená hrozivými drápy se vymrštila vpřed. Drápy zajely do ogrova břicha a rozervaly nestvůrné maso a vnitřnosti ve sprše krve.

Netvor se s překvapeným brčením díval na svoje střeva, vytékající na kamenitou půdu. Hoxitlova druhá tlapa střelila vpřed, zatnula se do ogrova krku a servala těžkou hlavu s umírajícího těla. Pohrdavě skopnul zakrvácenou mrtvolu přes kraj, kde padala jako balík mokrých hader dolů k ostřím rozježených skal.

Tělem zvířecího klerika projel záchvat vzrušení, když jeho nozdry nasály pach krve. Cítil přítomnost boha války - Zaltec byl blízko! Hoxitl dychtivě soustředil myšlenky na stezku a na oběti, které ho na jejím konci očekávaly.

"Postupujte!" zavyl zvíře s naježenou hřívou. Hoxitl vyrazil k průsmyku, nestaraje se o krev, která mu kapala z tlap.

Bručící zástup přišel se dal znovu do pohybu.

? ? ?

Driderové se plížili vpřed dlouhou nocí podzemí, postupně za sebou zanechali žhavé moře lávy. Nečekala na ně žádná zvoucí, pohodlná cesta vzhůru, ale s tím byli zmučení drovové spokojeni.

Pokud byli ještě tmavými elfy, vyhýbali se slunci; ani teď jako driderové neměli nejmenší touhu kráčet v jeho záři.

Darien cítila, že jenom na povrchu budou moci začít s výkonem své pomsty. Stávající královna vedla své poddané směrem na východ a vášnivě toužila po krvi svých nepřátel, po možnosti na ně zaútočit. Její kůže albína jí umožnila skrýt její droví původ mezi lidmi, nyní ji však od černých driderů nápadně odlišila. Leč překonala tento nedostatek ohněm žádostivosti po vedení i svou mocí a hněvem, které jí daly sílu, aby své příbuzenstvo ovládla.

Její hořkost a nenávist zahrnovaly celý svět a vše, co bylo za ním; Lolth ji příliš hluboce ranila, vzala jí pružné ženské tělo a zdeptala je do této odporné monstrozity, do tohoto hnusného tvora! Proto ji tak nenáviděla a zároveň se jí obávala.

Věděla, že čas pomsty musí počkat, až driderové opět nabudou sil. Spojenci - celá armáda spojenců bude zapotřebí,

než bude moct lidi přinutit, aby jí splatili svůj dluh a trpěli pod dopadem hněvu jejich pavoučích bestíí.

Nemohla tušit, že sama Lolth ji k těmto spojencům postrkovala.

Darien tedy vedla své následovníky na východ, daleko od sopečných oblastí pod střední Mazticou. Kradli se velkými propastmi krasového podkladu a konečně dosáhli payitského pásu džunglí, ač nikdy nemuseli vystoupit na povrch. Tady jim v cestě stály podzemní řeky i jezera, ale vrhli se do nich a často plavali celé hodiny.

Jednou se kolem nich zvedl proud poloslané vody a zde se stočila k jihu, neboť věděla, že se přiblížili k moři.

Neúnavně táhli vpřed, až nad sebou měli mokré, nepřístupné oblasti džunglí Dalekého Payitu. Nyní jí vedla hluboká pradávna paměť, nejasné povědomí cizí přítomnosti, již drogové vždycky dovedli dobře využít ke svému prospěchu. Tady, říkala si, tady najde nástroje jejich pomsty, čekající pouze na její zkušené vedení.

Darien nikdy ve svém jednání či objevu nevycítila ruku Lolth, neměla ani zdání, že se opět stala hříčkou zlé, potměšilé bohyně. Věděla pouze, že ona sama plane nenávistí a že teď snad našla prostředky, aby mohla začít jednat.

Pod parnou džunglí, v obrovité, mechem obrostlé jeskyni narazili na hnízdo. Všude kolem ní byla rozsetá vajíčka a spící tvary obrovských mravenců. Skrývaly se jich tu tisíce - byla to armáda čekající na její velení.

Když driderové vstoupili dovnitř úzkým spojovacím tunelem, myriáda tmavých tykadél se postavila. Vojáci se chystali, že se s Darien utkají, avšak ta jen zvedla ruku a přejela jí před sebou v kouzelném gestu, které jí odedávna poskytovalo takovou moc. A neméně mocně posloužilo i driderce.

Tykadla vojáků se chvěla napětím, ustoupili stranou a nechali cosi jako bledou pavoučí ženu prolézt kolem sebe. Rezaví mravenci ztuhli, trhali sebou v návalu protichůdných popudů, ale moc kouzla je ovládala. Darien, torzo vzpřímené, stála konečně proti královně.

V téže chvíli velká hmyzí matka s břichem nadmutým vajíčky vycítila svou zkázu a její členité, černé oči se nehnutě upíraly na veřelkyni, která znovu pozvedla ruku.

Tentokrát driderka štekla drsný povel a moc jí vylétla ze rtů, halic královnu v mlhavém svitu modrých jisker. Ta tajemná síla proučila po dlouhé vteřině a velký tvor se před ní zmítal v nevyslovitelné agonii. Části královnina těla se ohýbaly a praskaly, trousily vajíčka a vnitřnosti po celém hnízdě, až ji magie nakonec roztrhala na kusy.

Obrovští mravenci se neúčastně dívali na ubohé pozůstatky své matky, nad nekonečným tmavým zástupem vojáků se znovu zachvěla tykadla. Sta a sta těch tvorů, takřka stejně velkých jako sami driderové, pozorovali vraždění a pavoučí podobu, která si na ně činila nárok.

Darien zvedla paže a poslušně jí následovali na cestě vpřed a vzhůru.

Našla svoji armádu a teď její pomsta může začít.

? ? ?

Erixitl se tiše dívala na Hallorana, neříkala nic, ale radost v jejích očích byla pro něj velkým povzbuzením. Všude kolem nich Maztičané rušili tábořiště, neboť se opět chystali na pochod k jihu.

Zahleděl se vzhůru na letícího orla a potřásl udiveně hlavou v úžasu nad zázrakem, jehož byl právě svědkem.

"Pořád jsi mne ujišťovala, že Poštíli žije," řekl jí šťastně. "Neměl jsem o tvé víře pochybovat."

"Moje víra!" Erix se křivě usmála. "Moje víra v Poštíliho je jedna věc; proč nemohu najít stejnou víru i v Quotala." Podívala se na svůj jasný plášť, jenž jí povlával z ramen a dotkla se jej svými dlouhými hnědými prsty. "Možná že v návratu našeho přítele se skrývá ponaučení. Možná že kdybych měla stejnou víru v boha, který si mě vyvolil..." Nedopověděla myšlenku.

"Z té hory ho muselo něco vynést, jinak by byl nepřežil," rozvažoval Halloran. "Co jiného to mohlo být než Quotalova moc?"

Její tvář ztvárněla. "Víš, máš pravdu. Musím v sobě sebrat odvahu a sílu, abych hledala dál. Možná je Poštíli znamením, že mne k tomu bodu povede. Po všech těch dnech napětí a úprku máme možná před sebou náš cíl, útočiště pro nás a pro naše dítě."

"Orel nám ukáže správnou cestu," Hal k ní přistoupil a vzal její ruce do svých. "Až k tomu dojde, půjdeme, kam nám napadne. Nebudeme od ničeho utíkat, nebudeme se za ničím honit, prostě jen půjdeme a budeme žít, kde budeme chtít."

Opřela se o něho a přitiskla si ho těsně k sobě. Jemná oblina jejího podbřišku vzájemné pouto mezi nimi ještě víc utužila.

"Kam potom půjdeme?" ptala se. "Kam bys chtěl jít?"

Hal byl chvilku potichu. "Někdy bych se rád vrátil na Mečové pobřeží - s tebou. Chtěla bys vidět moji vlast?"

"Já... nevím," odpověděla upřímně. "Pomyšlení, že bych měla jít tak daleko, mne děsí. Děsí mne teď tolik věcí!"

Slyšel, jak se jí sevřel hlas a cítil napětí jejího těla. Držel ji mlčky v náručí a tak tam stáli mezi odcházejícím davem. Jeho paže ji objímaly a ochraňovaly a v hřejivém teple jeho objetí načerpala nových sil.

? ? ?

Na východ přes Neprozkoumané moře a tisíce mil daleko dopadalo slunce příjemně na dlouhý pás pobřeží. Prospívaly tu četné národy, budovaly obchody, obchodovaly spolu a také mezi sebou někdy válčily. Tyto země, místa se jmény jako Calimshan, Amn, Waterdeep, Tethyr, Moonshae a ty ostatní, si během staletí vytvořily určitou sebejistotu a spokojenost.

Nebyly snad nejvyššími středisky kultury a věd - vpravdě samotnou civilizací - která se v Říších nacházela? Nu ano, nedávno výpady nomádských jezdců, kteří vyrazili z rozsáhlých středních stepí, by tou spokojeností mohlo trochu

zatřepat. A ovšem, velké orientální národy Kara-Turu nabízely určité luxusní věci, jež se na Mečovém pobřeží nevyskytovaly...

Avšak pořád střed toho všeho, na čem záleželo, byl právě tady, to nemohl popřít žádný rozumně uvažující člověk.

Vážní obchodní princové Amnu pokládali sami sebe za velice rozumné. Byli pány všeho uvnitř hranic a ovlivňovali všechny důležité věci i mimo ně; těch šest mužů a žen, jejichž jména se držela v přísné tajnosti, vládlo mocnému jižnímu království a od těch, kteří jim sloužili, očekávali poslušnost a výkon.

Amn byl národ obchodníků, loďařů, nákupčích a prodejců a ovládal své dominium nikoli mocí mečů, ani dosahem katapultů, ale mocí svého zlata. Amnitský obchod, vedený šesti princů, kteří své osoby pečlivě utajovali, se rozvinul přes všechny známé Říše a dosahoval i do těch neznámých.

Tito princové vložili značné částky do financování Cordellovy expedice i do jeho Zlaté Legie. Už tomu bylo víc než rok, co se vydali na výpravu za zlatem přes vody západních moří, a dosud si žádný zisk nenašel cestu do princovských pokladnic.

Nyní se princové, všichni pedanticky zahalení a zamaskovaní, sešli na soukromé poradě, aby prohodili Cordellovo zmizení a - což bylo mnohem podstatnější - pravděpodobnou ztrátu jejich nákladů.

Klenutá zasedací síň byla tlumeně osvětlená jako vždycky, aby se napomohlo zachování jejich anonymity. Konečně se tiše otevřely zlaté dveře a vstoupil dvořan.

"Don Vaez je tu," oznámil v hedvábí oděný dveřník.

"Nu, konečně," zaskřípal hlas jednoho z princů - či princezny? - zpod tmavé masky. "Uved'te ho."

Dvěma prošla vysoká postava, sňala široký klobouk ozdobený pštrosím perem a mávla jím v široké pokloně. Muž stál opět zpřímá, na rtech mu hrál lehký úsměv. Byl hladce oholený a dlouhé světlé, téměř bílé kučery mu spadaly volně na ramena.

"Ach, Done Vaezi, mohl byste nám prokázat velkou službu," šeptal někdo z rady.

"Jako vždy, jsem tu, abych sloužil," řekl Vaez s další úklonou.

"Vskutku." Princův šepot neprozradil, zda hovoří muž či žena, ale přesto čpěl ironií. "Víte ovšem o výpravě Zlaté Legie?"

"Zajisté. Je velice slibná. Věřím, že nenastaly... potíže?"

"Tady, v Amnu, jsme po dlouhé měsíce dostávali zprávy prostřednictvím Chrámu Helma. Biskup, velekněz mise, nám podával dobré zprávy. Zdá se, že naše očekávání, co se zlata týče, bylo splněno - dokonce daleko převýšilo všechny naše předpoklady. Cordell ta území zabral naším jménem."

Don Vaez blýskl očima, ale nekomentoval.

"Před několika měsíci však zprávy náhle ustaly," pokračoval princ hlasitěji, leč stále neurčitelným hlasem. "Máme důvod se domnívat, že došlo k nejhoršímu."

"To vysvětluje mnoho věcí," odvětil dobrodruh. Žádný z princů ho nezastavil, a tak pokračoval. "Vysvětluje to dva tučty karaků v Murannu, setniny kuší, jezdců a pěšáků. I některé Cordellovy veterány, kteří s výpravou neodjeli, kteří tehdy nenašli odvahu vydat se do neprozkoumaných moří západu. Ty řeči, že Amn verbuje armádu, že se rozhodl..."

Jeden z princů zvedl varovně ruku. "Nepotřebujeme armádu v Amnu, ne zde. Ale je docela možné, že takového vojska bude třeba, abychom uzřeli řádný a zasloužený zisk z našich nákladů."

"Chováte podezření, že vás Cordell podvedl?" otázal se Don Vaez s chápavým soucitem. Nyní věděl, proč si ho rada předvolala a v duchu se zaradoval.

"My nevíme. Možná se dostal do větších potíží, než co stačil zdolat. Vzal s sebou pět set mužů. Nyní po jeho stopách vyšleme třikrát tolik. Díky chrámu víme přesně, kudy se plavil a kde přistál."

Vzduch během odmlčení jako by zhoustnul. Don Vaez čekal.

"Chceme, abyste druhou výpravu vedl vy," řekl princ konečně.

"Přivezete nám naše zlato a zjistíte, co se s Cordellem stalo. Bude-li živ, vezměte ho zpět - třeba v železech, bude-li třeba."

Jeden z princů zvedl zlatý zvonek a lehce jím potřásl; melodicky zacinkal. Ve dveřích se objevil dvořan, který uvedl Vaeze.

"Přiveďte mi sem převora Devana," nařídil princ stručně.

Kněz za několik okamžiků vstoupil, uklonil se princům a pak Vaezovi.

Dobrodruh si ho zvědavě prohlížel. Hladce oholený kněz byl oděn ve volné roucho z jemného hedvábí a na hlavě mu seděla přiléhavá čapka z oceli. Ruce mu chránily stříbrné Helmovy rukavice.

"Převor Devan byl nejbližším pomocníkem biskupa Domincuse," vysvětlil princ.

"To vy jste s Domincusem udržoval spojení?" vyptával se Vaez.

"Zajisté, pane. Přes spoj naší víry mne biskup každých pár týdnů informoval o postupu výpravy. Všechno šlo velice dobře. Pronikli do srdce kontinentu, do města, které přetékało zlatem. Pak... ticho."

"To tajemství brzy rozluštíme," řekl kapitán srdečně. "Předpokládám, že se zúčastníte naší výpravy?"

"Jak si pán přeje," uklonil se převor.

"Ovšem!"

"Jsem si jistý, že klerik Devan bude pro vaši výpravu znamenat značný přínos," ozvalo se z rady. "Obstarali jsme mu malý dárek, aby vám byl skutečně nápomocný - létající koberec."

Don Vaez kývl ke klerikovi a pak se neobyčejně hluboce uklonil radě. Už teď mu hlavou vířily nápady, jak by se dal létající kněz využít. Otočil se k odchodu, a když byl k maskovaným princům zády, na rtech se mu objevil nepřijemný úsměšek.

Jeho úkol ho potěšil - nesmírně ho potěšil - neboť Cordell jej příliš dlouho převyšoval svou pověstí zkušeného, ale i

věrného žoldnéře.

A bude moc proti němu použít Cordellovy vlastní muže! Ta nečekaná ironie ho rozesmála. Rada Šesti mu poskytla životní příležitost! Byl pevně rozhodnutý, že až s ní skončí, jeho jméno bude zářit vysoko v areálech celého Mečového pobřeží.

? ? ?

Cordell se v sedle nepohodlně zavrtil. Byl vždycky tuhým, tvrdým válečníkem, ale nikdy, co byl živ, se nemusel tolik namáhat jako v posledních měsících od úniku z Nexalu. Na celém těle neměl místo, které by nebolelo, nebo nekřičelo únavou, hladem nebo žízni.

Rozhlédl se po širokém tábořišti. Jeho vlastní legionáři, těch sto padesát, co přežili, se kolem něho rozmístili v kruhu, pilně leštili a ostřili zbraně, vtírali olej do otrhaných holinek a šili nové popruhy pro pláty brnění, kde obnošené řemeny spálilo pouštní slunce a pot.

Šest mužů pod vedením mladého kapitána Grimese odjelo do pouště na hlídku. Potřebovali by víc zvěďů, legii však zůstalo jenom patnáct koní - patnáct koní v celém Pravém Světě - a ti nešťastní tvorové nebyli daleko od naprostého vyčerpání.

To byli jeho muži taky, uvědomil si pojednou. Jeho milovaní legionáři, ubohé zbytky chrabrého vojska, utíkali po boku svých bývalých nexalských nepřátel. Větší nepřítel nestvůrných hord ohrožoval obě národnosti stejně. S hořkou ironií si připomněl, že zlato Nexalu bylo také ztraceno, takže už nebyl vlastně jediný důvod, proč by měl s Maztičany válčit.

Jedním světlým bodem v měsících útěku a neštěstí byla věrnost válečníků z národů Kultaky. Když na pochodu do vnitrozemí poprvé vstoupil na jejich území, Kultaka se mu zuřivě postavila na odpor, který se legii podařilo zlomit jen s největším úsilím. Po Cordellově vítězství se však mladý kultakánský náčelník Tokol stal jeho nejspolehlivějším spojencem, a teď po boku Nexalanů a legionářů pochodovalo nějakých šest tisíc kultackých válečníků.

Starověké spory, přesněji nenávisť mezi Kultakou a Nexalem, byla částečně podřízená naléhavé nutnosti úniku z dosahu nestvůr, které je všechny ohrožovaly.

Cordell chvíli pozoroval kapitána Daggranda, statného trpasličího velitele kuší, hovořícího se skupinkou maztických lučštníků. Daggrande byl jedním ze tří tuctů trpaslíků, kteří po Noci Nářku zůstali naživu... Mezi legionáři byl bílou vránou, neboť se dobře naučil nexalsky.

Generálova mysl zabloudila do vzpomínek na ostatní muže - kapitána Garranta, biskupa Domincuse, mnoho dalších oddaných vojáků, které v umírající metropoli během Noci Nářku dostihla smrt.

Myslel na horu zlatého pokladu, kterou teď pokrývaly tuny sutin a hlídaly ji nestvůry s drápy a tesáky. Kdysi mu ta ztráta žlutého kovu připadala jako konec světa, nyní se zdála být jednou nitkou navíc ve zkáze, která na něj i jeho muže nepřetržitě číhala.

Stále však zůstávalo zlato, ukryté ve zdech Helmsportu. Tento poklad získal dobytím Ulatosu a zanechal jej v pevnosti, když se legie vydala do Nexalu. Všichni muži, kteří věděli přesné místo, ho provázeli na tažení proti Nexalu; mezi malou posádkou, kterou v přístavu zanechal, nebyl nikdo, kdo by věděl, kde jej hledat.

Generál celý ztuhlý sesedl a kráčel k Daggrandovi. Trpaslík zabraný do debaty o zbraních se po něm ohlédl a Cordellem to v duchu zacloumalo, když v očích starého kamaráda postřehl potlačenou nedůvěru. I Daggrande ve mne ztrácí víru!

"Jak můžeš mluvit tím Helmem prokletým jazykem?" zeptal se žertem velitel.

Daggrande humorný tón ignoroval. "Má to smysl, protože to vypadá, že pravděpodobně strávíme zbytek svých životů tady."

"Nesmysl! Zůstalo nám dost dobrých mužů. Hned jak se dostaneme z pouště, nevidím důvod, proč bychom se neměli dostat na pobřeží. Postavíme si loď."

Daggrande zabručel a Cordell v tom zvuku slyšel obvinění. Jeho svědomí na něho denně doráželo. Proč jsem se jen nespokojil se zlatem, které jsme už získali! Proč jsem pochodoval do Nexalu? Ted' byla výprava, která v jednom bodě vlastnila stonásobný zisk, odsouzená k zápasu o únik, aby se zachránili alespoň ti šťastní, kteří přežili.

"Dnes odtud odcházíme," řekl Daggrande a mávl k tábořišti. Cordell viděl, že mnozí z domorodců se již unaveně začínali trousit z údolí, míříce na jih v pátrání po další potravě a vodě. "Slyšel jsem. Nevím však proč. Je tu dost zásob ještě na několik dní."

"Musíme se vypravit za ptákem. To mi aspoň říkají tihle válečníci," dodal Daggrande. "Zdá se, že jakýsi orel navštíví tábor, a Halloranova žena rozhodla, že jej máme následovat." Jeho hlas, když mluvil o 'Halloranově ženě' zůstal opatrně neosobní.

Cordella Daggrandovo chování podráždilo a raději se odvrátil. Malý kapitán se hned pustil do balení své výzbroje, aby byl včas připravený, až přijde rozkaz k pochodu.

Cordell mezi válečníky zahlédl Chicala, hrdého náčelníka Rytířů Orlů, oděného v černobílé péřové pláštěně jeho řádu. Helma s čnicím dlouhým zobákem mu stínila ošlehaný starý obličej. Ten muž byl úhlavním nepřítelem Cordellovy legie, vedl proti ní útok, když se Prosekávala ven z města, ale pak si uvědomil větší hrozbu, jak se svět kolem nich rozpadal na kusy.

Chical se stal uznávaným vůdcem všech Nexalanů, ačkoli v minulosti žádný takový titul neexistoval. Cordell v něm našel moudrého, udatného válečníka, který snad nejlépe z celého národa pochopil, že jeho svět už nikdy nebude stejný.

Zahleděl se přes údolí a na druhé straně spatřil Erixitl, již zřetelně odlišovala zářivá pláštěnka. Stála vedle cesty, po níž

pochodoval široký zástup Maztičanů. Vedle ní stál Halloran, maličký vzhledem k velké vzdálenosti.

Jakým způsobem ten muž dosáhl nitra tohoto domorodého lidu, že jej přijali? A jak jim byl vůbec Daggrande schopen rozumět a dohovorit se s nimi? Generál ucítil prudké bodnutí závisti, záviděl těmto vojákům, kteří byli součástí legie, která mu vlastně už nepatřila. Byli schopni se této zemi přizpůsobit a možná že v ní najdou i svůj domov.

Cordellovi Maztica připadala jako obrovité, nekonečné prázdno. Kde dřív býval prostor zvoucí k dobrodružství, slibující bohatou odměnu, ten teď zaplnila noční můra hrozící záhubou, slibující neustálý útěk a teror.

Jeho chvilkovou sebelitost přerušil zvuk šouravých kroků v písku. Někdo k němu přicházel, a když se ohlédl, uviděl obtloustlou postavu Kardanna, odhadce z Amnu. Účetního mu přidělila rada obchodních princů a byl to člověk, který ho celou cestu výpravy otravoval a popuzoval, takže teď mu stačil jediný pohled, aby se naštvál. Proč ten neužitečný protiva ještě žije, když tolik dobrých mužů zahynulo?

"Haló, generále," vydechl zrudlý tlouštík a otřel si čelo.

"Ano?" bafl Cordell studeně.

"Přemýšlel jsem," začal Kardann opatrně. Skřížil ruce na prsou a hleděl veliteli do očí. "Možná bychom se měli vrátit do Nexalu. Najít to zlato nebude tak obtížné. A s těmito lidmi jako vojskem bychom ty netvory mohli jistě z města vyhnat!"

"My?" štěkl Cordell vztekle. Dobře věděl, že Kardannova chuť k bitvě byla přímo závislá na vzdálenosti mezi odhadcem a nepřítelem. "Kardanne, mám dost vašich bláznivých nápadů. Cožpak jste slepý? Vypadají ti lidé kolem jako vojsko? Ani sami válečníci nemyslí na nic jiného než na ochranu svých rodin!"

Kardannovy oči žhnuly, ale konečně se otočil a nechal kapitána-generála na pokoji. Cordell se za ním díval a cítil, jak jeho podrážděnost roste. V těchto podmínkách a za těchto okolností neviděl jiné řešení než útěk a ten fakt ho v nitru nesnesitelně pálil. Neuměl se poddávat osudu - on si vždycky osud volil sám.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Při útěku před šiky chaosu.

Kůň mne přes tvář Pravého Světa nese jako vítr, ale šechna místa, jež mímím, jsou říšemi tmy, zkázy a zoufalství. Letíme po cestě ke Cordotlu a projíždíme troskami dýmajících ruin.

Tady nestvůry Zmijí Ruky umístily na vrcholu pyramidy divnou věc - vypadá jak představa veliké Zaltecovy lebky. Snaží se pozdvihnout jejich krvežíznivého boha do nových výšin a zdá se, že nechápu, že to byl právě on, kdo je svrhl mezi zvířata. Lidé z Cordotlu zmizeli, buďto utekli, nebo byli předáni zubatým čelistem války jako obětiny.

Za zničenými lány kukuřice je údolí mezi Cordotlem a Palulem zadupáno do bláta. Také Palul leží v troskách, ač pyramida byla zvednuta do nové výšky a korunována tou groteskní podobou krvavého Zalteca.

Zde mne kůň nese vzhůru po stěně hřebenu, kříží ji po stezce, vinoucí se klikatě sem a tam. Nevidíme zde žádná zvířata Zmijí Ruky, neboť Hoxitl je svolal do Nexalu.

Kůň se blíží hřebenu a zastavuje se u malého domku. Cítím, že je to místo svatosti a silné plumy.

Muž přichází ke dveřím, aby mě pozdravil - je starý a je také slepý.

4

Varování ve Slunci

OHROMNÁ PLOCHA STŘÍBRNÉHO KRUHU klidně leží, stále tmavá ve výběžku stínů časného rána, hluboká ve středu horského kráteru.

Na protější straně proti vycházejícímu slunci trpělivě sedí náčelníci pouštních trpaslíků. Rozsadili se na samém okraji sopečného srázu a čekají. Zanedlouho započne zázrak Slunečního Kamene.

Luskag cítil, jak se vedle něj Pullog stíněně vrtí, a pousmál se do vousů. Pro toho se slabým duchem znamenal rituál Slunečního Kamene riziko a Pullog nikdy dřív neprožil předpovědi bohů, zjevované skrz velké stříbrné jezero.

Bezpochyby slyšel příběhy o mužích, kteří se z toho zbláznili, a trpaslicích, které palčivá pravda prorocké vize oslepila.

Leč Luskag si byl jistý, že jeho přátelé náčelníci - popravdě všichni náčelníci jeho klanu, jejichž přítomnosti si vyžádal - budou čelit Slunečnímu Kamenu s pevnou rozvahou. Nebyl by je táhl na tuto vysokou horu, kdyby o tom nebyl přesvědčený. Byl si vědom, že jediné tehdy, když všichni trpaslíci dostanou to stejné zjevení, bude možné uskutečnit společnou jednotnou akci.

Slunce se plížilo výš a jeho paprsky zanedlouho zalily západní břeh stříbrného kotouče. Minuty mýjely a osvěcená oblast rostla. Lesklý kov s perfektně hladkým povrchem zářil průzračnou čistotou. Byl velký jako obrovské nádvoří a kov na sobě neměl jedinou stopu vlnky nebo prohlubeniny.

Pak se povrch jezera pohnul jako tekutina. S vážným půvabem se jezero začínalo otáčet, jako kdyby jeho majestátní kolo zvolna roztáčel gigantický vír. Chvějivá zář sílila s postupem slunce.

Vír nabral rychlost, když slunce žhnulo přes jeho celý povrch, až to vypadalo, jako by se jeho paprsky soustředily v samém středu, tam se všechny barvy spojily ve zvětšenou zrcadlovou ukázkou sluneční moci.

Svazky horkého světla probodly pouštní trpaslíky na okraji kráteru. Dřepící postavy se nepohnuly po dlouhou dobu, zář je hypnotizovala.

I Luskag zíral do bílého svitu. Chvilí neviděl nic, ale pak se v samém středu záře ukázala plíživá temnota. Pomalu se šířila mlžnatými výhonky, jež rostly jako údy pavouka z černého těla a stále se víc a víc roztahovaly. Nyní Luskag

hleděl na nadýmající se mrak a cítil, že jeho duši prochvívá hluboký strach. Poprvé v životě cítil tu pravou, úctu budící moc Slunečního Kamene a jeho strach rychle rozkvetl do holé hrůzy.

Mlhavé údy se staly pevnými chapadly, vztahovaly se k němu, hrozily, že ho chytanou a stáhnou ho dolů do tmy. Nikdy dřív nebyly vidiny Slunečního Kamene tak živé, hmatatelné a tak děsivé. Tmavá chapadla se stočila do kruhu, náhle rámovala místo vize - místo, které znal.

Město Bohů! Viděl tu vysokou, nemožně krásnou pyramidu zvedat se z písku. Kolem se táhly ruiny, řady a řady sloupů, masivní portály bez domů a vysoké hradby písku, které naznačovaly skryté tajemné tvary.

Jako neúprosné údy čisté zkázy se chapadla obtočila kolem trosek v žalostném objetí a Luskagova hruď se sevřela bolestí, když viděl, jak ta temnota se krade k pyramidě a pozvolna zastírá její nádheru. Ve středu toho jasného víru barvy viděl zářnou květinu světla, květ tak srdcelomně něžný, že volal po jeho ochraně.

A vyžadoval útočiště, neboť teď obtočené výhonky temna hrozily, že jej udusí a navždy vymažou jeho krásu z tváře země.

Luskag neviděl, že jeden z náčelníků přemožený hrůzou vyskočil a snažil se od toho jevu odvrátit. Žádný z pouštních trpaslíků neslyšel, že zoufale vykřikl. Ani kdyby ho byli pozorovali, nebyli by postřehli, že chapadla se kolem jeho těla omotala v železném objetí, neboť ve vzduchu nebyla žádná hmotná věc.

Vmysli však byla skutečná. Nešťastný válečník, tvář zrůzněnou děsem, se převážil dopředu, kutálel se dolů strmým vnitřním svahem kráteru. Nezastavil se, až když jeho tělo narazilo na veliké stříbrné jezero.

Nikdo neviděl, když se jeho tělo dotklo tekutého kovu a okamžitě zmizelo. Z místa, kde zmizel, nic nevyšplíchlo, nešířily se žádné vlny.

Luskag nehnutě zíral. Teď tu temnotu viděl zřetelněji, vypadala jako pokrývka zkázy, jež pronikala do Domu Tezcy a šířila se pouští jako všepožírající mor. Z Města Bohů konečně zablýskla poslední zář, tmavla a pak zanikla.

Hleděl do ohromných nekonečných prostor tmy.

Když slunce na ranní obloze stouplo výš, vize se konečně zlomila. Náčelníci se probrali z pout bohů vyděšení a zoufalí. Nemluvili o svém vidění, ale z očí svých druhů vyčetli, že sdíleli stejnou zkušenost. V této chvíli si ani nepovšimli, že jeden z jejich počtu ubyl. Všichni k tomu konci měli hodně blízko.

Teď však přinejmenším věděli, co musí učinit.

? ? ?

Jak šli, Halloran z Erix nespustil oči. Ulevilo se mu, když viděl, že její krok byl stejnoměrný a duch silný. Popravdě si ničeho jiného nevšimla, hleděla pouze na velkého orla, který se před nimi ve výšce líně vznášel.

"Nezapomeň," ozval se tiše, "jestli začneš cítit únavu, můžeš se vézt na koni."

"Cítím se opravdu dobře. Ráda chodím po svých." Trpělivě se na něho usmála. Neztratila dobrou náladu, ani když je dohnal Xatli. Kněz uříceně oddechoval a utíral si čelo.

"To slunce je vstavu mě uvařit!" vzdychl. "Nu, co se dá dělat, poušť je poušť."

Erixitl se zasmála a mrknutím se ujistila, že orel zůstal v dohledu. Poštli majestátně klouzal přímo na jih.

"Nemyslíš, že jeho návrat je skutečně zázrak?" otázal se Xatli.

"Možná že zázrak. Také spravedlivá odměna za jeho odvalu. Je to kouzlo plumy?" šermovala slovy.

"Nebo požehnání Quotala. Sestro, nemohla bys připustit, že to mohla být jeho dobrota, co nám Poštliho přineslo?"

Tentokrát se zdálo, že Erixitl jeho otázku váží. "Snad. Já vím, že je to ta nejradostnější novinka, jakou jsem si mohla přát."

"Pro tebe je znamením, že Ten Opeřený je potěšen," dodal kněz s úsměvem.

"Jak to víte?" zeptala se Erix s humorným bodancem.

Xatli se uchechl a hodil rameny. "Nevím. Ale mohlo by to tak být, ne?"

Erixitl se na něho zvědavě požívala, neodpověděla, a tak nyní supící kněz pokračoval. "Chtěl jsem jenom naznačit, že s vůlí boha nemusíš bojovat. Víš jistě, že jsi jeho vyvolená dcera. V Noci Nářku ušetřil tvůj život a vyvedla jsi svůj lid z hrůz, které jsou za námi. Má s tebou velké úmysly, Erixitl z Palulu!"

S vážným obličejem hleděla na cestu před sebou. "Bojovala jsem s jeho vůlí, bránila jsem se jeho úmyslům!" Zase jí oči zabloudily k velkému ptákovi, který se před nimi královsky nesl. Radost z Poštliho návratu ji celou prolínala a připustila si, že jeho přítomnost se i jí zdá jako zázrak.

"Budu se snažit přijmout jeho přání, činit to, co bude chtít," slíbila konečně tak tiše, že jí sotva rozuměli.

? ? ?

Yhatli spěchal vlnitým pouštním terénem k vyvýšenině, panika ho uštvaně poháněla vpřed. Jak mohl ztratit z dohledu tisíc lidí? Položil si tu otázku a měl na sebe vztek, ale pak mu tělo zesláblo úlevou, když z vrcholu hleděl do mělkého, větrného údolí.

Mladík se opět napjal, když mu napadlo, že se nikdo nesmí dozvědět, že se ztratil. Hodiny prožitého strachu se již odsunuly do pozadí a začínal se na svou celodenní výpravu dívat jako na skvělý výzkum. To byl popravdě důvod, proč se vůbec oddělil od zástupu uprchlíků. V údolí dole před ním se vlekla malá část Nexalanů, kteří zůstali pozadu o několik dní za hlavními masami. Byli v ní slabí a zranění, z nichž mnozí už námaze pouštního putování podlehli.

Procházeli široké údolí po zřetelné stopě, vydupané hlavním proudem. Po většinu její délky se točila vysušenými pouštními dolinami, které obklopovaly skalnaté výšiny nebo nekonečné dálky vlnitých dun. Čas od času - po dvou či třech dnech - stopa vedla do hlubšího údolí a zde voda jaksi tryskala ze země. V těchto místech vždycky několik dní

odpočívali a připravovali se na další pochod, aby zcela nevyčerpali zásobu potravin. Tak i skupiny jako tato vždycky našly něco k jídlu, jak se táhly pomalu za ostatními.

Pár chlapcům Yhatliho věku se blížila doba, kdy započne jejich vojenský výcvik, a pro tuto skupinu opozdílů vykonávali povinnost zvěděů a běžců. V této jednotvárné, úmorné rutině našel útěchu po hrůzách, kterými prošel v Nexalu. V jeho mysli stále přetrvávala živá vidina jeho matky, pohlcené dýmající trhlinou v zemi, jež se pod ní náhle rozevřela, nebo jeho bratra, který se nechal roztrhat zelenou příšerou, aby mu koupil čas k útěku. Neviděl umírat svého otce, ale věděl, že ze zříceného domu se nemohl dostat živý.

Yhatliho tyto vidiny mučily každou dlouhou noc, kdy se nemohl dočkat rána, a tak plnil hodiny světla tvrdou prací a neochabující bdělostí. Dnes ráno ještě za šera vzal mladý muž luk, šípy s obsidiánovým hrotem a křemennou dýku a vydal se na průzkum mělkého kaňonu, jenž vypadal, že se táhne souběžně ve směru údolí.

Kaňon se však prohluboval a odkláněl od trasy, kudy se lidé ubírali. Konečně se rozhodl, že vyšplhá ostrý, kaktusy porostlý svah. Ztratil tím dost času a spěchal, aby se ještě před západem slunce připojil ke své rodině.

Tedy, co z jeho rodiny zbylo. Unikl s otcovým bratrem a jeho dvěma přeživšími ženami. V širokém klopýtajícím zástupu se jeho příbuzní se stovkami jiných lidí pomalu ubírali na jih po cestě, na níž nemohli zabloudit.

Yhatli byl unavený, ale rozhodnutý, že to nesmí ukázat, a tak si hrdě vykračoval ke vzdálené skupině.

Potom vylekaně strnul. Nevšiml si mračen prachu, která se valila podél opačné strany údolí. Teď však viděl tvory - obrovité tvory! - jak se ženou ze skal. Tvarem mlhavě připomínali lidi, ale lidi před nimi daleko převyšovali. Stovky dalších se rojily za těmito nestvůrnými postavami; byli vysocí jako lidé, ale jinak vypadali spíš jako zvířata.

I z této dálky viděl, že byli ozbrojeni a že útočili! Vlna za vlnou těch příšer vyrážela ze skrytu. Yhatli slyšel štekot a vytí, smíšené s vyděšeným křikem žen a dětí.

"Ne!" zařval Yhatli vztekem a letěl vpřed, pozoruje své lidi, jak před nečekaným útokem ustupují.

Počáteční zabíjení se rychle zvrhlo v plný masakr. Většinou bezbranní Maztičané se pokoušeli utéct, ale pod drápy útočníků padali. Několik válečníků a ozbrojených mladíků chrabře přiskočilo na obranu, ale ohromné množství nepřátel a drtivá síla útoku je do jednoho zahubila.

Yhatli lapal po dechu a plakal, pomalu se zastavil. Došlo mu, že na boj bylo pozdě, zabíjení už skončilo.

"Nestvůry!" ječel a hrozil pěstí. Několik bestií, vzdálených od něho pár set kroků, se po něm s vrčením otočilo.

"Já se vám pomstím! Všechny vás zabiju!" Zuřivostí bez sebe přiložil k těživě šíp a nechal jej letět, ačkoli střela se nesla stěží do poloviny dělicí vzdálenosti. Ale teď s chmurným zadostiučiněním viděl, že několik z těch menších zrůd se pustilo za ním.

V bestiálních obličejích svítila úzká prasečí očka, otevřené vyčnělé zvířecí čumáky byly plné dlouhých zahnutých zubů. Avšak ruce a paže měli jako muži a svírali zbraně a štíty maztických válečníků.

Yhatli přiložil další šíp, pomalu napínal tětívu a vyčkával, užívaje první šíp jako značku dostřelu. Přivřel oči, vypustil střelu a sledoval její přímý let k cíli. Narazila s hlasitým zvukem do zvířecích prsou a zrůda vyjekla, jak ji síla výstřelu srazila k zemi.

Ale ta věc se s vrčením vyškřábala zpět na nohy a ostatní se dali do běhu. Teď už šarvátka vzbudila pozornost i těch, co stáli mezi svými krvavými trofejemi.

Yhatli zchladl - vycítil marnost dalšího zápasu a rychle se dal na útěk. Nasadil o něco rychlejší tempo než válivý klus pronásledujících bestií, a jak očekával, zakrátko hon vzdal.

Mladý Yhatli vytrvale klusal k jihu, noc už zahalila Dům Tezcy příkrovem tmy. V hrudi mu seděla tupá bolest nad krveprolitím, jehož byl dnes svědkem, ale v posledních měsících života strávil příliš mnoho času oplakáváním mrtvých a žalem. Teď, rozhodl se pevně, nastal čas, aby myslel na pomstu.

? ? ?

Hustý porost džungle maskoval jeskynní otvor, zvenčí se nijak nelišil od plazivého houští. Uvnitř však zeleň značila blízkost venkovního světa.

Darien v čele se zastavila a naslouchala. Bílá driderka před sebou cítila sluneční světlo a zase v ní vyvolalo vlnu starého odporu. Teď už však nebyla tmavou elfkou, a denní světlo nebylo překážkou, která by ji mohla zastavit.

"Incendrius!" křikla, ukázala bílým prstem na zelený příkrov. Moc žhoucí magie narazila do rostlinné spleti a listí, větve a visící kořeny zapraskaly v kouři. Bez zastávky spěchala vpřed - poprvé po měsících se kradla na povrch země.

Za ní následovali černí driderové s tmavými dlouhými luky připravenými k výstřelu. Pavoučí bestie kráčely mechanickým pohybem svých čtyř párů noh jako hmyz. Svě zbraně však ovládali s navyklými, plynulými pohyby dřevích bojovníků.

Za dridery se rojila armáda obřích mravenců. Rezavý hmyz vyrazil neohrabaně, ale rychle z přítími jeskyně, tykadla trhavě zkoušela okolní vzduch a jejich velké černé prázdné oči se rozhlížely po džungli. Výtvoř bohyňe Lolth se vynořily ze tmy podzemí do světa, který před nimi ležel zranitelný, nic netušící.

Mravenci se okamžitě začali krmit, a jak se jejich počty rojily na světlo dne, kolem východní jeskyně se šířila stále větší oblast ničení. Napadali stromy, křoviny i trávu, okusovali a žvýkali, proměňovali džungli v pustinu.

Stromům strhali kůru, zabíjejíce stoleté lesní velikány v několika minutách. Tvrdá ostrá kusadla trhala a štípala dřevo lesa, zatímco z jeskyně se valily další a další hmyzí záplavy.

Darien s dridery vykročili, a to mravence nutilo, aby své nové pány následovali, ač z jeskyně stále lezli další a rozlévali se do řeky snad dvacet kroků široké, rostoucí do délky, spěchající džunglí.

A kudy šli, všechno ničili.

? ? ?

"Viš, kam nás vede? Nebo proč se vrátil v orlím těle?" vyptával se zamyšleně Halloran, jak majestátní pták půvabně kroužil nad rozpáleným pískem.

"Ne... ovšemže nevím." Erixitl také sledovala orla očima. "Když trůnil na té skále, něco jsem v jeho očích viděla, nějaký druh poselství nebo prosby, a připadalo mi, že je v nich slib naděje."

"Tě bychom trochu potřebovali," souhlasil Halloran.

Dávali se zpátky z malé vyvýšeniny, kde seděli a odpočívali se stovkami druhých, kteří padli vyčerpáním k zemi. Řady vyhnanců plnily údolí, kterým právě prošly, táhly se až k prašnému obzoru na severu.

Před nimi pokračoval nepřetržitý zástup k dalšímu pahorku snad míli od nich. Za ním se zvedala výšina dalšího hřebene.

"Jak se dnes cítíš, sestro?" Hlas za nimi oznamoval, že k nim přichází Xatli.

Erixitl ke knězi vzhledla s malým úsměvem v zaprášené, upoceně tváři. "Po zbytek odpoledne to zvládnou, ale myslím, že v noci budu mít tvrdé spaní."

Kněz se zasmál a s povzdechem se vedle nich usadil. "Určitě si spánek zasloužíš," souhlasil. "Nechť Quotal dohlédne, aby tě netrápily zlé sny."

Erix se podívala nahoru a rychle objevila orla. Poštlí se nesl nad točitou cestou, která nekonečně, neustále vedla k jihu.

"Víte, dřív bych se s vámi přela," řekla Xatlimu. "Teď jenom doufám, že Quotalovo požehnání je skutečné, že se k nám vrátí."

Odmělčela se a pak zamyšleně dodala: "Co nám zbývá bez této naděje?" Setkala se s očima staré ženy, která šla pomalu kolem, držíc se paže mladého Nexalana. Usmála se a potom ji proud odnesl s sebou. Její obličej vystřídaly jiné - pár malých dětí, které se držely za ruce; muž, nesoucí kojence; manželský pár. Všichni se podívali na Erix a každý v jejím obličejí hledal alespoň trochu útěchy a naděje. Zoufale se snažila, aby jim svůj pocit nějak mohla sdělit.

"Víra ti tvé břímě ulehčí," prohlásil kněz. "Znamení se vyplnila. Zanedlouho se vrátí! Přijmi jeho pomoc a získáš neutuchající sílu!"

"Ale musí to být brzo!" Dívka přímo hleděla do mužových tmavých očí. Xatli kývl. Chápal.

"Přátelé!" Hlas obrátil jejich pozornost k přednímu zástupu a tam spatřili vysokou, svalnatou postavu Gulteca. Rytíř Jaguárů byl oděn ve své tunice ze skvrnitě jaguáří kůže s helmou, která rámovala jeho obličej do široka otevřenými čelistmi.

"Gultecu!" zvolala Erix a celá se rozzářila. Vytáhlý Rytíř Jaguárů k nim dlouhými kroky mířil proti proudu Nexalanů, jdoucích jižním směrem. Za pár okamžiků k nim došel a svezl se do obvyklého pohodlného dřepu.

"Co jsi objevil?" ptala se dychtivě, když ve válečnickově úzkém úsměvu spatřila příslib.

"Vodu. Den a půl odtud. Velké jezero s bažinami - a dokonce jsou v něm ryby!" Tmavé oči mu radostně blýskaly, když jim předával dobrou zprávu. "Tato cesta vede přímo k němu... k jihozápadu."

"To je skutečně skvělé!" Erix vzhledla - velký orel nad nimi kroužil, jako by na ně trpělivě čekal.

"Třeba tam chvilku zůstaneme," řekl Halloran. "Všichni si odpočinou a načerpají nových sil."

"Jistě," pronesla Erixitl nepřítomně a znovu se zahleděla k nebi. Hal věděl, že bude spokojeně odpočívat jen tak dlouho, dokud je orel nepobídne vpřed.

Tušil, že ji trápí pomýšlení na otce. Když on a Erix před Nocí Nářku odcházeli do Nexalu, zdálo se jim, že je ve svém domku vysoko v horách nad Palulem v bezpečí. Teď když vítr chaosu zachvátil celou zemi, život slepého starce byl jistě ohrožen. Erix se o něm zmínila málokdy, ale vycítil, jak ji ta starost tíží. On sám se bál o jeho osud a často na něho vzpomněl. Smířil se však se skutečností, že za ním nemohl jít - ne s hordami Zmijí Ruky, které se valily mezi nimi.

Muž věděl, že s pokračujícím těhotenstvím by jeho žena měla mít klidný, bezpečný domov, aby dítě ve zdraví donosila. Avšak nyní jí jej nemohl poskytnout a rvalo mu to duši.

"Doufám, že na to budeme mít čas," dodal Gultec, "ale obávám se, že nám jej moc nezbude. Já sám vás budu muset asi opustit."

"Opustit nás? A proč?" otázala se ho se skutečnou náklonností.

"Daleko odtud je můj pán a učitel, jemuž jsem zavázán velkým dluhem. Dal mi svobodu, abych mohl jít do Nexaly, abych na vlastní oči viděl nebezpečí hrozící celému světu. Ale stále čekám, kdy si mne povolá, a pak budu muset poslechnout."

"A už tě volá?" zeptal se Hal.

"Ne, ale ve vzduchu kolem sebe cítím... věci, cítím je i v zemi pod mýma nohama. Na Pravý Svět číhají hrůzy - hrůzy větší než ty, co známe a kterých se bojíme. Proto jsem si jistý, že mne zavolá zpátky do Tulom - Itzi."

Erixitl přikývla a očima plnými slz hleděla do Gultecových.

"Nikdy se nám nepodaří nadlouho utéct... osudu," řekla šeptem.

"Nebo bohům." Gultec se usmál, zvedl oči, ale stále mluvil k dívce. "Možná přijmeme pomoc, ať ji nabízí kdokoli."

Erix povzdechla. Prudce se otočila od kněze, od lidí a vykročila kamsi stranou a Hal se na nic neptal a šel s ní.

Vzal ji za ruku, jak pomalu šli přes kamenitou zem. Vycítil její potřebu být chvíli bez toho mlčenlivého, šouravého zástupu lidstva a doufal, že jeho přítomnost jí dá útěchu a bezpečí.

Konečně usedla na balvan. Nebyla udýchaná, ale kolem očí a úst se jí táhly vrásky napětí. Hal si sedl vedle ní.

"Všichni toho tolik potřebují," řekla konečně. "Jediné, co jim můžeme nabídnout je naděje! Kdy se něco stane? Jak dlouho ještě budeme muset čekat?"

"Jsme živí a zdraví," uklidňoval ji muž. "To je zatím nejdůležitější. To ostatní se už o sebe postará." Musí! řekl si v

duchu.

Lidé Mazticy pochodovali kolem, opřela se o něho a chvíli ji tiše objímal. Z dálky k nim cválal jezdec a při zvuku kopyt Erix strnula a vstala.

"Haló, moje paní..., Hallorane," bručel kapitán Grimes, sesedaje z koně. "Dostali jsme špatné zprávy."

"Jaké?"

"Mladý chlapec právě dostihl zadní hlídku. Byl ve skupině, která šla jako poslední. Byli pobiti do posledního muže, ženy a dítěte! Podal nějaké podrobnosti a řekl bych, že to byli orcové a ogři."

"Jak daleko?"

"Nevím. Řekl, že se to stalo dnes ráno, takže to může být jen pár mil."

"K nejbližší vodě je to o hodně dál," podotkla Erix.

"Naskýtá se další otázka," řekl Hal s očima na obloze. "Gultec nám oznámil, že jezero leží na severozápadu, že?"

"Ano." Erix vzhledla též a náhle porozuměla.

Orel se od jejich cesty odklonil, létal daleko rychleji. A mířil k východu.

? ? ?

Zochimaloc vstal do mlhavého rána, prošel domem a zahradou a zakrátko kráčet po travnaté široké ulici ke hvězdárně. Vlhký vzduch nad džunglí Dalekého Payitu se ani nehnul. Vrcholy vysokých budov vykukovaly z mlhy jako hlídky, ale jejich pestré barvy vybledly do matné šedi a v závojích oparu se nadobro rozplizly.

Prošedivělý stařec se pokoušel setřást tupou tíseň, a nedařilo se mu to. Rezolutně se obrátil ke kupoli observatoře, kde mnohokrát, když potřeboval radu, našel odpovědi ve hvězdách.

V tuto časnou ranní hodinu bylo město v džungli tiché, ale tiché bylo i ve dne a v noci. Domy se vynořovaly z mlhy a zase se v ní ztrácely, památníky těch tisíců, kteří Tulom - Itzi kdysi vybudovali a opanovali okolní krajinu.

Ale většina jich dávno zemřela a rozlehlé město bylo útočištěm snad jedné desetiny z počtu za časů rozkvětu.

Zochimaloca ta prázdnota města podivně uklidňovala, jako kdyby žil v knihovně či museu, věnující se studiu lidí, nikoli životu osob z masa a krve.

Již dlouhou dobu věděl, že mezera mezi Tulom-Itzi a světem kolem se násilně uzavře, to vědomí v sobě nemohl potlačit, a tak sém přivedl Rytíře Jaguárů Gulteca, aby městské muže vycvičil pro válku. Gultec jeho přání splnil, ačkoli Tulom - Itzi bylo všechno, jen ne národem válečníků.

Gultec odešel do Nexaly a Zochimaloc svého studenta nezdržoval, neboť jeho posláním bylo důležité. Brzo ho však bude muset zavolat zpět domů.

Starý vědec konečně vstoupil do hvězdárny, jejíž budova s kupolovitou střechou pečlivě otesaného kamene stála ve středu Tulom - Itzi, v místě posvátného klidu a moudrosti. Došel k centru okrouhlé místnosti a vzhledl k otvorům v klenbě. Věděl, že hvězdy se v každém z nich budou pohybovat s přesností času.

Dnes to však nebyly hvězdy, co hledal. Zochimaloc potřeboval hlubší, praktičtější vědomost, a tak z pasu vyjmul trochu peříček. Na kamenné podlaze zapálil kupu větviček a špetky peříček rozsel v kruhu kolem vonícího plamene.

Pírka chytala odlesky světla a zářila barvami. Na okrouhlých zdech hvězdárny se jejich stíny objevily jako černé stíny, pochodující kolem stěn, kolem Tulom - Itzi.

Pochodovaly jako zástup obřích mravenců.

Zochimaloc se dlouho dotýkal země pod svým tělem; dotýkal se jí a cítil její trýzeň. Vyzařovaly z ní vlny bolesti. Cítil, že na zemi dopadá osudová metla jako mor - hrozba, jež byla velice blízko.

O mnoho hodin později, ale dlouho před svítáním vyšel měsíc. Srpek vrhal bleď paprsky otvorem v kupoli a jeho světlo Zochimaloca zalévalo.

Seděl nehnutě, až měsíční svit vybledl. A i pak čekal, až konečně studená modř rozbřesku prosvětlnila východní oblohu. Pak se jeho oči zavřely a rty se pohnuly.

"Gultecu, potřebuji tě," zašeptal.

? ? ?

Hoxitla vzrušil rozsah masakru, šťastně vyl, když jeho služebníci pobíhali bitevním polem, trhali a rvali mrtvolu, až už oběti ani nepřipomínaly lidi.

"Ať si vezmou poučení," chtělo se chroptivě obrovité zvíře, které bývalo patriarchou Zalteca. "Budou ještě mň lidmi, než my! A moc Zalteca převládne!"

Bestiální armáda setrvala na krvavém poli celou noc. Připojovaly se další a další nestvůry, neboť útočná skupina byla pouze malou předsunutou hlídkou. Hoxitla potěšilo, jak zručně pozabíjely zástup lidí, který je počtem daleko převyšoval.

Že většina jich byla bezbranná, hřívnaté postavě nijak nevadilo, naopak, ocenil to jako velkou výhodu - jeho voje se mohou rychle přesunout a tvrdě udeřit a neozbrojení lidé je aspoň nebudou zdržovat.

Uprchlíci se na druhou stranu pohybovali velice pomalu, a snažili se ochránit většinu svého počtu, nemocné a staré a velká většina ani nemohla do bitvy nijak zasáhnout.

Hoxitl si nejasně pamatoval velké obětní obřady s nimiž - jako kněz - oslavoval každé vítězství. Jaká ztráta času, říkal si teď, chytat a věznit zajatce pro rituální obětování, když bylo daleko vhodnější a uspokojivější zabít je přímo na poli.

Ten nápad se ve zvířecí, leč stále chytré mysli netvora pevně usadil. Hoxitl začínal chápat některé důvody, proč maztické armády s cizinci utrpěly těžké porážky. Cizí vetřelce nic nenutilo, aby své protivníky dostali živé.

"Hodujte mé děti! Hodujte a radujte se!" vyl v jazyce, jenž se stal jeho vlastním. Orcové, ogři a trolové svému pánovi rozuměli, neboť oni také mluvili bastardskou řečí, kterou byli obdařeni v Noci Nářku.

"Hodujte a vzdejte Zaltecovi díky za jeho milost!" Hoxitlův hlas duněl mělkým údolím a byl sám překvapen jeho silou, jež v něm bušila ve jménu jeho boha. Myslel na obrovský kamenný monolit, tu sochu v Nexalu, která ztělesňovala veškerou moc a hrůzu jeho krvežíznivého pána.

"Ve tvém jménu povedeme válku přes celé šíře Pravého Světa!" hulákala bestie, vyrvala srdce z vychladlé mrtvoly starého muže a zvedla je do výše.

A Zaltec slyšel a zahřměl své potěšení.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V Quotalově blízkosti teď Pravý Svět poznává svoji naději.

Sedím se slepým Lotilem a slyšíme bestie šourat se venku před domem. Pokud se zrůdy Zmijí Ruky potulují kolem, koně legionářů držíme uvnitř.

Na hřebenech kolem Palulu plundrují každý dům a loupí a pálí. Z monstrózních tlam vyraží radostné výkřiky, když najdou kus soleného masa nebo zlatý poklad.

Nebojím se tolik o sebe, jako o starce. Požehnání Toho Opeřeného mne obklopuje, a jestli mne jeho vůle v tomto moři chaosu přivede k mému konci, tak ať se to stane. Pérař však musí být takového osudu ušetřen. Je ho potřeba pro důležitější úkoly. Jaké jsou, nemohu vědět, ale zůstanu s ním a pomohu mu splnit jeho určení.

Tyto funící bestie z nějakého důvodu miji Lotilův dům, nevstupují dovnitř. Tak čekáme, až tato metla pomine, sami a bezmocní, přece však jaksi žijí.

Zase cítím bezprostřední příchod Jednoho Opeřeného Boha.

5

Živoucí bůh

MORŠTÍ PTÁCI KROUŽILI KOLEM BÍLÝCH plachet, vřeštěli a potápěli se ve zpěněné stopě za lodní zádi. Don Vaez vyplul z Murannu v čele pyšné flotily dvaceti pěti těžkých karaků a více než patnácti sty ozbrojených mužů. Všichni žíznil po zlatě.

Stříbrné blond kadeře mladého kapitána volně vlály ve větru, když stál na přídi vedoucí lodě. Písaři, kouzelníci a kněží ho dobře seznámili s Cordellovou plavbou, a ačkoli se vydal k zemi tajemství, alespoň věděl, že před ním leží pevnina.

"A u Helma, bude moje!"

Jako všichni muži činu se ani Don Vaez moc nestaral o bohy, mimo záležitosti, kde mu mohli být nápomocni v jeho úkolech. S tímto přístupem docela věčně adoptoval Helma za božského patrona, neboť bůh věčné bdělosti má pro vojáka pochopitelně svou cenu.

Na přídi zaujal pohodnou pózu, jsa si dobře vědom, že mužstvo ho pozoruje a odhaduje. Hluboce věřil, že velitel má taky vypadat jako velitel a neustále si dával pozor, aby ho jeho voje viděly v nejlepším světle. Z toho důvodu měl ve své kabině skladiště ne méně než čtyř skříňových truhlic, aby si zajistil módní a upravený vzhled za každých okolností.

Jak mu moře cuchalo vlasy, kapitán povolil vzpomínkám. Aby se dostal až k tomuto bodu, stálo ho to dlouhé vymýšlení spletitých, nebezpečných intrik, ale teď se mu každý drzý krok, který musel učinit, stokrát vyplatil.

Pod vedením zkušeného navigátora jménem Rodolfo flotila dobře postupovala; ten muž si popravdě vysloužil pověst nejneohroženějšího námořníka na vodách Neprozkoumaného moře. Před lety sloužil u Cordella, když kapitán-generál potřeboval flotilu. Od té doby se z navigátora stal suchozemec, ač nakonec se přece jen odhodlal přijmout bohatou mzdu, kterou mu princové nabídli, aby ho nalákal k účasti na této expedici.

"Máme čerstvý vítr. Dosahujeme dobrý čas," poznamenal Rodolfo a připojil se u zábradlí k Donu Vaezovi. Velitel neúčastně přikývl, tyto věci přenechal na starost navigátorovi.

Dotčený Rodolfo s malým úšklebkem oddusál pryč, ale Don Vaez byl stále v zajetí svých vzpomínek.

Tiše se uchechtl, když si vzpomněl na svůj první trénink v Tajné Akademii v Calimshanu. Jakým to byl mizerným zlodějem! Proč se plížit nocí, aby něco nenápadně ukradl, uvažoval, když mohl za jasného dne dojít k majiteli, praštit ho mečem po hlavě a vzít si, co chtěl?

Vedení Akademie dospělo k témuž závěru a Don Vaez a Calimshan se rozešli více méně v přátelském duchu, neboť vedení neprovedlo řádnou inventuru, až když ex-student byl daleko z dosahu. S pomocí nevinného služebného děvčete mohl potají zmizet z města a cestoval pak na sever podél pobřeží. Odhadl, že děvče za spoluvinu zaplatilo svým životem, ale nikdy se nenamáhal, aby si to ověřil.

Po těchto zkušenostech sloužil v jedné žoldnéřské setnině, která Amnu pomáhala ve dvacetileté válce s piráty Mečového pobřeží.

Po nešťastném a nevysvětlitelném skonu kapitána setniny - nikdo nebyl schopen určit lučištníka, který ho zabil zezadu, když vedl své vojáky do bitvy - byl Don Vaez povýšen na jeho místo. V této hodnosti poprvé zaujal pozornost obchodních princů. A v té stejné hodnosti musel ve vojančení soutěžit s kapitánem-generálem Cordellem a jeho Zlatou Legií.

Když Cordell nad scimitary mávajícími hordami pirátského vůdce Akbet-Khrula dobyl konečného vítězství, zajistilo to jeho rivalovi v Radě Amnu čestné místo.

Don Vaez tak náhle ztratil zaměstnání, zato však získal ženu - velice bohatou, leč provdanou ženu. Její náklonnost ho opět dostala do styku s Radou nyní, když Cordell zřejmě zmizel a Don doufal, že zmizel, protože podvedl své zaměstnavatele. Don Vaez dokonce uvažoval, jestli ona dáma nebyla jednou z obchodních princů, ač, ovšem, ten fakt musí zůstat tajný.

Nicméně její vliv musel být opravdu značný, neboť ho Rada vybrala, aby vedl tuto skvělou, slavnou výpravu.

Princové Amnu mu dali velké vojsko a silné loďstvo. Cítil, že tam někde je jeho starý rival Cordell stále živ. Bohové přece nemohou, nebudou tak krutí, aby Dona Vaeze připravili o konfrontaci, kterou si zasloužil.

"Vy přece víte, že tam kdesi žije, že ano?" Otázku vznesl převor Devan. Klerik, oděný ve vlněném přehození a plátěné přiléhavé čapce se k němu na přidi připojil.

"Cordell?" Don Vaez se otočil ke knězi, zaskočený mužovým přesným odhadem. Tence se usmál. "Ano, věřím, že... se s ním setkáme."

"Dobře," převor řekl řízně. "Můj učitel jistě ztratil život díky jeho nezodpovědnému jednání."

"Míníte biskupa Domincuse? Myslíte, že byl zavražděn?"

"Jsem si tím zcela jist," prohlásil klerik. "Bude však pomstěn!"

"Určitě," souhlasil kapitán a odvrátil oči zpět k moři. Vypadalo to, že v tomto Helmově knězi bude mít spojence, duchovního bratra. A vzpomněl si na jeho létající koberec a řekl si, že klerik Devan mu ještě bude velice užitečný.

Don Vaez si v duchu maloval setkání s poraženým Cordellem. Ten chlap bude žebrať o slitování a on ho nechá, aby se kroutil a škemral o milost. Bude mu velkomyslně věnovat život, neboť jeho pravý triumf přijde po návratu do Amnu, kdy toho proradného žoldáka povede ulicemi Murannu v řetězech.

Anebo v kleci. Náhle ho popadla inspirace. Vezme něco z toho zlata z nového světa - něco málo - a nechá udělat klec. Ta bude namontovaná na pozlacených kolech a v ní se poveze skvělý vězeň jeho výpravy.

Ano, to je ono, myslel si spokojeně. To bude odpovídající návrat pro velitele Zlaté Legie. S touto představou a krivým úsměvem na příliš hezkých rtech se Don Vaez odebral do podpalubí do své kabiny, aby se uložil k spánku.

A aby snil.

? ? ?

"Kolik jich tam bylo? Mohl jsi je spočítat?" vyptával se Halloran.

Mladý Yhatli si ho podezřívavě prohlížel. Z chlapcových očí zářila intelligence, ale také hněv a nedůvěra.

Ani mu to nemohu mít za zlé, pomyslel si Hal.

S Daggrandem a Gultecem se pokoušeli z hochy vymámit přesnější popis. Erixitl spala poblíž, celodenní pochod ji vyčerpával. Někde nahoře na ně čekal orel. Ráno budou muset čelit těžkému rozhodování: zamířit k vodě, nebo následovat ptáka - dravce.

Nyní seděli u malého ohně, použili něco z cenného dřeva, aby na sebe viděli. Zvědové mu pověděli Yhatliho příběh a srdce ho bolelo nad žalem, jímž se hoch musel protřpět. Teď se však jednalo o bezpečí tisíců a všechno, co jim poví o povaze a taktikách pronásledujících hord, může být velmi prospěšné.

"Ne tolik, kolik bylo našich... méně než tisíc. Vyrázili ze skal, když je mýjeli; užili momentu překvapení. Nevím o nikom, komu se podařilo utéct," řekl Yhatli po krátké odmlce. "Dostal jsem se pryč jen proto, že jsem se vracel z lovu. Byl jsem od nich dost daleko, ale mohl jsem je jasně vidět."

Tmavé oči se zableskly. "Mohli bychom se vrátit a zabít je... s našimi válečníky i s jejich stříbrnými zbraněmi! Všechny bychom mohli zabít!"

"Ne." Hal vzdychl a zavrtěl hlavou. "Teď je jich určitě daleko víc. Ty jsi viděl jen malou část davu, co nás pronásleduje."

Chlapcovy oči ztmavly a tělo se napjalo. Nato se uvolnil, ač jeho hlas nesl známky pohrdání. "Dobře, ale až budu mít možnost, pobiju jich, kolik budu moci!"

"Jsi válečník, ne?" řekl Daggrande nezvykle jemně.

"Ano... já se nebojím bitvy!"

"Jen opatrně, mladý muži," zavrčel Gultec, jeho obličej mezi zubatými čelistmi jaguáři hlavy se zachmuřil. Chlapec vytřeštil oči, pak je obrátil k zemi.

"Já... já se omlouvám," vydechl hoch trhaně.

"Znám vztek, který člověka žene do bitvy," řekl mu Halloran. "Ale ten žár musí vést rozum, neboť jinak tě zničí."

Mladík se na něho podíval, oči mu stále blýskaly hněvem, ale potom se zahleděl do ohně a slabost mu zhroutila hrdé držení těla.

"Pojď, chlapče." Trpaslík mluvil příšernou nexalštinou, ale zřejmě to nikomu nevadilo. Plácl Yhatliho po rameni. "Pojď, najdu ti něco k snědku."

Gultec s Halloranem seděli mlčky v neproniknutelné tmě pouště. Konečně se Rytíř Jaguárů neudržel. "Tohle věčně utíkání před nepřítelem, kterého nevidím, mi zvedá žluč."

"Mně taky," souhlasil Hal. "Ale máme na vybranou? Stát a zemřít se všemi těmi lidmi kvůli hordám nepřírozených nestvůr?"

"Jak dlouho budeme muset utíkat?" trval na svém Gultec. "Je správné vydat se ještě hlouběji do pouště?"

Nenachystali nám bohové krutou past a my dojdeme na konec toho řetězce vody a potravy, jen abychom vyhladověli a skomírali žízni?"

"To nové údolí, co jsi našel..., zdá se, že by tam bylo dost jídla a vody na dlouhou dobu," přemýšlel Halloran.

"To tam opravdu je, a dost půdy na obdělávání. Kdyby voda vydržela, mohlo by se tam postavit město jako Nexal."

"Za předpokladu, že odtud nebudeme vyhnáni jako ovce," řekl Hal trpce.

"Nevím, co jsou ovce," usmál se Gultec, "ale mám stejný pocit." Válečník se zadumal a pak přišel s otázkou, která mu nějakou dobu zaměstnávala mysl.

"Ty a tvoji lidé jste v boji proti nám používali síly - říkáte jim kouzla. Není nějaké, které by nás před Zmijí Rukou ochránilo?"

Halloran rezignovaně potřásl hlavou. "Kouzelnictví je umění, které ovládá málokdo. V legii jsme měli elfku -čarodějkou Darien. Měla ohromnou moc, ale užívala svá kouzla ve prospěch dřevů. Asi zemřela - musela zemřít, když celý vrch Zatalu vybuchl."

"Měli jste jen ji?"

"Biskup Domincus měl moci kněžského kouzelnictví. Zahynul na Zaltecově oltáři. Jinak je v legii několik mužů, kteří dovedou užít základní prvky magie - ne mnoho, jejich um za moc nestojí." Halloran se zasmál.

"Abych se přiznal, já k nim taky patřím. Kdysi jako kluk jsem se zaučoval u velkého čaroděje a dodnes znám několik zaříkání - třeba kouzlo světla nebo magický šíp. A dovedu zvětšit velikost předmětu zaříkáním velikosti."

Gultec se na něj nevěřivě podíval, ale viděl, že mluví pravdu. Oba si vybavili ohromující koule ohně nebo výbuchy smrtícího mrazu či jedovatého kouře, kterými Darien upozornila na svou přítomnost. "Jak vidíš," uzavřel Hal, "nemohu dělat celkem nic, čím bych změnil běh bitvy."

Muži mlčky seděli a přemítali, až Halloran se zaklonil s očima na hvězdné obloze.

"Teď je tu ten případ s Poštlím. Pozdě odpoledne změnil směr letu na východ, přes území, o němž víme, že je tam vyprahlá poušť. Jak bychom tam mohli vzít všechny ty lidi, protože tam prostě míří pták - nehledě k tomu, čím býval?!" Halloran byl přesvědčený, že lid z Říší, odkud pocházel, by nikdy takovou volbu neučinil; co se týkalo Maztičanů, tam si nebyl tak jistý.

"Možná nemá v plánu, aby ho následovali všichni tihle lidé," vážil Gultec. "Jen ti, kteří jsou rozhodující."

Halloran na Rytíře Jaguárů užasle civěl. Taková možnost ho nenapadla, ale připadalo mu, že nápad dává smysl. Než mohl odpovědět, ze tmy se vynořilo bílé roucho kněze Xatliho.

"Mohu se připojit?"

"Prosím, posaďte se," vybídl jej Hal, když Gultec kývl.

Xatli se podíval k Erix, jejíž pláštěna byla i ve tmě matně viditelná. "Je dobře, že spí. Její odpovědnost ji tíží a spánek je nejlepším lékem."

"V posledních měsících má klid, jenom když spí," souhlasil tiše Hal.

"Slyšel jsem, že nás čeká bohaté údolí," ozval se klerik po chvíli.

"Gultec je viděl. Je tam spousta vody a potravy."

"Ano," přikývl Rytíř Jaguárů. "Předvoj našich lidí by tam měl dojít zítra odpoledne, do rána by tam měli dorazit všichni."

"Dobré místo pro tábořiště," Xatli si přidřep. "Aspoň se máme na co těšit."

"Pro tábor je to snad dobré místo," podotkl válečník, "ale rozhodně špatné pro bitvu."

"Víte," klerik se pohodlně usadil a pozorně pohlížel na oba statné muže, "v poušti je jedno místo, které bylo stvořeno pro válku."

"Co tím míníte?"

"Jmenuje se Tewahca, Město Bohů. Nikdy jsem tam nebyl, ale příběh jeho původu znají všichni knězi. Bylo dějištěm posledního Quotalova vítězství nad jeho bratrem Zaltecem."

"Zaltec a Quotal... jsou bratři?" Hal byl skutečně překvapený. "To jsem nevěděl."

"Vskutku to jsou bratři, i když se od sebe velmi liší. Jeden si vyžadoval jen zabíjení a smrt - ten druhý by nedokázal ublížit jediné živé duši."

"V tom musel být ve značné nevýhodě, když měl bojovat ve válce," poznamenal Halloran suše a Xatli se uchechtl.

"Abych to dokončil. Bohové lidem poručili, aby jim pro tuto válku vybudovali stavbu, takovou pyramidu, že větší se nenajde v celém Pravém Světě. Zúrodnili poušť tak, aby tam lidé mohli žít a stavět."

Ovšem, všechny podrobnosti jsou staré jako legenda, ale všechny ukazují k místu, které je někde tady, v Domu Tezcy. Žádný člověk je neviděl přinejmenším posledních tucet generací či déle. Možná je pohltila poušť.

Vím jistě, že Tewahca je tam někde - lidé ji dávno opustili. Co když se tam bohové chtějí znovu utkat? A povídačky o poušti, která byla najednou úrodná..., není to právě totéž, co nás živí, co teď živí celé ty zástupy lidí?"

"Myslíte, že jsme vedeni k Tewahce?" otázal se Gultec a tón hlasu Halovi prozradil, že příběh velkého obřadního střediska znal.

"Pochybují," řekl kněz. "Bohové kolem toho místa stvořili tu nejhroznější pustinu, aby tam lidé nechodili. Nezdá se mi, že by si teď přáli, abychom tam přišli v tisícíhlavých zástupech."

Ale stejně to člověka nutí, aby přemýšlel, že když to místo bylo vybudováno jednou, mohlo by se vybudovat znovu. Dává mi to víru, že Nexala bude mít opět domov."

Hal přikývl, ve vidinách klerikových nadějí se téměř uvolnil, v příští vteřině si však připomněl Yhatliho a krutou, násilnickou přítomnost, která číhala někde blízko v poušti.

Hrozba Zmijí Ruky nad nimi visela jako obrovitý balvan, připravený roztržtit všechny naděje do tisíců krvavých střepů.

? ? ?

Pára syčela ze širokých trhlin v zemi, srážela se do husté mlhy v závojích smutku pro nexalské údolí. Zvířata už odešla

a mimo potkanů, kteří se v troskách hemžili, ležely sutiny na plochem ostrově tiše a bez života.

Ze středu mrtvého města se zvedal pilíř kamene jako obrovský monolit, vysoký snad sto stop. Pouze při velice podrobné prohlídce se daly rozeznat detaily paží a nohou a vrčící, zuby naplněná tlama, pro niž byla pokládána za podobu Zalteca.

Jeho moc však nespočívala ve vzhledu síly, ale spíš v podstatě samotného pilíře. Před stovkami let byl tento kámen - v té době ne o mnoho větší než muž - objeven zbožným klerikem primitivního, válečnického kmene. Pilíř ke klerikovi promluvil, přikázal mu, aby své lidi vedl v dlouhém putování přes hory a pouště, až přijdou k rozsáhlému údolí se čtyřmi chladnými jezery.

V městech kolem jezer už sídlili jiní a přichozí si pro svoji ves vybrali nízký bažinatý ostrov. Pilíř, jenž byl symbolem jejich boha, nosili stále s sebou a na ostrově kamenný monolit umístili u základů první malé pyramidy.

Míjela staletí. Ves se rozrostla v městyse; lidé kmene se vrhli do válek a diplomacie, uzavírali výhodná spojení. Na pyramidu se přidávala vrstva za vrstvou, z městyse se stalo město a jeho lid se stal pány nádherného údolí. Nikdy nezapomínali, že za svůj rozkvět vděčí Zaltecovi, bohu války.

Ted' si ten bůh žádal svou odměnu a lidé, kteří ho chválili, utíkali v hrůze přes úrodnou poušť. Pilíř rostl, vyrazil ze svého omezeného prostoru, vztýčil se vysoko nad sutiny rozseté kolem.

Potom mrtvé město - dokonce i potkáni - úplně ztichli. Otřes se vlnil zemí. Sopka Zatal, ztracená v šedé mlze nad údolím, zahřměla.

A socha se dala do pohybu.

? ? ?

Záplava smrti sekala džungli jako kosmická kosa, za sebou zanechávala rozervané kmeny stromů, třísky křovin a kostry každého tvora dost hloupého, aby se nezadržitelnému postupu mravenců postavil. Celé palouky se staly páchnoucí břečkovou hnědého bláta, velké pásy lesa se změnily v holá místa ožraných kmenů, v pustinu hniloby a rozkladu.

Pás zkázy se zcela očividně pohyboval náhodným směrem, točil se a obracel, překročil příležitostné toky payitské džungle nebo se lehce přehoupl přes strmé vápencové vrcholy, jež tu a tam trčely nad korunami. Sledoval severní kurz, potom se stočil na východ a na jih, dokonce se i obrátil a překřížil sám sebe, stáčeje se k severu.

Směr se zdál být náhodný, ale nebyl.

Obří mravenci následovali povely inteligence stejně bystré, jako byla ďábelská. Darien je prostě maširovala sem a tam, aby nad nimi získala naprostou kontrolu, vedla je k tomu, aby vykonávali její rozkazy. Zúžila řady do pětic nebo šestic, když chtěla, aby se hýbali vpřed rychle a zjistila, že je tímto způsobem může obracet snadněji a vyhnout se překážkám, jakými byly třeba mokřiny a bažiny. Když si přála široký pás destrukce, rozšířila řady; ačkoliv se postup zpomalil, když v čele šlo sto či víc mravenců, nezůstalo v širokém pruhu nic živého.

Každý z mravenců byl sám o sobě nemyslitelným monstrem: byl větší než velký jaguár, lezl s mechanickou horlivostí, neznal strach, ničeho se nelekal a každý mravenec pochodoval a napadal a žral, kdykoli a cokoli velitelka přikázala.

Celou dobu výcviku Darien věla nenávistí. V mysli se jí vynořil obraz lidí a šklebila se nad jejich ubožáctvím a malostí. Při myšlence na arogantní bohy plivala jed k nebi; nenáviděla je, že mezi smrtelníky rozsávali zkázu, a sami přitom nic neriskovali.

Cvičila a honila své mravence, ty tisíce silného hmyzu, co se vyrojili ze země, až byli připraveni poslechnout každý povel. Konečně usoudila, že může se svojí pomstou začít.

Region Payitu byl řídko osídlený, měl však několik malých vesnic. A k jedné z nich konečně vedla svou armádu. Zanedlouho stanula na okraji džungle, rostoucí kolem jejího cíle, a dívala se přes několik políček kukuřice k trsu doškových střeš.

Čekejte, mí vojáci.

Její povel tiše dosáhl všechny členy. Vedoucí mravenci se drželi v okraji zeleně, jejich bratři pochodovali zezadu a rozšiřovali přední řad. Postupně se zástup roztáhl do široké fronty nervózních tykadel a zvolna se svírajících kusadel. Černí a sehnutí chvěli se energií, ale zůstali na místě. Jak se na okraji lesa shromáždilo víc a víc z početné armády, Darien se tence usmála.

Vpřed - a zabít!

Řeka mocného hmyzu vyrazila z džungle, hnala se poli kukuřice. Velké čelisti hryzaly lodyhy, požíraly klasy i listy a všichni se v stejnoměrné rychlosti trhavě posunovali vpřed. Plížili se ke vsi.

První, kdo příšerné útočníky viděl, bylo několik žen, sklízejících zrní, když ta děsivá horda byla náhle všude kolem. Křičely jenom vteřinu - byly stržené k zemi dřív, než mohly utéct.

Na jejich pokřik z chatrčí vyběhli muži a utkali se s hmyzem na kraji vesnice. Silné přední nohy vojáků odrazily jejich zbraně stranou a lámaly jim kosti, potom se jich zmocnila kusadla.

První řada mravenců protrhla linii mužů, neboť ostří jejich oštěpů se od tvrdých krunýřů neškodně odrážela. Rvali a drtili, ukusovali údy a nechávali bezmocné, krvácející, stále živé oběti na pospas zadním šikům.

Ječení a křik řezaly vzduch, ze stromů vyletěla hejna vyplašených skřecháčích papoušků. Všichni vesničané, které první vlna zkázy nezastihla, hledali spásu v útěku. Šestinozí útočníci pelášili za těmi sousty, většinu jich rychle přemohli. Ty nejmenší lidské tvory strhli a odnášeli je k nové královně. Ty větší sekali tam, kde je chytili, rozervali na kusy tak, aby každý mravenec mohl nést jeho díl.

V nervózním chvatu pobíhali mezi domky a po malém vesnickém náměstí, bez oddechu proběhli malým trsem chatrčí, do každé vlezli a bezcitně požírali ty, kteří byli neschopní či příliš mladí, aby utekli. Zanedlouho se pustili do samotných

chatrčí, rvali, kousali a trhali, až se domky rozpadly v trosky.

Střed vesnice chránil malou pyramidu, završenou typickou maztickou svatyní. Mravenci se hnali vzhůru po všech čtyřech bocích, odstrčili stranou těch pár válečníků, kteří jim stáli v cestě. Na plošině ve dveřích svatyně stál vesnický kněz s tasenou dýkou a mravenec mu nad loktem ukousl ruku dřív, než mohl zasadit ránu. Druhý uchopil jeho kotník a vlekl ječícího muže dolů po příkrých schodech, zatímco hordy ostatních se vrhly na samotnou svatyni, hryzájící dřevěné stěny jejich kusadly, tvrdými jako ocel. Zakrátko se celá stavba složila kolem kamenného oltáře v hromadě sutin.

Někde pod nimi z posvátného ohniště vyrazily první obláčky kouře, oranžové plamínky olízly pár dřev a zanedlouho zřícený chrámek praskal v horkém žáru.

Jemný vánek odnášel jiskry, jež hravě vířily nad zmírající vesničkou. Některé se uhnízdlily ve svazích roztroušených došků a zborcené chatrče chytily plamenem. Za několik minut z lidského sídliště čouhala jen pyramida, obklopená zářícími hromadami řeřavého, čadícího popela a uhlíků.

A od okraje lesa driderové pozorovali divadlo zkázy s chmurným uspokojením.

"Našla jsi nám skvělou armádu," sykl jeden z Darieniných driderů, černý muž s dlouhým lukem. On, tak jako všichni jejího rodu, tiše přihlížel mravenčímu útoku.

"Mí vojáci zabijí dobře," souhlasila Darien.

I bohyni Lolth masakr velmi potěšil, ačkoli její driderové o tom ovšem neměli nejmenší potuchy.

???

Z Cotonovy kroniky:

V objetí Toho Opeřeného nechť žijeme, abychom uviděli další den. Dveře Lotilova domku se s praskotem lámou dovnitř, v otvoru stojí velká slintající bestie. Je příšerně vysoká, zelené kůže a má na prstech dlouhé, hrozné drápy. Na prsou jí buší rudý cejch Zmijí Ruky. Černé oči v hlubokých důlcích se zaměří na péraře a na mne, jak se krčíme v rohu.

Ale Quotal dá najevo svou přítomnost.

Lotilův stav stojí v rohu, je pokrytý peříčky a látkou. Jak bestie pokročí, nedokončená tapiserie se utrhne ze stavu. Pluje k nám, pak nehybně zůstane viset ve vzduchu mezi monstrem a našimi ustrašenými maličkostmi.

Tvor tam stojí obluzen - ne víc než já sám, neboť na tomto nedokončeném kusu závěsu se objeví podoba místa, podoba provedená tak čistě, tak neomylně, že vypadá jako to místo samo.

Bestie ve zmatku klopýtá nazpět. Konečně se tiše vzdálí. Já sám omámeně hledím na ten výjev před mýma očima.

Potom promluví vedle mne slepý pérař, který nevidí ani slunce v pravé poledne.

Je to pyramida Tewahecy," říká a já souhlasím.

6

Pochod a přepad

LUSKAGCÍTIL JAKOUSI PODIVNOU SMĚS PÝchy a smutku, když jeho trpaslíci pochodovali kolem. Sluneční Domov nechali v péči těch mladých a starých, zatímco všichni silní jedinci, muži ale i ženy, se přidali k válečným řadám. Věděl, že přes celý Dům Tezcy se ve vesnicích pouštních trpaslíků odehrává to stejné drama.

Mezi válečníky napočítal sotva sto duší a neměl zdání, kolik toho dokáží proti očividně nespočetným hordám monster, táhnoucích k jihu pouště. Vidina chaosu však byla tak jasná, tak hrozná, že všichni věděli, že se musí alespoň pokusit.

Většina jeho trpaslíků měla výzbroj z plumakamene, ale v tom jeho ves byla výjimkou. Ostatní teprve začínali odkrývat tajemství super - tvrdého obsidiánu a z největší části byli vybaveni hrubými typickými zbraněmi Mazticy.

Po poradě u Slunečního Kamene práce pokračovaly dobře - každá vesnice ke hřebenům kolem Města Bohů vypravila tolik lidí, co mohla. Nabrali náklady černého lesklého kamene, z nichž se nyní pracně vyráběly odolné smrtící zbraně.

Někteří trpaslíci měli kovové sekery a meče ještě z dob před Skáložárem, ale tyto artefakty byly rezervovány pro náčelníky a vážené válečníky. Luskag sám nosil takovou

válečnou sekeru, ale světil ji svému nejstaršímu synovi Bannovi. On sám dal přednost těžké seceře z plumakamene.

Bez ohledu na výzbroj, všechna sídliště vyslala setniny statných válečníků, leč tito nikdy nepoznali válku. Avšak tradice odvahy a bojovného ducha byly dědictvím jejich rasy a Luskag si byl jistý, že budou bojovat dobře. A také - připomněl si smutně - budou umírat.

Luskag běžel do čela voje a pouštní trpaslíci se vydali přes sluncem rozpálenou říši jejich domoviny. Všichni se shromáždí u Města Bohů a tam se připraví k boji.

???

Gultec kývl na Hallorana, potom se hluboce uklonil před Erixitl. Slunce ještě nevystoupilo nad obzor, ale obloha byla již čistě modrá a slibovala další horký den.

"Paní Jednoho Pera," loučil se, "musím odejít. Můj osud volá." Objala Rytíře Jaguárů, ale nepokoušela se jeho rozhodnutí zvíkat. "Vím, co je osudné určení," šeptala měkce. "Nechť je to břímě, které budeš schopen unést."

Gultec jí jemně sevřel ramena, hleděl jí do tváře. "Může být břemenem, ale stejně dobře také požehnáním. Ať je, jaké chce, bylo složeno i na tebe. Nemůžeš se mu vzpírat."

Erixino čelo se stáhlo do vrásek, potom vzdychla a uvolnila se. Cítila k Rytíři Jaguárů blízké příbuzenství a uznala, že promluvil moudře. "Budu se snažit si to pamatovat," slíbila.

"Činům bohů se dá někdy těžko rozumět. Kdysi jsem v Zaltecově jménu sváděl bitvy a spolupracoval i s kněžími, abych pomáhal šířit slávu toho boha války - lépe řečeno boha smrti!"

"Vzpomínám si," řekla Erix suše. Teď se oba usmáli, ačkoli ta vzpomínka nebyla pro žádného z nich příjemná.

Gultec kdysi dívku zajal, spoutal a měl v úmyslu ji nechat obětovat na pyramidě při pobřeží Východního moře. Pouze příchod bělokřídých mořských tvorů - později se ukázalo, že to byly plachetnice Zlaté Legie - ji zázračně zachránil.

"Můj vlastní osud mne zavedl do Dalekého Payitu a tam jsem se poučil o cestách toho boha, kterého nazýváš Quotalem. Vybral si tebe do čela jeho lidu a tím dokázal, jak je moudrý."

Erixitl potřásla hlavou. "Co to dokazuje? Jak mu pomáhám v jeho příchodu - jeho slíbeném příchodu?"

"Jak bych to já mohl vědět! Víš, Erixitl z Nexaly - až ta znalost přijde, ty budeš první, kdo se ji doví."

Obrovský tábor kolem těch dvou se začínal probouzet. Bleděmodré světlo jitra pronikalo pouští, odráželo se od lesklých perutí orla, jenž stále kroužil nad východem. Mezi uprchlíky se již rozšířilo slovo o problému, jemuž se dnes bude muset čelit.

Všichni již slyšeli o včerejším zmasakrování skupiny opozdílů, o tisíce životů sfouknutých v jednom brutálním útoku. Ačkoli zpráva vyvolala napětí a strach, Erixitl s hrdostí shledala, že spoluobčané nepropadli panice.

Slyšeli také o bohatém údolí, které Gultec objevil a zvědové jeho nález potvrdili. Nejlepší z chodců by tam měli dorazit před večerem, ostatní by se tam měli dostat někdy kolem poledne příštího dne.

K čemu však je takové úrodné místo, když se přes ně přejene vzedmutá vlna války? Při nejlepším nabízelo dočasné útočiště - oddech na den či dva - v putování, které hrozilo, že se stane způsobem života.

A pak tu byla ta věc s velkým orlem. Mnoho lidí bylo svědky zázraku zjevení ptáka, který byl obdivovaným, urozeným Poštlim a příběh jeho proměny se rozletěl celým táborem. Ale teď se orel odklonil od cesty slibující potravu a vodu a stezka k bezpečí již nebyla jasně určená.

Gultec spustil dlaň z jejího ramene a prudce se otočil. Erixitl zadržela dech, když se jeho tvar zachvěl, jeho proměněný vzhled zřetelný v chladném světle. Potom se rychle pohnul v záblesku jasně zelených křídel a zmizel. Viděla odlétat velkého papouška a pták k ní obrátil jedno bystré očko, jak rychle zamával křídly a nesl se do vzduchu. Zakrátko bylo vidět, jak ho silné perutě ženou na východ.

"Tak k východu," řekla tiše, když k ní Halloran přistoupil.

"Směřuje tam Poštli a nyní i Gultec. Musím tam tedy letět také; vím, že Poštli nám ukazuje cestu, nejsem si však jistá, co je na jejím konci." Vzhledla k manželovi a ten přikývl. Chráněné údolí s potravou a vodou leželo odtud na den pochodu k jihozápadu, Poštli je však vyzýval k vyprahlému území, zlomené pustině rozeklaných skal a hlubokých holých strží.

"Já jdu s tebou," ujistil ji. "Co ti ostatní?"

Potřásla rameny. "Nech je jít do údolí. Tam se mohou zastavit a odpočívat. Věřím, že Poštli ukazuje cestu pro mne - jenom pro tebe a pro mne."

Halloran se díval na úzký hřeben tyčící se na východě s vědomím, jaký druh holé pouště se táhne za ním, a v duchu se zařekl, že udělá, co bude v jeho silách, aby svou ženu tudy provedl v bezpečí. Byla to další etapa hledání jejich nového domova, řekl si. A jednou jej spolu naleznou.

Maztičané se začali hýbat, mnozí se již vydali k jihozápadu. Erixitl s Halloranem zašli do tábořiště legie a vyhledali Cordella a Daggranda.

"Potřebujeme vaši pomoc," zahájil Halloran. Cordell blýskl očima a ruka mu bezděčně zabloudila k jílcí meče.

"Mluvte," vyzval ho suše.

"Opouštíme cestu; musíme se vydat za Poštlim k východu; čeká nás holá poušť." Hal se zmínil o zeleném údolí s vědomím, že Grimes a jeho jezdci je už prozkoumali. "Veďte lidi a dávejte pozor, ať nedojde k náhlému přepadu. Kdybyste tam našli obrannou pozici, utvořte tábořiště pro delší pobyt."

"Proč myslíte, že vás vyzývá, k cestě tím směrem?" Cordell poznal Poštliho jako protivníka s výjimečnými schopnostmi a odvahou. Také byl při tom, když se muž objevil ve tvaru ptáka, neměl však chuť nechat je oba odejít bez nějakého plánu.

Erix snad četla jeho myšlenky. "Quotal," řekla prostě. "Jsem nějak svázaná s jeho příchodem. On je jedinou silou, která může vyvážit Zalteca a jeho nestvůry. Musím udělat vše, co je v mých silách, abych ho přivedla do Pravého Světa."

Halloran dobře znal odmítavý odpor své ženy k vynucené roli, kterou jí bohové ve své hře přisoudili, ale nic z něj v jejím hlasu nezaslechl. Mluvila jako pravý věřící a Cordell její víru přijal bez pochyb a bez dalších otázek.

"Přeji vám mnoho štěstí," souhlasil. "Svolám své vojsko. Kultakánci jsou udatní stejně jako Nexalští. Jsem si jistý, že ty bastardy můžeme zadržet!"

S vyhlídkou na činnost a boj Cordellův hlas ožil jiskrou nového elánu; Hal velitele dobře znal a věděl, jak bude reagovat. Všichni legionáři chápali, jak těžce jejich agresivního velitele trýzní trpný ústup, jenže Halovi teď jeho optimistický odhad situace připadal takřka ukvapený, nerozvážený.

"Jdu s vámi," prohlásil hrdě vypjatý Daggrande. "To jest, jestli soudíte, že byste mohli potřebovat nějakou výpomoc," odkašlal si rozpačitě.

Halloran pohlédl na starého přítele s hlubokým citem. "Určitě je nám tvoje pomoc vítaná, o tom vůbec nepochybuj."

"Nečuť na mne tak dojatě," bručel trpaslík, jeho vlastní hlas chraptivý pohnutím. "Jen mě nech, ať si dojdou pro brousek - moji zatracenou sekeru otupuje ten prach a vůbec všechno!"

Daggrande dusal pryč a Hal ho s láskou pozoroval. Podle trpaslíkova odhadu bylo tupé ostří stále jako břitva.

Společnost tuhého veterána podstatně zvýší jejich šance na přežití.

Přicházelo k nim několik Maztičanů a Hal mezi nimi rozeznal postavu kněze Xatliho a Rytíře Orlů Chicala. Erixitl jim vysvětlila svůj plán a přijala jejich přání úspěšné cesty.

Quotalův klerik ji oslovil divně modulovaným hlasem.

"Sestro, cítím, že tam v poušti tě čeká tvůj osud. Nabídl bych ti svoji společnost, cokoli, čím bych ti mohl pomoci, ale vím toto: budeš mít pomoc někoho daleko mocnějšího, než jsem já."

"Co mi naznačujete?" otázala se překvapeně.

Klerik potřásl hlavou. "Já nevím, ale cítím jej kolem tebe. Ke konečné výzvě tě ponesou křídla tvých přátel."

"Doufám, že máte pravdu," dodala Erix a husté dlouhé vlasy zavlály. Přitáhla si svoji zářivou pláštěnku těsněji kolem ramen.

? ? ?

Obrovitý monolit vypadal jako živý tvor, když se pohnul. Dvě obrovské nohy silnější než mohutné kmeny stromu jej podpíraly a nesly jej těžkopádně vpřed. Dvě paže, tvarem sice podobné liským, ale zakončené hroznými drápy zahnutého kamene, se mu kynácely po stranách.

Tvar Zalteca pohrdl pobořenými přechody, jež stále spojovaly ostrov s pobřežím - ten veliký kamenný tvar vstoupil do jezera Zalteca a lehce se brodil hustým bahnem. Voda mu sahala jen po příšerná kolena.

Vynořil se na jižním břehu jezera, těžké nohy drtivě bořily povrch země. Minul čadící pozůstatky hory Zatal bez jediného ohlednutí, neboť žhoucí oči - šedé koule žuly v děsivém kamenném obličejí - se pevně upíraly na poušť v odpověď na jakýsi vzdálený a neznámý popud.

A Zaltec neustával v pochodu, až divák na okraji údolí mohl vidět jen obrovský monolitický tvar, jenž se pohyboval jako čínící strmá hora k odlehlým pustinám pouště.

Hora, která kráčela...

? ? ?

"Vpřed, zvířata rudé ruky!"

Hoxitl pobídl své voje do běhu.

Dlouho před svítáním, kdy poušť se halila do tmy, procházeli ogři tábořištěm a kletbami a kopanci budili své svěřence k nástupu. Teď tu postávaly řady ozbrojených, neklidných orců, připravených vyrazit.

Před nimi se zřetelně rýsovala jejich trasa - široké údolí s plochým dnem se lehce vinulo pouští. Po obou stranách je lemovaly větrem ošlehané, rudé a hnědé skály, vyznačující rozeklanými vrcholy stopu jejich kořisti.

"Dnes najdeme víc lidí a bude víc zabíjení!" sliboval jejich pán.

Shromážděné nestvůry frkaly a dupaly ve zjištěné nedočkavosti, bušili násadami oštěpů do země a třískali zbraněmi o sebe. Třesk hlomozu se valil přes poušť a Hoxitl doufal, že dolehne až ke sluchu nenáviděných nepřátel.

Jak lidi nenáviděl. Hněv, který ho vyhnal z trosek do čela tohoto velkého pochodu jeho armády, nebyl ničím proti žhavé zášti, jež ho nyní spalovala. S každým zabitým tělem, s každým životem věnovaným Zaltecovi vzrůstala jeho zuřivost do nepřičetnosti. Jak obrovité monstrum vykročilo, bestie se za ním vydaly s výbuchy řevu a vytí. Roztáhly se do široké vlny, běžíce tím údolím, jímž den před tím procházeli lidé. Celou hodinu se hordy hnaly vpřed a pokryly vzdálenost, která lidem trvala čtyřikrát tak dlouho, než ji ušli.

První známkou byl pach v suchém větru, sladká vůně kořisti. Hoxitl zavyl a z řad za ním se zvedl pokřik, až hrozný jek vášně po krvi naplnil vzduch, letící ze severu ozvěnou přes poušť jako smrtunosná vichřice.

Hoxitl prohledával suché dno údolí před sebou, ale jeho oči nezachytily žádný pohyb. Lidé se asi odtud hnuli v časném ránu, leč jeho chřípí mu říkalo, že tady byli, byli tu nedávno.

Pak je zahlédl.

Na vrcholku jednoho z nízkých hřebců, které lemovaly údolí, spatřil záblesk barvy. Přivřel oči a viděl několik postav - bez pochyby lidských, ač jedna se zdála menší a rozložitější.

A potom ho horké syčící kopí světla bodlo do očí. Ty zářivé barvy! Zařval bolestí a vztekem, zakolísal nazad, ruce s drápy mňuly pálící oči.

Bolest se pomaloučku tišila a bestie s tichým mručením vrhla kradný pohled na tu skálu. Mrkal strachem a zmatkem, před očima se mu míhaly červené skvrny, ale žádný další náraz nenapadl jeho zrak. Rozpoznal však jeho původ: pluma! Pouze kouzlo per mohlo jeho mocným smyslům způsobit takovou bolest.

Matně si uvědomil, že útok přišel tam od toho vrcholu skály, z toho malého bodu barvy, a s tím vědomím se všechna jeho zášť a vztek soustředily na ten zvolna se pohybující záblesk.

V úvaze nad tím podivným zjevem Hoxitlova šupinatá víčka klesla přes hrozné planoucí oči. Věděl, že celá masa lidstva pokračovala v útěku podél dna údolí. Ten však, kdo šplhal na pustou skálu, musel mít zvláštní význam - moc plummy, jejímž byl terčem, to jasně dokazovala.

Nemohl opustit masu obětí, které čekaly jeho armádu. Ne, včera byla chuť krve příliš sladká, příliš svůdná. Stejně však nemohl přehlédnout stopu, která vedla na východ do pouště.

Pokynul trolům, tvůrům s dlouhými údy a rychlými nohama. "Pronásledujte ty, co se snaží vyklouznout na východ," poručil.

Zelené nestvůry se rozběhly ve skupinkách po třech či čtyřech a vbrzku se od zástupu oddělilo několik set monster, a všechno to byli samí trolové. Hnali se vpřed valivým krokem, typickým pro dlouhonohé tvory. Hoxitl věděl, že ty

patetické lidi budou rychle a neúnavně pronásledovat, až je zničí.

Hoxitl se obrátil zpět ke své mocné mase orců a ogrů. A vedl je k jihu, ve směru, jímž se odebrala teplá těla, která budou vítanou potravou jeho hladového bohu.

? ? ?

Yhatli na chvilku usedl vedle cesty a pozoroval dlouhé míjející zástupy svých soukmenovců. Ubírali se pohodlným plochým údolím k vodě a potravě, o níž věděli, že na ně čeká. Pohled na dalšího zachmuřeného mladíka zřejmě bez přátel a bez rodiny jim už dávno přestal hýbat srdcem, a tak Nexalané míjeli Yhatliho beze slova, bez ohlednutí.

Běžet... pořád jen utíkat! Yhatli na svůj lid zíral s opovržením. Cožpak to bylo jediné, co uměli? Proč se nepostavili a nebojovali? Tohle nebyl žádný život pro válečníka... tedy budoucího válečníka.

Ale zatím to byl život celé Nexaly. Chlapec hněvivě potřásl hlavou, pohlížel k severu, představoval si na vzdáleném obzoru běžící hordy. Jak dlouho jim bude trvat, než tyto lidi dostihnou, než jim vnutí boj, pro který nejsou připravení?

Yhatli se ohlédl přes rameno a první věc, které si všiml, byl orel letící vysoko na nebi k východu. A pod ním spatřil trojici: Erixitl - Paní Pera a dva vojáky, Hallorana a Daggranda.

Netušil, kam mají namířeno, choval však podezření, že se to týká těch odporných bestíí, co je pronásledovaly. Jeho vlastní slib pomsty ho pátil na duši, a tak je pozorně sledoval.

Zaslechl řeči o orlovi, že byl ve skutečnosti urozeným Poštlim. Yhatli si dobře pamatoval sličného, statného rytíře, hrdého a povýšeného v jeho pěřovém plášti a skvělé helmě se zobanem. Takový válečník v těle mocného ptáka je silným spojencem a moudrým vůdcem.

A teď se Erixitl se svými průvodci odtrhla od lidí a následovala let orla. Bylo jen přirozené, že Yhatli se za ním také bez váhání vydal.

Počkal, až ti tři začali šplhat na rozeklaný svah nad údolím. Obrátil se k zástupům zády a klusal k témuž hřebeni, ale jal se lézt do svahu kus vlevo od místa, kudy šla Erixitl s oběma vojáky. Nikdo si ho nevšímal - další mladík, běžící do pouště na marný lov. Dost zlé, že na něho nedohlíželi jeho rodiče. Cožpak nevěděli, že všude kolem je nebezpečí?

Yhatli lehce držel tempo, rychle se vyškrábal do úzké, kamenité strže, po zaprášeném těle mu stékaly špinavé potůčky potu. Ale jeho nohy došlapovaly s jistotou a pružné paže ho vytáhly z několika zlých míst.

Konečně se dostal na malý výběžek, odkud mohl přeskočit na malý balvan na hřebenu. Viděl, že zdolal už většinu svahu. Asi půl míle daleko spatřil planoucí barvy Erixiny pláštěnky. Byla již na vrcholu.

Yhatlimu se najednou prudce zatočila hlava. Podíval se znovu na pláštěnku a její barvy mu před očima vířily, tkaly neuvěřitelně krásný vzor, podoby ptáků a květin a motýlů všech možných odstínů a velikostí. Omámeně potřásl hlavou a musel si sednout a dívat se jinam, aby překonal závrat.

A tehdy uviděl mohutné zástupy nestvůr, shromážděných na dně údolí, táhnoucí se do dálky až mizeli v rozechvěném vzduchu a oblacích prachu, který zvedaly jejich nesmírné počty. Hoch se bezděky schoulil za balvan, ta nesmírná záplava zla ho vyděsila.

Zahlédl pohyb nedaleko od místa, kde se krčil. Byl to menší houf tvorů - vysokých bestíí se zelenou kůží a otevřenými, zubatými čelistmi - a vytrvale se odkláněly od směru hlavního proudu. Dlouhými kroky běžely k hřebenu, z něhož je pozoroval. Popravdě šly k té stejné strži, kterou se vyšplhal nahoru.

Přicházely k němu!

? ? ?

Barvy bledly, zatímco Halloran s Daggrandem užasle přihlíželi. Na většinu stáli obklopeni velice jasným, ale poněkud chladivým světlem proti rozpálenému suchému vzduchu pouště.

"Jak..., jak jsi to dokázala?" otázal se Hal užasle.

"Je to moc plummy," odpověděla s pocitem tísně. "Já jsem neudělala nic, ale podívej se, přitáhlo to jejich pozornost!" Vskutku viděli, jak se hordy v údolí k nim rozběhly. I z této dálky slyšeli jejich křik a vytí, cítili bubnování zbraní a nohou.

"Pospěšme si!" naléhal Halloran a rychle začali slézat svah na opačné straně skály. Ačkoli stvůry Zmijí Ruky už nemohli vidět, jejich přítomnost visela za hřebenem jako těžký mrak. Nepochybovali, že zanedlouho se vyleje vzhůru a přes vrchol.

Pozorovali se stále vzrůstajícím neklidem, že sestupují do rozeklaného terénu ostrých propadlin a čnicích skalisek, do širokého území popraskaného, ztýraného povrchu. V mlhavé dálce se chvěl obrys dalšího rozeklaného pohoří.

Nad nimi se stále neúnavně vznášel orel. Obrovský pták nad nimi zvolna kroužil, vytrvale je vedl k východu. Mají-li ho následovat, musí překročit tu neschůdnou, skalnatou poustinu.

"U Helma, jak se přes to dostaneme?" bručel Daggrande.

"Pohleďte! Sledujme Poštliho!" Erix ukázala na ptáka, který se snesl k zemi, a zdálo se, že sleduje kurs točité, lomené propasti. Z místa, kde stáli, nedohlédli na dno.

Napůl sklouzli, napůl slezli strmý svah a přišli právě k jejímu okraji. Její dno bylo pokryté celkem hladkou vrstvou zeminy. Minutu hledali schůdnou cestu dolů do strže.

Dívali se nahoru mezi dvěma takřka kolmými skalními spády na úzký proužek oblohy. Na dně se cítili trochu bezpečněji, neboť jen něco ze vzduchu nebo někdo stojící přímo na okraji kaňonu by je mohl zahlédnout.

Namáhavě oddechovali a pustili se uklidněně rovným dnem, neboť orel nad nimi sledoval každý zákрут a zatáčku.

Spěchali vpřed už několik hodin, všichni mlčeli a potili se, zastavovali se, jen aby se osvěžili několika kapkami z

plných vodních vaků. Spodek kaňonu našťestí směřoval celkem přesně k východu, i když se někdy nakrátko stáčel k severu či jihu.

Při třetí krátké zastávce, kdy každý ze svého vaku upil jen krátký hlt, Hal náhle strnul a ostatní zpozorněli. Daggrande tázvav zvedl obočí.

"Něco jsem slyšel," Halloran naznačil nehlasně rty. Vytasil Helmův Zub, svůj ostrý rapír, a potichu se plížil vpřed k místu, kde se dno stáčelo doprava, zakrývající příští kus cesty. Hal se přikrčil, zvedl meč před sebe, když se přiblížil zatačce, a pak skočil vpřed, stočiv se stranou a meč zuřivě bleskl vpřed.

Téměř upadl, jak se uprostřed skoku a výpadu zkroutil zoufale stranou a ruku s mečem strhl nahoru. První překvapení se změnilo v plný šok.

"Co ty tady děláš?" vyjekl zlostně.

Daggrande s Erix užasle pozorovali Yhatliho, který se roztřeseně plížil kolem čnicího zákutu.

"J... já... jsem vás chtěl varovat," hoch vyrazil šeptem. Naléhavost v jeho tónu mu zajistila pozornost.

"Před čím? Proč jsi opustil ostatní?" Hněv plnil Halův hlas.

"Ty ostatní?" Yhatliho úlek vyzněl jako kviknutí. "Měli by být tady! Řekl jsem vám, že budu válečníkem, a ne někým, kdo promarní život útekem před nebezpečím jako mí lidé."

"Chtěl jsi nás varovat," vmísila se Erixitl klidně. "Před čím?"

"Vpředu je připravený přepad. Zrůdy - veliké, zelené! Viděly vás, když jste vcházeli do kaňonu, a teď nahoře čekají, aby vás zabily!"

Halloran si Yhatliho prohlédl přivřenýma očima, ale okamžitě chlapci uvěřil. "Jsou to trolové. To bylo od tebe odvážné. Jak jsou daleko?"

"Ukážu vám, ale nejdřív bychom odtud měli vylézt."

Vrátili se kousek zpět, kde boční stěny nebyly tak příkré a vyškrábali se nahoru. Opět byli v otevřeném terénu a cítili se zranitelní.

Pohybovali se opatrně, a když se rozhlédli z okraje kaňonu, neviděli po trolech žádné známky.

Plížili se vpřed asi sto kroků a potom Yhatli zvedl prst. Na kraji kaňonu dřepěly tři zelené postavy a bez hnutí zíraly dolů.

"Na druhé straně je jich víc, šest nebo osm," šeptal Yhatli. "Ale já jsem zahlédl jen tři."

"Pokusme se vyklouznout, pokud nás čekají v kaňonu," pobídla je Erix. Byl to dobrý nápad, a tak se přesunovali pryč od propasti, přebíhající od jednoho skalního úkrytu ke druhému. V tom jim nerovný, obtížný povrch pomáhal.

Téměř to vyšlo.

"Měli bychom si trochu pospišit," navrhl Hal, když trolové zůstali za nimi. Yhatli je nyní doprovázel a vydali se ke vzdálenému pohoří, klopýtající přes, kolem a skrz rozečkané překážky. Řev vedle nich byl prvním znamením útoku. Na balvan se vyšvihli dva statní trolové, vyli a štěkali a zřejmě přivolávali své druhy.

Daggrande jednal bleskurychle. Zvedl těžkou kuši a vypustil silnou ocelovou střelu. Projela hrudí nejbližšího trola a z jeho zad vyrazila ve sprše krve. Tvor s bučením přepadl nazad a zmizel z dohledu.

Druhý trol k nim skočil, ale Halova reakce byla stejně pohotová jako trpaslíkova. Kolem zápěstí cítil brnění plumy, těch úzkých náramků, dodávajících mu sílu. Helmův Zub ve vzduchu vyřezal stříbrný oblouk a projel přesně trolovým pasem. Obě pülky žuchly na zem, zmítaly se v široké kaluži černé krve.

Halovi se však hrůzou obrátil žaludek, neboť ty dvě trolí poloviny se nepřestaly hýbat - torzo začalo lézt a přitahovalo se svými rukama a drápy. Výron krve řinoucí se z rány ustával, byl to už jen pramínek a i ten nadobro zmizel.

Halloran zděšeně ustoupil, když z rány vyrašil malý pár nožek, rostl pomalu, ale s viditelnou a neúprosnou vytrvalostí. Hal klopýtal nazad a ze všech sil potlačoval zvracení.

Nožky kolem sebe bezcílně kopaly.

Druhá část také přestala krváčet. Tady regenerace pokračovala pomaleji, na ráně vypučela bublina masa a začínala se rozrůstat.

"Pozor!" křikla Erixitl a Halloran zahlédl za balvanem pohyb.

Vytřeštěnýma očima sledoval trola, jehož Daggrande střelil, jak se zvolna škrábe zpátky na balvan. A pak uviděl víc zelených hlav - celý zástup trolů - a všichni se hnali do útoku.

"Utíkejte!" křikl a mával smrtelným ostřím, až se jeho společníci rozběhli pryč. Slyšel ostré klapnutí Daggrandovy kuše a druhá střela projela trolovým čelem.

Teď se k nim však rojilo osm či víc bestií a Halloran se obrátil, pádil za svými druhy a srdce mu mrzlo při představě, že by tu Erixitl měla zahynout. Znovu se zastavil a útočil, prvního trola zatlačil nazpět, dalšímu ut'al ruku, a ta ruka teď hrůzně ležla za unikající kořisti.

Běželi po prašné stezce, která se pomalu stáčela vzhůru k úzkému hřebenu. Halloran se často obracel, aby sekal po nejbližším trolovi. Ty bestie musely cítit bolest, neboť před jeho drtivými ranami zbaběle uhýbaly, ač rychle vyskočily do pronásledování, sotva se k nim obrátil zády.

Daggrande se zastavil k dalšímu výstřelu; náraz střely trola z uzoučké stezky srazil a teď se bestie valila v oblaku prachu dolů do strže. Halloran děsným úderem Helmova Zubu srazil do prázdného prostoru dalšího, ale čelil chmurnému poznání, že nemůže učinit víc, než že je zpomalí. Zabít je nemohl.

Yhatli po nich házel kameny a jeho mladé tělo ukazovalo překvapivou sílu, když zvedal nad hlavu pěkně velké kameny a vrhal je na ty zelené příšery.

Erixitl se marně snažila vybrat na zvětralém písčitém vrcholu tu nejbezpečnější cestu, jenže ta se neustále zužovala, až běželi stezkou, která byla sotva stopu či dvě široká, a na obě strany spadaly příkré srázy.

Halloran zakopl o nějaký výčnělek a málem se skulil do propasti. Zachytil se levačkou a pak v děsu vzhledl. Vrhla se na něho trol. Nenabyl ještě rovnováhy a věděl, že jeho útok není schopen odrazit.

Pak mu před očima bleskl černý a bílý tvar a veliký orel se s útočným skřekem mihl kolem. Mocné spáry se sevřely v hrubých černých vlasech monstra a hrubě jej táhly stranou. Trol se s drsným štěkem vzteku potácel z úzkého vrcholu, orel ho pustil a mocně mávl křídly v letu vzhůru.

Ječící a vyjící stvůra klouzala a odrážela se na ostrých výčnělcích srázu, až se konečně celá zlámaná a pokroucená zarazila o malý výčnělek. A i z té výšky viděli, jak se zkroucené končetiny a pořezaná, krvácející kůže začínají pozvolna hojit.

Halloran vyskočil na nohy a zaujal obranný postoj právě včas, aby se utkal s další stvůrou. Bestie byla ostražitá, ze zubaté tlamy odstrikovaly zpěněné sliny, divoce vrčela, ale držela se z dosahu smrtící oceli. Hal vyrážel a bodal a sekal, ale ta vysoká, kloubnatá potvora, která se mu tyčila nad hlavou, čile blýskavé oceli uhýbala. Pod nohama mu odskakovaly kameny, valily se a odletovaly do vzduchu na obou stranách srázu.

Halloran krátce uvažoval, jestli by neměl vrhnout nějaké kouzlo, některé, co pochytil od mocného čaroděje. Rychle myšlenku zavrhl, magická střela nebo zařikání růstu by mu moc nepomohlo.

"Dělej! Hni sebou!" štěkl Daggrande za Halem. Trpaslík dychtil po mávnutí svou sekerou, ale hřeben byl příliš úzký, aby se vecpal mezi Hallorana, a stejně si uvědomil, že s jeho okouzleným mečem a mocí péroových náramků byl sto napáchat nepřátelům víc škod.

Trpaslík tedy vložil další z mizející zásoby střel do kuše a pozorně čekal na příležitost k výstřelu.

Halloran musel stále ustupovat a sotva stačil odrážet trola v čele hordy. Vtom se mu holinka zaklínila ve skále a těžce zuchl na zem. A trol zaútočil.

Daggrande byl připravený. Vypálil střelu a těžká ocel vrazila do nestvůrné hrudi právě skrz cejch Zmijí Ruky. Bestie s bublavým zavýtím padala dolů a další z monster skočilo vpřed. Halloran už stál na nohou, krvavé ostří Helmova Zubu blesklo vzduchem a opět se mu podařilo ochránit záda ustupující družiny.

Už půl míle sledovali serpentinu na horském vrcholu, odrážejíce výpady trolů, jejichž hordy sledovaly postup šarvátky od paty hřebene. Každý z lidí věděl, že jediné šlápnutí vedle ho pošle v kotrmelcích rovnou do smrtonosných drápů a tesáků.

Postup se náhle zastavil. Hal riskoval rychlé ohlédnutí k Erixitl a viděl, že stojí u kraje kolmého spádu. Tam nebyla žádná cesta dolů a trolové se stále cpali zezadu. A zdola se pár bestií začínalo drápat nahoru.

"Tohle je teda pěkná past," bručel Daggrande. Vypálil další střelu dolů na šplhajícího trola a srazil ho zpátky na dno. "Tak dvě poslední," řekl vztekle a nabil zbraň.

V chóru vrčení a štěkotu trolové vyrazili k útoku.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Voceánu zmaru nás ostrůvek peří drží nad vodou.

Péřař Lotil a já zdravíme odchod nestvůr z Palulu jako zrození nového dne. Vesnice dole v údolí leží v troskách, obyvatelé zahynuli, nebo uprchli. Zůstalo stát jen několik domků - jako Lotilův, které plundrující bestie náhodou minuly.

Já v této milosti vidím osudové určení tohoto slepého starce a nutnost, abych mu pomohl. Jsme teď svázáni dohromady nejen nebezpečím, které jsme vystáli, ale i cestou, která nás čeká.

Kůň cizinců stojí připravený, aby nás nesl, a v tomto novém dnu se chystáme na něj nasednout. Oba jsme měli živé sny o velké pyramidě v poušti, o jejích chvějivých barvách a tajných dívech, skrytých pod hlubokým pískem.

Ta vidina nám říká, kam musíme jít.

A Quotal! Ten Opeřený tu brzo bude a my chápeme, že velká pyramida bude místem jeho příchodu. Když jsme nasedli, nese nás kůň k jihu, k oltáři Opeřeného Boha.

Oba cítíme, že kůň se ubírá správným směrem.

7

Město Bohů

NEJBLIŽŠÍ TROL VYRAZIL VZHŮRU A HALLORan jej srazil ve sprše černé krve. Daggrande odpálil poslední střelu, pak zasmušile od pasu odepnul sekeru připraven bojovat do posledního dechu. Ti dva bojovníci stáli před svými dvěma druhy a závrtné srázy spadaly v kolmých stěnách do propasti po obou stranách a za jejich zády.

Halloran námahou hekal, jak sekal po trolovi, ale najednou se mu mysl zamlžila podivnou závratí. Zapotácel se, o krok ustoupil a pevně zapřel nohy.

Kolem nich se zatočil závoj barev. Halloran překvapeně pohlédl na Erixitl a viděl, že je zcela ohromená. Její plášť se nadmul a začal vířit v zářivém kaleidoskopu barev. Ta zář se zvolna šířila, až zoufalou družinu na pokraji srázu zcela obkroužila.

I trolové s otevřenými tlamami na ni pitomě civěli. Ted' soupevníci viděli poušť filtrem plumy, všechno zářilo jasnou zelení, hlubokou modří a živou červení. Barvy nabývaly žhavé ohnivosti a zrůdy zbaběle ustoupily nazad.

"Co se to děje?" vydechl Yhatli a třeštil oči na duhového dervise.

Potom v náhlém bliknutí se svět kolem nich posunul. Země se propadla a všechno se rozmazalo v bludišti pohybu. V

příští vteřině stáli všichni pohromadě, ale na jiném místě. Hřeben pod jejich nohama byl široký a pevný. Co bylo nejdůležitější, po trolech tu nebylo ani stopy.

Pod nimi ležela ta rozeklaná, ztýraná země, která jim dnes bránila v průchodu, jenže teď se rozkládala směrem k západu, byla za nimi!

"Tady, co stojíme, je pohoří, které jsme ráno viděli v dálce. Byli jsme támhle!" Erix ukázala k západu.

"Jak - co se stalo?" Yhatli těžce dosedl na kámen.

"Teleportace," zavrčel naježený Daggrande. "A že taky akorát včas. Jaksi jsme se dostali přes celé to kameniště tam dole." Trpaslík mávl k chaotickému území. "Trmáceli bychom se přes to několik dní."

Halloran se zvolna probíral z ochromeného šoku. On i Daggrande prohlíželi západní obzor s úlevou, že všechny troly nechali daleko za sebou. Yhatli seděl na zemi s výrazem prázdňného děsu, z něhož se zatím nebyl schopen probudit.

"Támhle je Poštli!" Erixitl ukázala k obloze. Orel se k nim snášel v mírném sestupu po rychlém přeletu od západu, mihl se nad jejich hlavami a slétal k údolí na východní straně.

"Podívej se!" pronesla Erix tiše, zatímco očima sledovala let ptáka k území za vysokým úskalím, na němž stáli. "Tam je to místo, kam nás vede."

"U Helma, co je to?" sykl Halloran. Trpaslík s Yhatlim nevěřili svému zraku.

Údolí, na něž se dívali, bylo obehnané vysokými skalami, plocha dna byla pokrytá suchými písčitými závaly, z nichž vyčnívaly trsy členitých balvanů. Byla to divočina pouště, neobyvatelná a neobydlená.

Ale co v něm nejvíc udivovalo, byla překrásná stavba, která se důstojně zvedala z jeho středu, stavba tak dokonalá v čistých liniích, tak čerstvá s jejími zářivými barvami, že vyhlížela, jako by ji dostavěli včera.

Byla to pyramida, zajisté. Jenže byla nejméně třikrát tak vysoká jako Velká Pyramida Nexalu. Nesla se k obloze jako hora v sérii teras, které ji obkroužily v pravidelných odstupech. Stěny nad terasami zdobily pestré výjevy abstraktních podob papoušků, hadů a jaguárů v odvěkém honu kolem pyramidy. Příkré schodiště stoupalo po boku, který jim čelil.

Erixitl to místo poznala, neboť ona jediná z nich znala dobře Pravý Svět a jeho legendární divy. To místo v její duši budilo hluboký pocit úcty a cítila, že tady byl cíl jejího určení.

"To je Tewahca," řekla. "Město Bohů."

? ? ?

Zaltec chvátil k jihu. S každým krokem ta monstrózní kamenná postava pokryla vzdálenost dvaceti lidských kroků. Avšak nějaký tajemný pocit naléhavosti boha nutil, aby svůj postup urychlil, a země hřměla pod každým dopadem obrovitě nohy.

Bůh války vytrvale kráčel pouští, nevšímavý k vyprahlé půdě, k úplné absenci života. Horovitý tvar čněl jako zubaté, přírodní úskalí, ošlehané větrem a vodou v hrubou podobu monstrózních rysů. A přece se ve svém pohybu vymykal vysvětlení, neboť se stal nestvůrným, hrozivým předmětem nepopsatelné míry.

Zaltec šel v přímé lince, neodchýlil se od ní ani kvůli kaňonům, ani kvůli horám. Jeho oči se neustále upíraly vpřed, jako kdyby hledal místo, které si pamatoval z dávné minulosti.

Místo, kam mu osud přikázal se vrátit.

? ? ?

Malá družina se k pyramidě Tewahcy blížila s nepřekonatelným pocitem úcty. Ačkoli z vrcholu hřebene jim připadalo, že se tyčí do výše blízko, její velikost činila tu vzdálenost iluzorní. S každým krokem, který učinili, se zvětšovala, až nakonec začínali věřit, že tu věc museli postavit sami bohové.

Když se probírali ze šoku teleportace, bylo poledne. Než sestoupili z hory a překročili dno údolí před pyramidou, slunce se klonilo k západu.

Stavba tu stála v nedotčené kráse a svítila přes celou rozsáhlou pustinu vyprahlého údolí.

Na jejím vrcholu stál vysoký kamenný chrám. V opaku k bokům pyramidy, ozdobeným mozaikami a nástěnnými malbami živých barev, byly chrámové stěny prosty výzdob. Obrovské otevřené dveře zely jako černá ústa čekající na stravu.

Jak společně kráčeli, všímali si i ostatních útvarů, které míjeli. Tu z paty duny vyčnívalo kamenné zádveří; tam stála řada kamenných oblouků, obklopených pískem, jež kdysi musely být součástí krásné budovy. Stranou dřepěla malá pyramida, jejíž povrch ohryzal zub času a písčité duny ji napůl závaly. Pozvolna jim došlo, že procházejí zbořenými pozůstatky kdysi mohutného města.

"Tewahca," šeptala tichounce Erixitl, aby její hlas neporušil okouzlení, jemuž podlehl. "Lidé ji vybudovali jako bitevní pole bohů."

Nádherná stavba je provázela, kamkoli se obrátili, ale teď poznali, že vlastně kráčí po širokánské ulici, která směřovala přímo k jejímu úpatí.

Co dřív vypadalo jako beztvář hromady písku, teď nabralo určité tvary v pravidelných odstupech jako zbytky starých staveb, snad paláců či nějakých velkých svatyní a chrámů.

"Podívejte se na tohle," ukázal Daggrande, když míjeli velké, ploché místo jako dvůr nějakého velkého domu.

Vysoké čtyřhranné sloupy stály v dlouhých řadách jako tiší strážci, hlídající duchovitou prázdnotu. Za sloupy na ně temnými otvory polozavátých dveří zívala zřícenina jakési zvláštní budovy.

Mezi řadami sloupů se dloužily stíny a lidé se zachvěli; cítili snad trvalou přítomnost pradávných životů?

"Tohle místo zde musí stát po staletí," šeptnul Halloran, jako by se bál, že ho bohové uslyší.

"Mnohá staletí," souhlasila Erixitl. "Mohu cítit jeho věk v prachu pod mýma nohama. Město bylo opuštěno před více než tisíci roky. Jak dlouho před tím bylo postaveno?"

"A všechno je v pekle," řekl Daggrande. "Všecko, mimo tohodle," mávl k obrovské pyramidě.

"Mohla být pomalovaná včera," řekl Yhatli obdivně. "Barvy jsou tak jasné, vzory tak živé."

Teď dorazili konečně k jejímu úpatí. Stíny kolem nich se protáhly, blednoucí sluneční svit pomalu šplhal západní tváří pyramidy.

Strmé kamenné schodiště se nad nimi táhlo do výšky a z místa, kde stáli, bylo viditelné jen po první terasu.

"U Helma!" Halloran užasle vydechl a prohlížel půdu kolem úpatí. Ukázal na zřetelný obrys koňského kopyta, stopu okovaného koně!

"Je možné, aby někdo z Cordellových zvěďů dojel tak daleko?" zeptal se Daggrande.

"To není pravděpodobné. Byl by musel projet to skalnaté území, přes které jsme se teleportovali. Nemyslím, že by se do něj vydal nějaký jezdec, kdyby nemusel." Halloran šel po stopách podél paty pyramidy.

"Jsou čerstvé," dodal Yhatli, prohlížeje prach, jenž plnil drobné prohlubeniny. "Nejsou o moc starší než hodinu."

Obešli roh pyramidy a další otázky jim zmrzly na rtech. Stáli tam dva muži u hlavy černé klisny, která slabě zaržala, když se Hal objevil.

"Bouře!" vykřikl udiveně, byl si naprosto jistý, že je to jeho věrný válečný oř. Už ji oželel, neboť klisna byla v samém srdci Nexalu v noci zeměřesení.

Pak se obrátil k mužům a s jedním z nich se Erix objímala, byl to... její otec! Slepý pérař byl zde, uprostřed pouště! Halloran dle oděni druhého muže usoudil, že je to kněz Quotala, shrbenější a starší než ti, s nimiž se setkal.

"Mé dítě! Synu!" Lotil svíral Erix v náruči a teď natáhl ruku k Halovi. Stařec se zalykal radostí, ale nevypadal ani překvapeně, neušlo Halloranovi. "Toto je Coton, patriarcha Quotala," představil kněze. "Musíme si pospíšet."

Erix otevřela oči. "Pospíšet? Proč? Jak to, že jsi tady? Co máme učinit?"

"Přece musíme uvítat Toho Opeřeného! Pro co jiného bych byl právě tady?"

? ? ?

Harak mrkal krví podlitýma, hluboko posazenýma očima, obhlížeje obzor po známkách kořisti. Obrovský trol byl vděčný, že polední sluneční žár začínal ustupovat, ale děsně podrážděný, neboť nebyl v stavu najít stopy po lidech a traslíkovi.

Vedl část svých tvorů přes rozečkané území mezi dvěma horskými hřbety. Trolové se báli o své životy, kdyby se Hoxitl dozvěděl o jejich selhání, a tak spěchali k východu. Poháněl je nějaký podvědomý pud, jaksi věděli, že tím směrem jim jejich kořist unikla.

Začínalo se šerit a Harak přidal do kroku. Konečně dosáhl druhého pásu pohoří a šplhal nahoru do kopce. Srdce mu bušilo, cítil, že se blíží k místu velké moci. Budilo v něm jakési mlhavé pravěké pocity, které byly směsí zášti a krutosti i nejradostnějšího vzrušení.

Než Noc Nářku zalila Haraka svou bohem seslanou proměnou, byl Zaltecovým knězem jako ostatně většina trolů. Proměnou mu zeslábl mozek, avšak něco z jeho učení v něm zůstalo.

Dřívější kněz zůstal věrným ctitelem svého boha, vždyť on sám byl manifestem Zaltecovy moci! Neprojevila se v jeho dlouhých pažích a nohou, v zelené bradavičnaté kůži, která tence potáhla vystupující provazy šlach? V jeho zahnutých drápech či dlouhých, černých tesácích?

Takové myšlenky ho poháněly vpřed. Jeho družina, bylo jich na tři sta, kvapila za ním. Hnali se písčitou a skalnatou krajinou v dlouhém, roztroušeném zástupu, drali se do strmých svahů prашných rudých skal, proplétali se chaotickými bludišti balvanů.

Teď se mohli pořádně rozběhnout. Celou hordou pronikl pocit očekávání, až s frenetickou dychtivostí zdolali poslední, nejstrmější úsek výstupu na hřeben.

Bestie konečně dorazily na vrchol; poslední paprsky umírajícího slunce je jasně rýsovaly proti obzoru a ve zpitomělém úžasu hleděli do údolí, jež se před nimi otevřelo. Masivní pyramida vévodila okolí, ruiny rámovaly dlouhíci se stíny. Tečky lidí nebyly v dohledu nejen pro vzdálenost, ale musela je zastírat pyramida. Harak věděl, že tam jsou - obzvláště ta žena, co nosila plumu.

Chvilku o ní přemýšlel. Někde v zákrutu mozku uvízlo neurčité povědomí, že ji nazývali Vyvolenou Dcerou Quotala. Věděl, že ji Okřídlený Had obdařil požehnáním.

Ale proč šla právě sem? A proč sem přilákala i jeho?

A vtom pocítil jinou přítomnost, naléhavý pocit ohromné moci a ohromné hrozby. Cítil, že je blízko, věděl, že přichází. Blížilo se to od severu - rostoucí a všeovládající síla, která potlačila všechno ostatní v naprosté nic. Harak se třásl ve slávě a účtě svého krvežíznivého boha.

A konečně pochopil.

? ? ?

"Válečníci jsou připraveni, náčelníku!" hlásil Tokol. Velitel Kultakánců byl první, kdo se ke Cordellovi dostavil, ale ten fakt velitele nijak nepřekvapil. Navzdory fiasku v Nexalu a dlouhému útěku s nexalskými protivníky zůstal Tokol generálovi, co porazil jeho národ, vášnivě věrný.

Když se tma začínala ploužit obrovským tábořištěm, Cordell se marně snažil setřást neobvyklou tíseň. Nexalané se shromáždili v údolí, které pro ně Gultec našel a vskutku nabízelo bohatství vody, ale i zrní, ovoce, množství ryb a dost

pernaté zvěře.

A výhodou údolí byl i vysoký, příkrý okraj, který je odděloval od přírodní cesty, po níž do něj vstoupili. Cordell věděl, že je bestie nepřestaly pronásledovat, a tak on a náčelníci rozmístili své bojovníky podél tohoto vrcholu.

Alespoň to byl základní plán. Pět tisíc Tokolových válečníků zaručovalo pevné držení pravého boku. Cordellovi legionáři budou stát ve středu. Levý bok, který byl nejdelší, byl svěřen Nexalanům, kteří mohou postavit nějakých dvacet tisíc válečníků.

Cordell čekal, aby vyslechl hlášení od Chicala a ostatních válečných vůdců, odpovědných za obsazení této linie. ztuhl, když slyšel hlídku žádat heslo, ale dusání kopyt

mu řeklo, že je to jeho vlastní muž. Vyčkal, až Grimes sesedl, a zvedl ruku v salutování.

"Jsou tam pořád, ale drží se několik mil vzadu," podával zprávu. "Je jich hodně; veliký tábor. Zdá se, že se usazují na noc."

"Vydali se někteří za návnadou?"

"Myslíte Daggranda, Hallorana a jeho ženu?" ptal se kapitán.

"Jistě, k d'asu! Odtáhly nějaké bestie za nimi?" netrpělivě štěkl velitel.

"Jeden z hlídky viděl setniny těch velikých - trolů - všichni směřovali k východnímu pobřeží. Myslím, že ti se za nimi vydali."

"Nu, aspoň něco." Cordell se obrátil, když se ze tmy vynořila postava vysokého, povýšeného Chicala, velitele Rytířů Orlů.

"Mí válečníci se rozložili na vrcholu. Jestli přijdou, utkáme se s nimi. Budou-li nám bohové nakloněni, odrazíme je," ohlásil Chical kapitánu - generálovi, ale neuklonil se.

"Dobře!" odvětil Cordell. Obranná linie byla připravena, stála v cestě mezi nestvůrami a Nexalany v údolní proláklíně. V noci budou nejvíc zranitelní, a toho se obával. Teď mohli jenom čekat na útok, nebo na úsvit - cokoli přijde první.

"Budou-li nám bohové přát...", opakoval po Chicalovi.

Mohou to po nich vůbec ještě žádat?

? ? ?

Orel seděl na plošině pyramidy, bystré oči se třpytily, když hleděl na lidi a trpaslíky, kteří k němu stoupali. Všichni namáhavě lapali po dechu při dlouhém výstupu a spád k nejvyšší terase mizel v závratné hloubce pod nimi. Od terasy k terase byly schody strmější, až tady, blízko vrcholu, kladli dlaně na schody, které měli pár coulů od obličeje. Nesmírně opatrně zdolali ty poslední.

"Přišli jsme, Poštli," vydechla Erix, když dosáhla vrcholu. "Volal jsi nás a my jsme přišli."

Orel naklonil hlavu na stranu a Halloranovi napadlo, že pták jí rozumí každé slovo. Připomněl mu urozeného válečníka, jenž býval jeho přítelem, a uvažoval, jak jím může být tento orel. Nikdy však nezapochyboval o skutečnosti, že byl opravdu Poštlim.

Vrch pyramidy tvořila široká čtverhranná plošina, jejíž strana měřila asi padesát kroků. Sama chrámová budova zabírala většinu čtverce, ačkoli na všech čtyřech stranách zůstal široký ochoz. Zezdola se zdálo, že stěny jsou holé, ale teď viděli, že boky chrámů pokrývaly složité řezby hadů, ptáku a jaguárů. Podobný, detailní reliéf nebyl barevný.

Před nimi zívala obrovská vrata, daleko větší, než se zdála být odspodu. Byla vysoká dobrých třicet stop a takřka stejně široká.

Jejich cit pro rozměry vzal za své, když prošli dveřmi. Vsoupli do ohromující, obrovité místnosti s kamennou podlahou a stěnami a doškovou střešou, kterou podpíraly ty nejdelší trámy, jaké kdy v životě viděli. Vnitřek chrámu osvětlovala tlumená zář, ačkoli její zdroj nikde neobjevili.

Vzalo to jen okamžik, aby si uvědomili, že stavba uvnitř byla daleko větší než stavba zvenčí.

"Tohle je skutečně místo bohů," šeptal Yhatli, rozhlížeje se kolem s bradou pokleslou úžasem. Kněz Coton je předešel a otočil se k nim s nezbedným, dětským úsměvem.

Reliéf, které obdivovali venku, pokračovaly na vnitřních zdech a podlaha ze čtvercových, vykládaných kamenů zobrazovala motýly, ryby a kolibříky.

Orel vešel poslední a za prahem mocně mávl křídly a vzlétl. Poštli se vznesl do vzduchu a pak klouzal v jemných kruzích vysoko nad podlahou.

Ve středu té obrovské komnaty stál čistý bílý blok kamene. Nikdo nemusel Halloranovi vysvětlovat, že to byl oltář věnovaný maztickému bohu, ač se mu ulevilo, že je tak čistě bílý. Nebyl poskvrněný výmluvnými rezavými skvrnami, které tyto posvátné oltáře často označovaly coby jídelní talíře krvežíznivého božstva.

"Co teď?" otázal se Hal, pohlédnuv na svoji manželku.

"Vím, co mám učinit, i když nevím jak. Ale vím."

Erix s Halem po boku šla pomalu do středu místnosti a dosáhla jej po stu krocích. Tam si sundala svou pláštěnku a rozložila ji na oltáři. Potom oba spěchali, aby se připojili k ostatním hned u dveří.

"O co tady jde?" zabručel nahlas Daggrande, ale rychle umkl, když si ho Erix nevšímala, a tak se jako ostatní díval k oltáři.

Stín západu zahalil celé dno údolí dole pod nimi, leč vrchol pyramidy se tyčil dost vysoko, aby zachytil poslední paprsky denního světla. Sluneční paprsky se teď lily dovnitř širokými dveřmi přímo od západu, osvětlily chrámovou podlahu a zachvěly se na Plášti - Jednoho - Pera.

Pár vteřin se nic nedělo. Potom se plášť pečlivě rozložený na oltáři začal třpytit, jeho barvy vířily, posunovaly se, roztáhly se jako duha, jako nespočetné duhy zářící vzhůru z oltáře bohů.

Zvolna, majestátně se tam utvářel zjev. Napřed viděli jeho úžasnou velikost, pak hadovitý tvar ohebného těla. A potom zírali na pár monstrózně masivních křídel, důstojně mávajících, i když se vzduch ani nehnul.

Coton a Lotil se vrhli tváří na podlahu a Yhatli vteřinu po nich. Halloran s Daggrandem omámeně přihlíželi. Erix vykročila. Hal se k ní připojil, sevřel její paži a cítil, jak se chvěje, ale krok nezvolnila, odhodlaně šla vpřed.

V době několika minut se postupně objevoval mohutný tvar dřepící nad Pláštěm - Jednoho - Pera. Hadovitá podoba byla jasná, a přece postrádala hmotnost, jako kdyby vržený kámen skrz ni lehce proletěl. Krk objímala hřiva lesklých per, zářivějších než sto duh. Hluboké lesklé oči, zlaté a moudré, na ně vlídně shlížely. Nohy, ukončené šavlovitými drápy, měl složené pod sebou. I přes mlhavou podobu brilantní odstíny jeho pernatého povrchu svítily nezemskou ohnivostí.

Halloran neměl nejmenší pochyby, že teď stojí v přítomnosti Toho Opeřeného, samotného boha Quotala. Byla to však jsoucnost, která tu zcela nebyla.

Když Opeřený Drak promluvil, byl jeho hlas překvapivě jemný, zněl však hlubokou rezonancí, která neodpovídala jeho mlhavému vzhledu.

"Činila ses dobře, Dcero Pera," řekl.

"Dělala jsem jen to, v čem jsem neměla žádnou jinou volbu," odvětila Erix prostě.

"Máš víru, která je tím silnější, že někdy pochybuješ. Je správné, že jsi ta vyvolená. Vím, že i teď máš otázky. Uvažuješ, proč jsem přišel teď, když zkáza se žene zemí? Proč jsem to tak dlouho odkládal?"

Erixitl němě přikývla. Čelila obrovité podobě s napjatým tělem, ale neochabující odvahou. Hal stál po jejím boku, přemáhaje nevýslovný pocit vlastní úcty a děsu.

"Před staletími jsem se k svému lidu otočil zády, neboť se oddali kultu krve a zabíjení." Drakův hlas uklidňoval, byl protkaný stopami smutku. Jeho tělo bylo nehmotné, ale nabývalo s každou minutou na pevnosti. Paprsky klesajícího slunce plně dopadaly na pláštěnku, jež pod hadem utvářela oslnivé hnízdo barev.

"Jak mijely roky - dekády a staletí roků - můj hněv vychladl a já viděl hloupost svého jednání. Rozhodl jsem se, že se do Mazticy vrátím, abych napravit zlo, které nyní hyzdí mou zem.

Ale když jsem se pokusil o návrat do Pravého Světa, zjistil jsem, že mi v něm brání kult zabíjení. Můj bratr Zaltec se stal tak mocný, jeho následovníci tišili jeho hlad po krvi tak úspěšně, že jsem neměl dost sil, abych ho přemohl.

Pak došlo k události, kterou vy, lidé, nazýváte Nocí Nářku. Tato katastrofa postihla Zaltecovy následovníky stejně jako moje. Jenže v tom chaosu jeho vlastní moc zeslábla - oslabil se natolik, že bych se s pomocí člověka silné víry mohl navrátit do světa, který je mým pravým domovem.

Tvoje víra mi ten průchod otevřela, když jsi umístila Plášť - Jednoho - Pera v tomto posvátném místě - místě tak svatém, že v celé Maztice jsou pouze dvě stejné důležitosti. Nyní tedy přicházím."

Quotalův hlas zesílil do zvonivé výzvy. "A až zde budu, postavím se tomu ďábelskému zlu a smetu ho z povrchu mé pyramidy."

"On sem přijde?" zvolala ohromená Erixitl. "Zaltec sem přijde?"

Sotva dokončila otázku, obrovský stín dopadl přes dveře a zastínil slunce. Zděšeně se otočili a hleděli na dva silné kamenné pilíře tam, kde dřív byla otevřená obloha.

Obrovitý monolit se pohnul, sklonil se a objevilo se torzo kamenného obra. Rychle vstoupil širokými dveřmi a za prahem se vztyčil do plné výše. Žulově tvrdé oči se upíraly na Opeřeného Draka bezcitným pohledem, obří nohy uvrhly Plášť - Jednoho - Pera do stínu. Obličej té věci byl groteskní karikaturou lidství, znetvořeného nenasytným hladem po krvi, po živých srdcích.

Erixitl vedle Hallorana sténala strachem, Yhatli v šoku upustil svůj luk a i železný Daggrande lapal po dechu. Jen Coton a Lotil tu klidně stáli, když obří tělo zatemnilo celý rozsáhlý chrám.

A v tom stínu Quotalova podoba bledla.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V běhu války mezi bohy jsme srazeni a opět pozvednuti.

Quotal a Zaltec se sráží v rozsáhlé aréně chrámu, v šeré bitvě, kterou Opeřený Drak snad nemůže vyhrát. Kamenná příšernost Zalteca se nad námi tyčí, síla jeho záští plane jako rudé zornice z jeho šedých žulových očí. A mlžnatý tvar Quotala, vyrušeného při jeho návratu, bledne a pomalu se vytrácí z dohledu.

My, lidé, se krčíme v koutku, vyděšení hněvem bohů. Oni si nás však nevšímají, zaujati vzájemnou nenávistí. Je to duchovní, tichá bitva - srážka vůlí a mocí bez násilností, ale její výsledek pro prohrávajícího i Pravý Svět vytvoří hrozivé nebezpečí.

Zaltec pomaličku zvedá paže. Kamenné prsty, každý větší než dospělý muž, se otevírají a roztahují a vzniká hrozná vichřice, vyvolaná jeho nadpřirozeným rozkazem.

Quotal vyrvává svůj hněv, jak se vytrácí, a vichr zuřivě vyje. Víří kolem, zvedá jemný prach a písek a vrhá jej do vzduchu s bodající silou.

A pak nás prach zahálí a my nic nevidíme, ačkoli stále slyšíme zuřivý hněv obou božstev.

VICHŘ SE ZVEDL V JEČIVÉ CRESCENDO, AŽ se zdálo, že samy kamenné stěny se musí pod jeho náporem roztříštit. Střepiny kamínků jim zraňovaly kůži. Vyjící hřmot utopil každý pokus o domluvu.

Halloran zachytil záblesk černobílých perutí vysoko nad jejich hlavami. Viděl Poštliho, jak v střemhlavém letu padá k obří kamenné postavě. Měl dojem, že masivní Quotalův tvar vyrazil vpřed, ačkoli bylo obtížné udržet oči otevřené.

Královský pták s hněvivým skřekem zmizel v mračnech písku a bývalý legionář v duchu zasténal nad tím odvážným, leč naprosto marným činem. Věděl, že by Poštliho rozdrtil byt i náhodný úder jednoho Zaltecovu prstu.

Erixitl tiše naříkala, když Plášť - Jednoho - Pera letěl vzduchem nesený přes chrám chaotickými nárazy boje. Vichř z něj rval zářivé peří, trhal jej na malé chomáčky, které poletovaly, až nakonec zmizely a chrám ještě více potemněl.

Slyšeli ostré zasyčení a orel se opět nesl v kruzích do vzduchu. Zas složil křídla, nastavil pařáty, a vrhl se lítě na ohromný blok, jenž byl Zaltecovou hlavou.

Malá družina se choulila k sobě v rohu chrámu, nadobro zmrazená strachem a úžasem. Halloran třepal hlavou, protíral si oči a snažil se zviřeným prachem vidět, co se děje. A teď spatřil, že i jiní se tlačí do chrámových vrat.

Ve vířícím oparu zahlédl běžící postavu a pak další se rýsovaly v jasných paprscích zapadajícího slunce - byli to trolové, Zaltecovi služebníci. Víc a víc se jich cpalo dovnitř, až zaplnili celý prostor za nohama monolitu.

Halloran v duchu zasténal, ale měl dojem, že v tmavém koutě za mračny prachu nebyli spatřeni. Ale jak dlouho se tu budou moci skrývat?

Stiskl Daggrandovu paži, aby mu věnoval pozornost, a pokynul k nestvůrám, které se tlačily dovnitř, aby viděli bitvu jejich pána - pánovo vítězství.

Neboť se opravdu zdálo, že Quotal tváří v tvář Zaltecově neúprosné moci nadobro zmizel z dohledu. Poštliho také nebylo vidět. Obrovitá kamenná postava počala snižovat paže a vichř utichla.

Halloran si vzpomněl na druhé dveře ve východní stěně. "Pojďme!" křikl a postrkoval je před sebou. Posunky je nutil k východu.

Skřčeně se kradli podél zdi v naději, že si jich bestie nepovšimnou. Halloran zůstával poslední, dlaň držel blízko jílce meče. Nechtěl Helmův Zub tasit předčasně, neboť jeho světelná čepel by na ně jistě upozornila. Daggrande měl teď neužitečnou kuši zavěšenou přes rameno vedle prázdného toulce.

Konečně se dostali k obrovským vratům, stejně velkým, jako byla ta západní, jimiž vstoupili. Za sebou slyšeli Quotalův zklamáný řev. Souboj se zřejmě chýlil ke konci.

"Běžte!" křikl na ně Hal. "Utíkejte dolů, dokud je ještě čas!"

Vyběhli ze vrat k příkrému schodišti, od něhož je dělilo jen pár kroků. Dostali se sotva do poloviny té vzdálenosti, když k nim z obou stran dolehlo zuřivé vytí.

Pár trolů s pěnou odletující od zahnutých tesáků po nich skočilo od dveří. Yhatli s obdivuhodnou duchapřítomností zvedl luk a vyslal kamenný šíp do zrudného břicha.

Helmův Zub vklouzl do Halovy dlaně, jako by měl vlastní vůli. Hal skočil vpřed v hladkém plynulém výpadu a zabořil ocelový hrot hluboko do střev druhého trola. Síla plume stála za pohybem jeho ruky a pak meč vyrval s krvavým trhnutím do strany.

Daggrande sekal po bestii, kterou zranil Yhatli. Zuřivost a strach mu napjaly svaly a ostří sekery se zakouslo hluboko do trolova boku.

Obě bestie bolestně vyly, když padly, ale to se už povrch pyramidy chvěl pod těžkými kroky jejich bratří, běžících kolem chrámu, v momentě se vynořili a s jekem útočili z obou stran.

Družina nerozhodně stála nad ochozem mezi chrámem a okrajem plošiny. Schodiště spadalo tak příkře, že nedovolovalo bojovný ústup - jakákoli rána útočícího trola by každého srazila do pádu na sta stop dolů.

"Dcero, použij teď svůj amulet!" vybídl ji Lotil spěšně. Ač byl slepý, cítil jako všichni smrtelné nebezpečí.

"Jak?" žádala dívka o radu. Medailon v rámečku peříček jako by plul ve vzduchu, jeho zelený kámen živě jiskřil, ale neměla tušení, jak jeho moci použít k zastavení divokých útočníků.

"Nemáme čas. Vezmi mne za ruku; všichni se chytěte za ruce!" Lotil drsně štěkal povely jako válečník a všechny vyděsil, takže ho poslechli.

Leč Hal a Daggrande stáli každý z jedné strany družiny a odráželi výpady nestvůr. Trpaslík divoce sekal a srazil dalšího trola z plošiny, zatímco Halloran stál s mečem připraveným odrazit první nápor, od něhož jej dělilo sotva pár vteřin.

"Hale! Rychle! Chyť mou ruku!" křičela Erix. Hal zoufale máchl za sebe a cítil její pevný stisk na levé paži, neboť pravici odrážel prvního trola.

Daggrande rychle nabyl rovnováhu a soustředil se na dalšího nepřítele - Cotonovu napraženou ruku vůbec neviděl.

"Skočte!" křikl Lotil, nutě je dolů, do propasti. Halloran slyšel, klopýtl k okraji, jak ho Erixitl táhla, avšak na kraji příkrého srázu zaváhal a pak cítil trhnutí, když se jeho žena vrhla do prostoru. Se zatajeným dechem skočil za ní.

Coton, Quotalův patriarcha, se ještě ohlédl, když následoval Lotila a Yhatliho. S pružným stočením těla natáhl ruku a uchopil Daggrandův loket. Trpaslík šťavnatě zaklel, když jeho sek minul cíl, ale pak mu nezbylo, než se odrazit. Stiskl pevně víčka a připravil se na smrt.

Pod nimi se měkce zatočil vítr, tlačil vzhůru jako hebký prachový polštář. V beztlížném stavu se neohrabaně zmítali a kymáceli. Erixin amulet plul ve vzduchu, jako kdyby jej zvedal lehký vánek, a pomalu, lehounce, jako když list padá ze stromu, se celá skupinka snášela dolů k zemi.

Několik trolů se s nepřičetným vytím vrhlo do vzduchu za nimi, aby je dosáhli, ale jejich skoky byly příliš krátké a netvořili se řití dolů, někde v polovině narazili na schodiště a valili se po něm v beztvaré, zlámané hmotě kostí a kůže.

Nárazy větru a podpurný polštář je odnášely od pyramidy, stočily se na sever a pak s velkým obloukem k západu v pomalém letu.

Ve svém zdvihočelém chvatu pronásledovatelé Zmijí Ruky letěli ze schodů a hodně jich zakoplo a spadlo dolů ke své smrti.

A stálý, pravidelný vítr odnášel uprchlíky dál a dál.

Byli příliš vystrašení, aby mluvili, pevně si navzájem svírali ruce a modlili se, aby se kouzlo, které je podporovalo, náhle nezlomilo. Nepodpíralo je nic, co by mohli vidět nebo nahmatat, a nemohli uniknout hrůznému pocitu závratí a pádu.

"Nedívejte se dolů!" zachroptěl Halloran, který se toho omylu právě dopustil a zvedl se mu žaludek.

Pomaloučku se snaželi, unášeni jemným vánkem a polštář plumy je spolehlivě držel. Viděli, že je nese ke zruinované ulici, která je dovedla k pyramidě.

S konečným vírem na rozloučenou je vítr něžně postavil na zem a odřičel. Půl míle od nich radostně vyla běžící monstra a vrch pyramidy hrozivě ztichl.

Nedaleko od nich zivaly černé otvory dveří rozpadlé budovy, na kterou se se zájmem dívali, když pochodovali k pyramidě. Na troskách nádvoří pořád stály četné sloupy jako němé hlídky chránící vchod do neznámého vnitřku.

"Bouře!" zvolal Halloran, když za rohem zříceniny zhlédl černý stín. Klisna k němu cválala. Utekla před zástupy nestvůr, a teď radostně vyhazovala, že zase našla svého pána.

Coton mlčky zvedl ruku a ukázal k temným dveřním otvorům a rozuměli, co navrhl - měli by se v nich ukrýt.

"Může to být past bez možnosti úniku!" vrčel Daggrande. "Nemůžeme jim utéct," namítl Hal. "Můžeme se jim stejně dobře postavit tady, aspoň nám zdi budou krýt záda." Bez dalšího váhání se vydali lesem sloupů k černým otvorům. I v tmícím šeru viděli, že každý sloup byl pracně vyřezaný do stojícího tvaru Rytíře Orlů nebo Jaguárů s jejich obvyklými přilbami se zobanem či zuby, dovršující strukturu vysokou snad deset stop.

Potom došli k prvním dveřím, nad nimiž se klenul takřka neporušený oblouk. Z otvoru vycházel zápach hniloby a plísňě, podivně chladný a vlhký v tomto vyprahlém suchém klimatu.

Coton se postavil do čela, těsně za ním šel Daggrande s Yhatlim Erixitl uchopila otcovu paži a vešla dovnitř; Hal s Bouří uzavírali zadní voj. V ruce držel vztyčený Helmův Zub v obraně proti pronásledovatelům, o nichž věděl, že na sebe nenechají dlouho čekat.

Kolem sebe viděl stěny a sutí zavalené komůrky. Stočili se kolem rohu a vstupní dveře jim zmizely z dohledu.

Byli sevřeni v hluboké tmě, v níž matně zářilo bledé světlo Helmoveho Zubu. Zdálo se jim, že vzduch je těžký vlhkým a tísnivým pocitem dávných věků, které tu přetrvaly zároveň s přítomností něčeho, co Halloran nedovedl přesněji určit. Něco ho tu lekalo, ale nebyl to jeho čich nebo sluch či jiný čiv, ale muž měl dojem takové hrozby, že mu naskočila husí kůže.

Avšak Coton šel s jistotou, jako by cestu před nimi znal, a zaváděl je do bludiště budovy čím dál hlouběji. Proplétal se změtí chodeb a zákrutů s neochvějnou přesností.

"Počkejte." Daggrandův hlas je všechny zastavil.

"Vidíte je?" otázala se Erixitl.

Všude kolem nich se tlačily tmavé stíny a Hal zvedl meč nad hlavu. Načisto ho zmátlo, když zjistil, že světlo těmito stíny neproniká.

Srdce se mu rozbušilo. Viděl, že stíny se k nim stahují.

? ? ?

Poštli se pod dopadem neuvěřitelně silné rány otrásl a na chvíli byl přesvědčený, že je mrtvý, pak se mu však smysly vrátily. Jeho spáry se čehosi pevně držely, nějaké dlouhé vlnící věci, a matně vzal na vědomí, že je to pětová hřiva Opeřeného Draka.

Vztek cloumal tělem hrdého orla, zuřivost se soustředila na bestiálního boha, který chtěl Quotala vyhnat z Pravého Světa. Zlostně zaječel a snažil se vzlétnout, aby mohl znovu napadnout boha, kterého do hloubi duše nenáviděl.

Jenže peří drakova těla jako by ožilo svým vlastním životem, uchopilo a drželo orlovy pařáty, svíralo je ocelovou silou. Poštli zoufale mával křídly, přemýšlel, proč bůh odmítá jeho pomoc, ale osvobodit se nemohl.

Bitva překročila vrchol a cítil, že Opeřenému Drakovi ubývá síl. Věděl, že jeho smrtící údery moc nepomohou, ale přese všechno toužil po šanci, aby na postavu nenáviděného Zalteca mohl zaútočit a vybít si svůj nepřítel vztek.

Ale stále se nemohl vyprostit. Poštli si pojednou uvědomil, že bitva kolem něj nadobro utichla.

? ? ?

Nestvůry Zmijí Ruky napadly tábor nexalských uprchlíků před rozedněním, vrhajíce se v nesmírné vlně vzhůru mělkým svahem, který je dělil od lidí a jejich bohatého údolí.

Na vrcholu stály tenké linie kultakánských a nexalských válečníků a legionářů.

Maztičané zasypali útočící hordy sprchami šípů. Cordellovi vojáci, ti s kušemi, čekali, až se tvary s prasečímá, mrkavýma očkami vynoří ze tmy. Potom jejich zbraně s hlasitým klapáním doručily do útočných řad ničící salvu.

V příštím okamžiku se obě vojska srazila v náhlém brutálním klání. Domorodí válečníci stáli pevně s oštěpy namířenými k výpadu a jejich zbraně s kamennými hroty zasahovaly cíl. Zástupy nestvůr dorážely tak těžce, že mnoha oštěpům se lámaly a štípaly násady jen pouhou silou srážky.

Macas s obsidiánovým ostřím v rukou obou stran mlátily a sekaly se zuřivou úporností. Linie se stáčela a ohýbala, a tam, kde se protrhla, zaskočili lidští válečníci v protiútok a zatlačili příšerné nepřátele nazpět. Maztičané bojovali tak jako nikdy dřív, zabíjeli, místo aby se snažili chytat zajatce.

Monstra znala jedinou touhu - zabíjet, neboť každá smrt na válečném poli byla obětina určená přímo Zaltecovi. Několik kopiníků, kteří Cordellovi zůstali, vyrazilo proti linii orců a ukázalo se, že jsou proti nájezdu koňstva stejně bezmocní jako maztičtí válečníci.

"Ogry! Zabijte nejdřív ogry!" řval přes hluk bitvy generál a jezdci obrátili kopí k obřím postavám, které čněly nad hlavami orců.

Malý houf orců prolomil obrannou čáru a s vytím napadli obránce z boku. Cordellova jediná rezerva - několik setnin kultakánských lukostřelců - páčila do průlomu salvu za salvou a skolila většinu orců, než mohli linii vážně ohrozit. Zbytek orců se vydal zpátky k průlomu, aby shledal, že ten se již uzavřel. Setnina rezervy se hnula vpřed a do posledního je dorazila dýkami a oštěpy.

Vpravo mezi svými válečníky křičel a řval Tokol, skočil do každého průlomu s pronikavým jekem válečnické vášně. Rozháněl se krvavým ostřím svého meče a sám tlačil orce do ústupu bleskovými mocnými ranami. Kultakánský velitel bojoval jako divý muž a nakazil své bojovníky stejně nadšeným náruživým vzrušením. Tak, jak to dokázal jeho otec Takamal po sedm desetiletí, i Tokol dovedl ze svých válečníků vyždímat nezlomnou odvahu a věrnou oddanost.

Vlevo Chical, kapitán Orlů, se zručně oháněl kopím, pevně stál a jeho příkladu se držela celá nexalská linie. Na špičce jeho zbraně se krvavě leskl ocelový nůž, bodal do útrob největších obrů a mocné paže Rytíře Orlů vedly tu zbraň přesně, zabíjejíce bestie, kdykoli proti němu vyrazily. Jako Tokol i jeho příklad uklidňoval a povzbuzoval jeho válečníky, aby se mu vyrovnali.

A ve středu sám Cordell bojoval jako ďábel v sedle útočného hřebce, bodaje zuřivě kopím, až prasklo ve dvě. Potom čepel jeho meče odšťikovala krev, vybírajíc daň ze záplavy orců, zatímco jeho oř kopal kolem předními kopyty a vyhazoval; lebky se drtily, údy se lámaly, útočníci marně řvali a vyli.

Konečně na těch třech mužích spočívalo břímě porážky nebo vítězství.

Hoxitl bitvu pozoroval ze zadu své armády a první útočný výpad ho uvedl do stavu nadšení. Ale jakmile se boj podél obranné linie vyrovnal, cítil, že vojsko nestvůr bez trolů, kteří by tvořili útočného berana, postrádalo železný úder, který by lidskou linii rozdrobil.

Pán bestií rozhodl, že musí zasáhnout, a s hřrnotným rykem se rozběhl, prorážaje si cestu řadami svých vojsk k nenáviděnému nepříteli. Na kruté divadlo bolesti a smrti dopadalo měkké světlo pouštního svítání a lidé v děsu zírali na monstrózní zjev, který se v bledém světle objevil.

"Tam!" řval Cordell, jenž vycítil, jak jeho mužům při pohledu na obrovské monstrum kolísá odvaha. A Hoxitl se skutečně tyčil dvakrát tak vysoko než muž na koni.

Kapitán - generál bez váhání pobídl svého hřebce a oř prolétl kolem pána bestií jako šíp. Cordellův meč vysekl v Hoxitlově stehnu hlubokou ránu a pak kůň odtančil pryč z dosahu smrtonosné odvetné rány.

I Tokol a Chical viděli hrozbu Hoxitlova útoku a spěchali svému spojenci na pomoc. Rytíř Orlů se zaklonil, vši silou vrhl své kopí a zbraň se hluboce zaryla do Hoxitlova boku. S vytím ji vytrhl a mrštil jí na zem, leč v tomtéž okamžiku ho Tokol ze zadu bodl pod koleno. Než se mohl obrátit, aby čelil novému nepříteli, vyskočil Cordellův hřebec vpřed a meč kapitána-generála ťal dlouhým sekem přes bradavičnaté břicho.

Klerikova povaha převládla nad bestiálním tělem, šíleně vyl, rány ho bolely. Boj byl záležitostí válečníků, ne jejich náboženských vůdců. S děsným jekem kulhal pryč, hnán bolestivými ranami lidských velitelů.

Bez divokého Hoxitlova pobízení orcům docházela odvaha, když viděli, kolik z jejich počtu padlo pod šípky, meči a kopyty koní.

"Na ně!" křičel Cordell. "Do útoku!"

Jeho slova bylo slyšet jen podél krátkého úseku linie, ale tady legionáři a Kultakánci vyrazili vpřed. Překvapení nečekaného útoku zlomilo nerozhodnost bitvy a stovky orců začínaly v panice opouštět bitevní pole. Zpráva o jejich ústupu prolétla celou linií a dodala váhu, která pomohla, alespoň dočasně, zlomit bojovou morálku nestvůrných nepřátel.

Výpadová vlna se vrátila zpět do obranných pozic, prořídla a zraněná, ale stále pevná.

Bestie však neutíkaly v bezhlavé hrůze, spíš se stáhly v zarputilém přiznání své porážky. A ještě když se pomalu vracely do prашného údolí, kde měly tábor, lidé cítili, že se jejich nepřátelé vrátí.

? ? ?

Černé tvary se táhly vpřed, temnější v neproniknutelné tmě ruiny. Vířily a tančily mezi sutinami, jako dým vzlínaly proti kruhu světla kolem malé družiny.

"To je hrobka," sykl Daggrande. "Jsou to duchové!"

"Jsou to opravdu duchové mrtvých," potvrdil Lotil. Slepce otáčel hlavu a zkoumavě číchal vzduch, vědom si jejich přítomnosti jako ostatní, co je viděli. "Ale nejsou to duchové - ne toho druhu, co máte na mysli."

Tvary skutečně matně připomínaly lidské postavy, neboť zvedaly stínové ruce a natahovaly k lidem černé, kouřící prsty. Yhatli se celý třásl, ustupoval před zjevem, který se vedle něho pozvedl, a Daggrande se točil sem a tam s připravenou sekerou - ale co s ní, to nevěděl.

Halloran těžce polkl; nedovedl si vysvětlit, proč v něm ty beztvaré stíny budily takovou hrůzu. Věděl jen, že se mu žaludek obrací strachem, a všechno ho nutilo, aby zamířil své kroky nazpět k nestvůrám, které je pronásledovaly. Ty aspoň znal.

Vytřeštěně zíral na černý pytlovitý tvar, co se před ním vytáhl do výše, a zvedl meč vysoko nad hlavu. Něco mu zdrželo ruku od úderu - možná to byla obava, že jeho ocel proti tak nehmátné věci nebude nic platná - ale ten stín před zářící čepelí ani nezakolísal.

Bouře vedle něho se s řčením vzpínala, vyplašeně koulela očima, až se zablesklo bělmo.

"Utikejme! Jdou po nás!" Chlapcova panika mu stáhla hlasivky do pronikavého kvičení, otočil se a vyběhl a málem porazil Erixitl.

"Počkej!" dívka mu položila ruku na rameno, aby ho utišila. "Podívejte! Vždyť na nás neútočí."

Stíny skutečně zůstávaly na pokraji jejich dohledu a ve vážném tempu pomalu tančily kolem souputníků v širokém kruhu. Tvarem by mohli být lidmi, pomyslel si Hal, nebo takřka čímkoli, co mělo přibližnou výšku člověka.

Jejich kruh se zúžil, mávaly, spirálovitě se stáčely a Hal viděl, jak se k nim vztahují jakési výhonky a jeho duše propadala děsu. Vedle něho křivěl Yhatli, který by byl asi nejraději utekl, kdyby to neznamenal, že by své společníky musel opustit. Možná by neprchal sám, Hal nad tím také uvažoval.

Nějaký vnitřní popud ho však varoval, aby raději zůstal. Ty nestvůry venku před hrobkou stejně nenabízely nic jiného než smrt. Musel věřit instinktu těch, kteří ho sem zavedli.

Coton si to namířil dopředu, do kruhu okolní temnoty, a Halloran v šerém svitu Helmove Zubu spatřil cosi tmavého a nehmatného, co se před knězem objevilo jako sotva postřehnutelná překážka, a Coton zastavil. Halovi se zjezily vlasy, když neskutečné prsty temnoty sevřely knězovo roucho a odtáhly ho, až zase stál u svých lidí.

Jestli kněz cítil stejný odpor, nedal to najevo. Místo odporu se pomalu poddal tvrdohlavé síle a ustoupil mezi své společníky.

"Ach, to jsou hlídači duchů," pronesl Lotil jemně, jako by oznamoval potěšující poznatek. "Stojí na cestě bohů.

Nepustí dál nikoho!"

Coton k prohlášení slepého péraře souhlasně přikývl.

"Vůbec nikoho?" Halloranův strach rychle zmizel a nahradilo jej zklamání.

"Tak se to říká," odpověděl Lotil s pokrčením ramen. "Bohové jsou však vrtkaví. Třeba by nám ten správný dar otevřel cestu."

Coton se významně otočil k Erixitl, jeho kněžské oči byly chápavé a smutné. Dolehl k nim dusot těžkých kroků, mručení, štekavé povely - nestvůry Zmijí Ruky neváhaly je následovat do nitra ruin. Hrdelní vrčení znělo blízko a zdálo se, že ty potvory přesně sledovaly chodbami bludiště tu samou cestu, kterou před nimi prchali.

Erix se váhavě dotkla medailonu, podívala se lítostivě na svého otce, jako by ji slepý muž mohl vidět, a když Lotil přikývl, zvedla ruce k šíji, nahmatala kožený řemínek a přetáhla si jej přes hlavu. Láskyplně jej držela, pomalu se kýval a zelený kámen se jasně zatřpytil. Naposledy jej pohládila, postoupila před kněze a opatrně jej položila na zem k nohám tančících stínů.

Cesta před nimi se pojednou otevřela, ač nepostřehli, kam tma ustoupila, leč místo ní je poháněl vpřed pocit lehkosti - v odchodu jim už nic nebránilo.

Bledá zář Halovy čepele jim svítila, neboť klisnu předal Cotonovi a sám se ujal vedení. Kráčeli točitou chodbou a pod nohama cítili, že je vede někde do hlubin.

Za nimi se od stěn odrážela ozvěna vytí jejich nepřátel a ten chaotický hluk je nutil ke spěchu. Vrčení a štekání ustalo, náhle zaslechli kvičení teroru a zakrátko se zvuky pronásledování změnilly v útěk, když nestvůry prchaly před příšerami hrobních hlídačů.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V dlouhé temnotě úprku toužíme po rozbřesku.

Utíkáme nocí, následující cesty bohů pod městem Tewahcou.

Halloran se dovolá moci kouzla, moci, kterou jsem nikdy dřív nezažil, a na hrot meče přináší jasné světlo. Ozařuje nám cestu hlubinami bludiště.

A mjíme tu hrobky velkých králů a hroby chrabrých válečníků. Mezi svými poklady zde leží i bohatí náčelníci -hromady zlata jsou mnohdy vyšší než samotné pohřební mohyly, či jejich podoby z plumy, vznášející se vábivě nad hlavou.

Z těchto posvěcených výklenků se k nám přibližují tmavé postavy, některé jsou zahalené ve svých pohřebních rouchách, jiné jsou ubohé holé kostry, oživené nějakou pradávnou zapomenutou mocí. Šourají se a potácí v předstíraném útoku a každá z těch nočních mūr je zkouškou naší srdnatosti.

Ale ochraňuje nás stále požehnání hlídačů duchů a poskytuje nám průchod, kde druzí by zajisté zahynuli. Konečně opouštíme hluboké hrobky a cesta se zvolna zvedá k povrchu.

Dlouhý noční pochod nás všechny vyčerpává, ale nikdo ani nehlesne o přestávce nebo odpočinku. Spěcháme vpřed, hodiny ubíhají a náš neklid vzrůstá. Naše kroky dopadají rychle, obavy nás ženou točitými stezkami temnot a smrti.

A pak, když stoupáme nekonečným schodištěm, které se snad zvedá ze samých útrob země, našich tváří se dotkne dech větru. Potom vidíme otvor jeskyně, za níž je sytá modř svítání.

9

V zoufalém útěku

ZELENÝ PAPOUŠEK MÁVAL KŘÍDLY NAD územím pouště, nad rozsáhlou pustinou písku a skal a křoví. Gultec nikde podél východního kurzu nezahlédl vodu; vypadalo to, že požehnání bohů se dostalo jen úzkému pásu, jímž

Nexalané prchali. Ostatek Tezcova Domu zůstal stejně vyprahlý a holý, jako byl od věků.

Pták konečně odletěl k dlouhému pobřeží, kde rovná pláž zalévaná zpěněným příbojem značila konec pouště a začátek korálového Azulského moře. Jeho křišťálové vody vyplňovaly zlom mezi pevninou Mazticy a zalesněným poloostrovem Dalekého Payitu.

Gultec cítil v křídlech námahu dlouhého letu, ale volání jeho pána, Zochimaloca, ho nutilo vpřed. Nyní se papoušek snesl, přerušil sestup a klouzal těsně nad třpytivým povrchem moře.

Náhle v okamžiku pták učinil podivnou věc: vlétl přímo Jo vrcholu vlny, složil křídla těsně k tělu a v široké sprše kapek zmizel ve vodě. Dva tucty stop od toho místa z hladiny vyrazil modrý delfin, vteřinu se točil vzduchem a nehluchně vklouzl zpátky do moře. Hladký a mocný savec se ponořil a vytrvale brázdil vlny směrem na východ, radostně v duhové tříšti půvabně vyskočil a pak nosem zamířil zpátky do chladných zelenomodrých hlubin.

Gulteca lesklé svalnaté tělo těšilo skoro stejně jako jaguáři i když byl mezi nimi velký rozdíl. Teď se hnál školkou malých rybek, několik minut se krmlil, než opět prořízl hladinu, aby se nadechl. Cítil se skvěle a jeho radost rušilo jen vědomí, že učitelovo volání znamenalo, že ho čekají starosti.

Plaval celou noc a den, potom se velký mořský savec blížil pobřežním vodám. Kde východní hranicí končily nespočítatelné míle vyprahlé pouště, toto pobřeží tvořila uzounká písčná pláž, ohraničená zelenou bohatostí listnaté džungle.

Zde si Gultec opět přibral na pomoc křídla; uprostřed skoku delfinova těla vzlétl od hladiny zelený papoušek. Jako zářivý šíp vystřelil k obloze, rychle nabral výšku. Letěl přes vrcholy nejvyšších stromů v pozvolném stoupání. Věděl, že Tulom - Itzi leží nedaleko.

Papouščí ostré oko zachytilo v tropickém porostu nepravidelnost. Gultec chtěl zjistit, co to je; stočil se k severu a lehce slétal dolů, aby získal rychlost a podrobnější pohled. Začínal propadat nevysvětlitelnému pocitu naléhavosti, který se blížil strachu.

Napřed ho zasáhl puch hnilyby - ne sladká, zemitě vlhká vůně tak charakteristická pro džungli, ale těžký zápach, který znamenal děsivý rozsah destrukce a rozkladu.

Teď letěl podél širokého pásu smrti, pustiny stejně hroživé jako holé plochy Tezcova Domu. Šokovalo ho to, neboť nedávno tu bujela zdravá zeleň. Pás se kroutil lesy Dalekého Payitu jako odporný had. Hnědé, kůry zbavené stromy ležely na zemi v hromadách a mezi nimi svítily kaluže bahnité vody a pruhy mrtvé země, dobré semeniště komárů a much, které se živí smrtí.

Ohromení, hněv a nakonec lítá zuřivost poháněla Gultecův let, když se snažil pojmout tu scénu pod sebou. Netušil, jak vznikla, ale věděl, že to byl důvod Zochimalocova předvolání.

Zkosený pás se vinul do vnitrozemí, pryč od Tulom-Itzi, a tak se Gultec stočil k jihu a napadlo ho, jestli nepřicházejí pozdě. Jeho srdci se trochu ulevilo, když les, vedoucí ke skrytému městu, vypadal zdravé a neporušené.

Konečně se před ním zvedla kamenná kupole a zářivá čtvercová pyramida ve středu města. Zalykal se úlevou, když složil křídla k rychlému, dlouhému sestupu, a naplnil ho pocit, že se vrací do svého pravého domova.

? ? ?

Obrovitá kamenná postava Zalteca stála uprostřed masivního chrámu. V jeho prostorách se vůbec nic nehýbalo, i prach se usadil a v tenké vrstvě pokryl vykládanou podlahu.

Kdyby se na balvanovitém obličejí boha války mohly objevit emoce, byl by zářil krutým triumfem, zlobným výbuchem nenávisti.

Ale žulová tvář zůstala stále stejná, bezvýrazná a studená. Potom se otočil čelem ke všem čtyřem stranám - za každou se rozkládala jeho doména. Přemohl jediného, kdo ho mohl ohrozit, a teď může jeho nadvláda konečně začít!

Kam by měl umístit středisko své moci? Krvavý bůh nad tím dlouho a těžce rozvažoval, zatímco se slunce posunovalo pod světem a zas se vyhoupllo na ranní oblohu.

Kolem něho se prostírala Tewahca a jeho nesmrtelná paměť si vyvolala její krásu, když byla v plném rozkvětu - s lidmi, kteří ho zbožňovali, s vodou a s potravou. Teď se svými holými dálkami byla starým, mrtvým místem, kde by lidé nebydleli. Proč by si tu tedy bůh měl vybudovat domov?

Zaltec se zvolna otáčel zpět k severu, kde leží vlhké údolí Nexalu, ovládané dvěma nebetyčnými vulkány. Nexal, kde bestie Zmiji Ruky žijí v troskách města a střeží jeho zasypané poklady - tam bude sídlo říše, která snad znovu povstane.

Když se den kolem něj naplno rozhořel, Zaltec vyšel z chrámu a lehce se spustil z pyramidy na prašnou zem.

A když jeho kroky opět trásly zemí, ozývaly se ze severu, z cesty do Nexalu.

? ? ?

Halloran s Yhatlim se z jeskyně vydali na průzkum a ostatní čekali, s jakou se vrátí. Chlapec si připravil šíp, odklonil se doprava, pozoruje Hallorana, který se obezřetně plížil vpřed.

Po několika krocích se mladík rozhořčeně obrátil k Halovi. "Proč vždycky před vším utíkáme?" ptal se vyzyvavě. "Proč se nezastavíme a nebojujeme?"

"Jen se neboj, určitě budeš mít možnost válčit," odsekl Hal. Rozhlížel se kolem po příkrých skalnatých stěnách, jež se zvedaly na obou stranách; přímo pod nimi dno propasti tvořilo úzkou klikatou stezku. "Ať tomu věříš, či ne, jednou přijde čas, kdy se na nastávající boj nebudeš tak dychtivě těšit."

"To se nikdy nestane!" urazil se Yhatli, ale Halloran si ho dál už nevšímal.

"Je zde suchá rokle," volal do jeskyně, spokojený s prohlídkou. "Musí být na úpatí jednoho z těch pohoří kolem

Tewahcy."

I ostatní se trousili unaveně ven, jen Yhatli šplhal nahoru, aby zjistil, kde se vlastně nachází. Podzemní průchod je vyvedl na plošinu u stěny strmého svahu. Přímě proti nim se tyčil další sráz. Úzká klikatá rokle měla ploché písčité dno, jež na pravé straně pomalu stoupalo a na levé klesalo.

Coton s Lotilem usedli na balvan a dýchali svěží vzduch pouštního rána a Daggrande vedl černou klisnu k nedaleké ploché rovině.

Slepý pérař se hluboce nadechoval se zřejmým potěšením, odkudsi zpod pláště vytáhl široký pás bavlněné síťoviny a malý vak. Vyňal z něj jasně modrý chomáček perí a začal jej vlékat do síťoviny.

Erixitl se stále přemýšlivě dívala k temné jeskyni a Halloran ji obejmul. Dlouho tak stáli, tiše odpočívali a vzpomínali na zážitky hrozné, nekonečné noci.

"Tvůj toulec!" zvolal náhle Halloran, pohlížeje na trpaslíka.

"U Helma! Kde se to tu vzalo?" Užasle si prohlížel tucty silných rovných střel, ukončených hroty z černého lesklého kamene. Všichni si vzpomněli, jak byli včera zoufalí, když vyslal poslední střelu do pronásledujících trolů.

"Duchové nás během naší cesty stezkou mrtvých obdařili dary," řekla Erixitl měkce.

"Výměna za tvůj amulet," připomněl jí Hal.

"Ale trolé za námi nepustili," dodala dívka důležitý bod.

Po skále rachotil štěrk a Hal pudově sáhl po meči; Yhatli se objevil na svahu a klouzal dolů k nim.

"Viděl jsem Tewahcy!" vykřikoval vzrušeně. "Tam, jižním směrem! Podívejte se! Mám čerstvou zásobu šípů!" Yhatli vytáhl štíhlou hůlku, tenčí než Daggrandovy střely, s velmi úzkým hrotem. Měl jich v toulci několik tuctů. Tvrdé, jemné špice byly vyrobeny z černého kamene, ostřejšího než obsidián.

Všichni si nové zbraně prohlíželi, hovořili o celé události a nikdo se neměl k tomu, aby navrhl další pochod.

Halloran konečně cítil potřebu nějakého činu, nebo aby alespoň naplánovali, co dál.

"Kam teď půjdeme?" otázal se. "Vrátíme se k Nexalanům?"

Erixitl se mu vymanila z náručí a zamyšleně poodešla k ústí rokle. S těžkým povzdechem se k nim obrátila a potom zklamaně pronesla: "Zaltec zde zabránil Quotalovu návratu. Můj plášť, který mu otevřel přístup, je ztracen. Už není naděje, že by se Quotal vrátil do Pravého Světa tímto portálem."

"To je pravda," souhlasil Lotil a i Coton přikývl.

"Nemůžeme to přece vzdát!" křičel Yhatli. Zamával lukem, v němž měl připravený šíp. "Když ne tudy, přijde jinudy!"

"Právě tak! Když k nám bůh promlouval, říkal, že tohle je jedno ze dvou míst, jež si zvolil pro svůj příchod," řekla Erix.

"No to je skvělé!" ozval se Daggrande. "Vzpomínám si, že nám neřekl, kde je hledat."

"Ani nemusel. Vím, kde je," odvětila dívka. Cotonův obličej se rozjasnil, ale nikdo si kněžovy radosti nevšiml.

"Kam by šel, když ne do Města Bohů?" ptal se Yhatli.

"K místu, kde celý národ očekává jeho návrat; k místu, z něhož Mazticy před mnoha generacemi opustil!"

"Dvoji Tvář!" zvolal Halloran, jenž náhle pochopil. Nikdy nezapomněl na dva obrovité obličejce, vytesané do pobřežního útesu v Payitu. Tam Zlatá Legie poprvé připlula k břehům Mazticy a tehdy jim připadalo, že je to místo starých posvátných tradic.

"Ano, ovšem," kývl Lotil. "Všechny předpovědi tvrdily, že se tam Quotal jednoho dne navrátí. Ale jak toho dosáhne, když nemá dost sil, aby Zalteca přemohl?"

"My mu můžeme pomoci," pronesla Erixitl s přesvědčením. "Můžeme Zalteca zadržet tak dlouho, aby se Quotal mohl vrátit a nabýt moci. Potom může boha války porazit a zaujmout své dřívější postavení."

"Pojďme tedy!" nadšeně vyhrkl Yhatli. "Budeme-li muset, prosekáme si cestu! Budu bojovat po tvém boku, sestro!"

Musela se zasmát. "Vím, že budeš, příteli, a jsem ti vděčná. Vím, že se mnou půjdete všichni, ale nebude to snadné."

"Jak je to k Dvoji Tváří daleko?" zeptal se Daggrande. On to místo znal - všichni legionáři je při přistání viděli, ale od té doby stále jen pochodoval, bojoval nebo prchal a ztratil pojetí vzdáleností.

"Já nevím," přiznala Erixitl otevřeně. "Jen k překročení pouště budeme potřebovat měsíc, možná i déle. Pak přijdeme na území Dalekého Payitu, porostlého hlubokými džunglemi. Až je překonáme, budeme v zemi Payitů, kde se nachází Dvoji Tvář."

Hleděla přímo na otce, na své soupeřníky. "Příliš ukvapeně jsem odsoudila Quotala za věci, které byly za hranicí jeho kontroly. Nedošlo mi, že i bůh, tak jako lidé, nemůže překonat překážky, které jsou nad jeho síly." Na chvíli mlčky hleděla k zemi a pak pokračovala.

"A snad to mne přinutilo, abych uznala, že bohy přece jen potřebujeme - tedy v každém případě alespoň jeho. Všichni jsme svědky nebezpečí, které tkví v Zaltecově nadvládě, a zdá se mi, že Quotal je naší největší nadějí a záchranou."

Coton se ztuhle zvedl z balvanu, přistoupil k té mladé krásné ženě a vzal její dlaně do svých. Erixitl mu hleděla do očí a pak se mu rozplakala na rameni.

Vtom Bouře hodila hlavou s pozorně vztyčenými ušima. Daggrande s Halloranem se otočili ve směru jejího pohledu dolů k rokli a k otevřenému údolí, do něž ústila.

"Myslím, že máme návštěvu," houkl trpaslík.

Všichni se otočili, tón Daggrandova hlasu je zastudil na duši. Úzké dno rokle se stáčelo zvolna dolů, první zákrut byl od nich snad sto yardů.

Ten tvor, co se objevil v dohledu, byl vysoký trol, jenž své dlouhé paže takřka vlekl po zemi. Jeho černé, zapadlé oči zahlédly skupinu lidí, zvrátil hlavu a vydal ostrý, drsný štěk.

Potom se za zákrutami rokliny vynořili další zřůdy s prázdnými výrazy, s hladově vztaženými tlapami. První trol se rozběhl, pokrýváje dělicí vzdálenost obrovskými skoky.

"Rychle, všichni vzhůru rokli!" křikl Halloran. Uchopil Erixinu paži a zvedl ji na hřbet neklidné Bouře.

"Vezměte ji a otce! Pokusíme se je zadržet!" řekl Cotonovi.

Klerik s překvapivou rychlostí uchopil otěže a vydal se úzkým průchodem. Lotil se dotkl koňovy plece a klopýtavě se rozběhl, ale potom kněz a Erix slepce kvapně zvedli do sedla.

Daggrande odpálil kuši a Yhatil do vyjící hordy vysílal stálý proud šípů. Střely se jim zabodávaly hluboko do masa a bestie řvaly bolestí. Ale i trolové, kteří byli skoleni, se pomalu plazili vpřed za útočícími kamarády.

Halloran s Helmovým Zubem, připraveným na krev, stál poněkud vepředu mezi oběma lukostřelci, takže trojice blokovala úzký průchod roklí. Útočila na několik tuctů nestvůr a každým momentem se vynořovaly další. Jejich štěkání a vrčení plnilo vzduch v předešlé zabíjení.

Halloran věděl, že jedině vítězství, které mohli dobýt, byl čas, aby ostatní mohli uprchnout.

? ? ?

Po dvoudenním pochodu se kmen Slunečního Domova spojil s Trajovými válečníky. Luskag s radostí zjistil, že jeho statní válečníci si pospíšili s výrobou zbraní z plumakamene a skoro všichni Trajovi muži se pyšnili černými lesklými sekerami.

Jak kráčeli k Městu Bohů, přidávaly se k nim další houfy pouštních trpaslíků, až ve zřejmě neúnavném zástupu pochodovalo na tisíc svalnatých postav, jež Maztičané nazývali Vlasatými Muži Pouště. Víc než polovina nesla výzbroj z kouzelného kamene, který se svými vlastnostmi rovnal oceli.

Poslední se k nim připojil Pullogův kmen, neboť ti sídlili nejdál. Konečně se celý národ shromáždil a vydal se do středu pouště, do vysušeného údolí pyramidy.

Tu noc, než dorazili k cíli, se utábořili v písčité prohloubenině vzdálené od Města Bohů snad tucet mil a i přes tu dálku slyšeli strašný hřmot souboje, rozechvívající pouštní noc.

"Přišli jsme pozdě," skličně mumlal Traj. "Slyšíme, jak náš svět je trhán na kusy!"

"Nesmysl!" bafl Pullog a Luskaga nesmírně potěšila jeho povzbudivá slova: "Slyšíme hluk společné bitvy, ale dorazíme tam, než dojde k jejímu rozhodnutí." Jižní náčelník spokojeně poklepal na pádnou kamennou sekeru s černou hlavou, kterou mu Luskag daroval.

"Aj," broukl Luskag, který se stal jejich vrchním velitelem, neboť to bylo v první řadě jeho úsilí, které kmeny svedlo dohromady. "Mám však dojem, že bychom si měli pospíšet."

Tento pocit byl nakonec tak nutkavý, že trpaslíci bez odpočinku tábor sbalili a vlekli se dál nocí. Za svítání přišli k pásnu hřebenů, obklopujících posvátné město.

A dole viděli své nepřátele.

? ? ?

"Pozor na záda!"

Daggrandův výkřik strhl Halloranovu pozornost stranou a krvavý hrot Helmova Zubu následoval o zlomek vteřiny později, ponořiv se do srdce trola, jenž kolem nich jaksi proklouzl. Naštěstí - a bylo to jediné štěstí, které měli - hluboké stěny rokle držely jejich vysoké útočníky před nimi.

Hal se sotva stačil obrátit k početným nepřítelům. Daggrande si hodil kuši přes záda a teď se oháněl ostrou hlavou válečné sekery. Yhatli se na rozkaz obou vojáků stáhl kus dozadu a vysílal své šípy obloukem přes jejich hlavy do nestvůr, které se tísnily na dně úzké rokle.

Halloran neměl čas se přesvědčit, zda Erixitl s oběma starými muži zmizela z dohledu. Na hlavu mu padal těžký kyj - uskočil na stranu a usekl ruku, která jím mávla. Proti němu teď vyrazil trol se zelenými drápy a poslal beznohou, lezoucí bestii zpět k jejím bratrům.

Daggrande ochromil dalšího trola ránou do nohy. Statný trpaslík čile uhnul ještě dalšímu netvorovi, přiskočil k Halloranovi a tlačil nazpět třetí zrůdu rychlým sledem krátkých seků zakrváceného ostří.

"Už... dlouho... nevydržím," vyrazil udýchaně. Náramky plummy kolem Halových zápěstí mu dodávaly nejen vytrvalost, ale propůjčovaly jeho ranám ohromnou sílu. Nyní však už ani jejich magie nestačila překonat rychle rostoucí únavu, ale zatlačil ji někam do pozadí svého vědomí. Oháněl se zbraní brutálně a bezmyšlenkovitě, sekal, bodal a drtil nepřátelskou hordu, která jako by neměla konce.

"Jdi," štěkl, sotva popadaje dech, "vezmi toho chlapce... dohlédni, ať se všichni dostanou do bezpečí... zadržím je... jak dlouho budu moct!"

Halloran ve vzteku zoufalství náhle zaútočil, sérií bleskurychlých výpadů tlačil celou tu smečku nestvůr nazpět. Jeden trol se s ústupem opozdil a teď vyl bolestí, neboť Helmův Zub mu otevřel břicho. Daggrande jej umlčel jedním máchnutím sekery.

"Nemůžu tě teď opustit," bručel trpaslík. "Ne teď, když jsme zase spolu!"

"Ale užili jsme si bitev, co?" Halloran lehce ustoupil a chytal dech, zatímco zrůdy si dodávaly kuráž. Hrdlo se mu stáhlo dojetím nad projevem Daggrandovy věrnosti.

"Žádná nebyla lepší než tahle," uchechtl se těžce oddychující bojovník a zvedl sekeru k obnovenému útoku.

Trojice mohutných trolů se protlačila do čela nestvůr, plnicích dna rokle. Každý držel macu s obsidiánovým ostřím a tyčili se vysoko nad Halloranem, i když se bojovně přikrčili. Ostražitě se kradli vpřed.

Náhlá záplava přšela do rokle, stíny letěly vzduchem jako roj kobylek nebo prudký liják... nebo šípy! Do stísněných řad trolů nehluchně dopadala salva a pozornost bestii se okamžitě přesunula k této nové hrozbě.

"Odkud se tu berou?" žasl Daggrande a ruka se zbraní klesla.

"Od našich přátel, ať je to kdokoli," odvětil stejně ohromený Halloran.

Nestvůry vyly v bolestech a zmatku, obracely tváře vzhůru právě včas, aby dostaly další dávku tmavých střel s kamennými špicemi.

Trolové si šípy vytahovali a krvácející rány se zvolna uzavíraly, ale přicházela další sprcha a ostré hroty se bolestivě zabodávaly do monstrózního masa. Šípy přicházely z ramene nad dnem rokle, ale lučištníci stále setrvávali v úkrytu.

Potom se sevřené stěny rokle rozezvučely novým, chrabrým pokřikem bojové výzvy. Trolové vrčeli, krčili se a se zvednutými zbraněmi civěli zmateně a vyděšeně vzhůru.

"Podívej! Už jdou!" Halloran ukazoval nahoru na výběžky propasti, které náhle ožily pohybem. Teď viděli, že jejich zachránci leželi na svahu v plném dohledu, ale byli tak dokonale maskováni, že byli vpravdě neviditelní.

Z okraje rokle se vyvalil obrovský roj malých postav. V pudovém žáru bitvy ječeli a hnali se dolů na nestvůry před Halem a Daggrandem, útočíce ostrými, brutálními údery svých kamenných seker.

"Nemůžu tomu uvěřit," prohlásil Daggrande; pozoroval bitvu, příliš překvapený a příliš vyčerpaný, aby ještě bojoval.

"Jsou to trpaslíci!"

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Ve světle dne se chvějeme, neboť krvavá ruka Zalteca je blízko.

Čekáme na budoucnost, o našem osudu rozhodnou silné paže a ostré zbraně vojáka, trpaslíka a chlapce; ačkoli nepřátel je veliký počet, naše víra je velká, neboť nás hlídá jediný pravý bůh dobra.

My tři, dva starci - jeden slepý, druhý vázaný mlčením - a mladá žena, která se s každým uplynulým dnem kulatí dítětem, nemůžeme pro boj nic učinit. A přece je náš osud neodvratně připoután k těm, kteří ve jménu Quotala rozdávají smrt.

Nezbývá nám, než čekat ve výšce klikaté rokle. Kůň po této stezce nemůže dál šplhat, a i kdybychom mohli pokračovat, nemáme žádnou budoucnost, jestli naši přátelé v tomto boji podlehnou.

Opět se však projeví Quotalova milost.

Nyní nalézáme důkaz dobroty a také pravdu staré legendy: dozvídáme se, že Vlasatí Muži Pouště skutečně existují. Oni nás popravdě zachránili, neboť nestvůry Zmijí Ruky prchají zpět ke svému pánovi poražené a zakrvácené.

Zdravíme své zachránce se zvědavostí a oni si nás prohlížejí stejně - leč jsme spojenci v těžké věci a v naší první společné zkoušce jsme obstáli.

A teď se kolem nás prostírá jenom poušť a náš cíl daleko na východě nás zve.

10

Stopaři v džungli

HALLORAN SI ŘÍKAL, ŽE TOHLE JE SNAD TA nejpodivnější oslava vítězství, co zažil. Družina seděla pod pouštním nebem, jehož dokonalá kopule hvězd se skláněla od obzoru k obzoru, a kolem nich byl dav tisíce trpaslíků. Přestože noc byla chladná, nehořely žádné ohně a jejich nově nalezení spojenci hovořili přidušenými, takřka ohromenými hlasy.

Luskag, náčelník pouštního národa, odněkud přinesl zásobu nádob nahořklého nápoje, který zamlžoval mozek rychleji, než co kdy Hal v Maztice ochutnal. Teď seděli ve skupinách podél širokého plochého úskalí, popíjeli tmavý likér a hráli se v záři vítězství.

Yhatli trpaslíky pobavil válečným tancem, provázeným houkavým vytím. Hoch se divoce točil a vyskakoval do vzduchu a drsní trpaslíci se hlasitě chechtali. Potom každému, kdo byl ochoten naslouchat, popisoval smrtonosný déšť šípů, kterými troly zasypal.

Daggrande a Luskag o čemsi vážně hovořili společným trpasličím jazykem. Podávali si mezi sebou tykev s nápojem a Hal kalně uvažoval, jestli ti dva budou schopni ji dopít. On sám si dal jenom pár hltů, a už cítil, jak mu tělem jemně proudí jitrivá lehkost.

"No jo," řekl usměvavému pouštnímu trpaslíkovi, který si dřepel vedle něho. "Dám si ještě hlt." Likér na jazyku chutnal jako hustý voňavý inkoust, dolů hrdlem řezal jako oheň, ale v žaludku se stal plamínkem příjemného tepla.

Daggrande k němu rovně, nekolísavě přidusal. Když však Hal vzhlédl do přítelova obličeje, viděl, že oči mu hořely a ošlehaná tvář rudě zářila.

"Tohle byla vůbec jejich první bitva!" vykřikl a těžce dopadl vedle Hala.

Muž užasle potřásl hlavou. "Nevědli si špatně, že?"

Daggrande se smál, oči mu hrdě svítily. "To dokážou jen trpaslíci. Trpaslíky můžeš odstranit z boje, ale nemůžeš odstranit boj z trpaslíků, ne, chci říct, z války... no, něco na ten způsob." Zasmušile zavrtěl hlavou nad mezerou v paměti.

"Vím, co chceš říct," uchechtl se Hal.

Daggrande najednou zamžoural. "Kde je tvá žena?" chtěl vědět.

"Není zrovna támhle..." Halovi se zatočila hlava. "Já nevím," připustil. Malátně se zvedl a překvapilo ho, že mu země pod nohama uhýbala. A hvězdy se taky jaksi bláznivě točily.

"Raděj ji půjdu hledat," zamumlal ztěžklým jazykem.

Nad pouští vanul chladný vítr, se vzrůstající silou dorážel na tábor u paty skal. Halovi se zdálo, že mu vzduch trochu

pročistil hlavu, ale k nohám nepronikl, ty mu nejistě škobrtaly. Zamířil k okraji vrcholu, ani nevěděl, proč se vzdaluje od trpaslíků a jeho společníků.

Za pár minut před sebou zahlédl světlou skvrnu a potom našel Erixitl, jak tam tiše sedí a dívá se nahoru na hvězdy.

Dosedl, popravdě zuchl vedle ní a ona se mu smála. Chtěl jí všechno vysvětlit, ale zakryla mu dlaní ústa, aby zmlknul.

Dlouhou dobu seděli, pozorovali spolu hvězdy, pohybuující se půvabně nebesy, a naplnil je spokojený pocit naděje a slibu.

"Náš život se v několika posledních dnech změnil," pronesla žena tiše. "Začínáme novou cestu - dlouhou cestu přes celou tvář Pravého Světa."

Halloran ji pevně držel. Chtěl jí připomenout, že měli nové spojení, nové vyhlídky na úspěch... Byli spolu a budou mít dítě..., milion myšlenek mu letěl hlavou; poddal se šťastnému poklidu a raději mlčel, věděl, že ona o těchto věcech také přemýšlí a sdílí jeho vnitřní radost. Čekaly je tvrdé zkoušky a úspěch jejich poslání nic nezaručovalo.

Ale dnes v noci byl jejich svět v naprostém pořádku.

? ? ?

Hoxitl sténal únavou, nikdy dřív netrpěl tak mučivým vyčerpáním. Boj proti lidem byl divoký - vítězství bylo na dosah! Ale nakonec byl tak marný a zbytečný.

Trolové mu nesmírně chyběli. Proč si ty kruté bestie nenechal ve svém vojsku, místo aby je posílal za tou ženou!

Teď se mu vrátili do tábora se svou vlastní porážkou a na všechny zrůdy Zmijí Ruky padla netečná skleslost.

Vítězství mu i jeho bestiím dodávalo energii, ale zklamání z porážky jim ji stejně rychle vysálo.

Uvažoval, kolik by to vyžadovalo úsilí, aby vedl nový útok proti pozicím, střeženým legionáři, Kultakánci a Nexalany. Jasně viděl na okraji hřebene obranné zátarasy a tělem mu opět projela vlna únavy.

A tak Hoxitl dřepěl na zemi a soustředil se na svůj plán. Jeho armáda byla stále silná, stále divoká a krvežíznivá, jenže jemu se do boje nechtělo.

Vtom se v Hoxitlově podvědomí znovu ozvalo Zaltecovo volání.

Bůh války měl jediného skutečného nepřítele, a ten nepřítel byl sice zdeptaný, ne však zničený. Ten Opeřený se nemohl vrátit do Tewahcy - oltář byl roztříštěný a chrám byl dějištěm jeho prohry.

Kam by se mohl obrátit? Do Nexalu? Ta rozbořená metropole, sídlo Zaltecovy moci, by určitě nelákala někoho, jako je Opeřený Drak! Jenže v Nexalu byly stále Quotalovy chrámy, stejně jako Zaltecovy a plejády jiných bohů.

V Hoxitlovi se začínal probouzet strach, že právě teď, co tady trčí, mřhá časem v bitvě s těmito lidmi - jeho skutečný nepřítel za jeho zády nabývá tvar a plíží se do samotného Nexalu.

Zaltecovo volání konečně probudilo Hoxitlovo bestiální tělo a klerik si uvědomil nebezpečí, které jeho bůh předvídal. Zkusmo se vytáhl do plné výšky; byl stále celý bolavý a ztuhlý po své nepřilíš hrdinské bitvě. Věděl, že Zaltec sbírá síly k nevyhnutelnému střetu s Quotalem. Hoxitl se musí postarat o své vojsko - nechá lidi lidmi a vrátí se do Nexalu.

A tam bude čekat na Zaltecův příkaz.

? ? ?

"Můj pane! Ty jsi mne volal a zde jsem!" Gultec se Zochimalocovi hluboce uklonil a s úlevou se ponořil do míru a klidu, který našel pouze v Tulom - Itzi.

"Ach, můj chrabrá válečníku," pravil učitel vroucně, "přál bych si, abych nemusel, ale my tě potřebujeme. Musíš vést náš lid do války."

"S touto morovou ránou, co ničí džungli?" otázal se Gultec. "Viděl jsem její stopy, ale neznám její podstatu."

"Je to nepřítel, který vylezl z nitra země a teď šíří svůj jed územím Dalekého Payitu."

Zochimaloc - jako ostatně vždy - byl pro Gulteca horou stálosti v neklidném světě a v srdci cítil hřejivou radost, že se může těšit ze společnosti svého učitele. Jeho slova sdělují moudrost věků, pomyslel si válečník.

Oba muži spolu hovořili v jedné z městských zahrad, sedíce u fontány, která tančila ve slunci a zářila chvějivými duhami světla. Všechna ta krása opadla, zapomenutá v hrůzách, které učitel popisoval svému žákovi. Zochimaloc vyprávěl o mravencích, jež viděl ve své vizi, o vesnicích obrácených v páchnoucí hnojiště, o nepřetržitěm pochodu velké armády hmyzu.

"Ty jsi viděl jejich stopu točící se k východu, ale teď naši lidé zaslechli, že se armáda obrátila nazpět. Její cesta se přestala kroutit jako had. Teď zemí skutečně pochodují a kosí si přímou cestu k cíli."

"Míří sem, že?" Gultec znal odpověď ještě dřív, než Zochimaloc souhlasně přikývl. "Jak jsou daleko? Jak rychle postupují?"

"Vypadá to, že do Tulom - Itzi dorazí za čtyři nebo pět dnů, jestli se nám je nepodaří dřív zastavit. Gultecu, můžeme je nějak zastavit?"

Válečník zavrčel. Otázka položená mužem, o kterém soudil, že vždycky všechno zná, ho přivedla do nepříjemných rozpaků.

"Můžeme se o to pokusit," připustil.

Tři následující dny svolával muže Tulom - Itzi. Ačkoliv zdejší lidé neměli žádnou válečnickou tradici, byli zkušenými lovci a během svých studií pod Zochimalocem je Gultec trénoval, aby svou zručnost dovedli využít v boji. Ženy se daly do výroby šípů a do džungle vysílal skupiny mužů, aby mravence pozorovali a pak přišli s návrhy jak jejich postup zastavit nebo alespoň zadržet nebo odklonit.

Zvědové se vraceli se zprávami, že šípy a oštěpy krunýři obřích mravenců stěží proniknou, a vyprávěli o hrozivých

tvorech, kteří hmyz vedou do války. Gultecovi se tyto tmavé, nafouklé postavy, chvátající na hmyzích tělech s hlavami a torzy mužů, zdály být ještě větší a nepřírozenější hrozbou než samotní mravenci.

Naslouchal události, jež se přihodila v jedné vesnici; byla dobře připravená na útok a obyvatelé ji dokonce obehnali trnitými větvemi křoví, jež měly zkázu odrazit. Mravenci se přes zátaras přenesli bez obtíží, strhli jej a sežrali a potom našli do chatrčí a domů a vyšplhali dokonce i na pyramidu. Kdekoli se jim válečníci postavili, byli vyhubeni do posledního muže. V celé bitvě bylo zabito jenom několik mravenců.

Gultec připravil plán na založení ohnivé pasti, v níž by hmyz zahynul dřív, než se dostane k Tulom - Itzi, ale zde si zapletičaril bůh deště Azul; džungli denně promáčely dešťové přeháňky a z vodou nasáklé zeleně se nesla oblaka par. Přes všechno nadlidské úsilí s olejem a troudem se jim nepodařilo les zapálit.

S vědomím, že mravenci dorazí do města příští den, vydal se zase za svým učitelem. Srdce mu usedalo při pohledu do Zochimalocových očí - tak moudrých a nyní tak smutných v podzimu jeho života.

"Můj pane," vypravil ze sebe přerývaně, "nitro se mi svírá lítostí, že ti musím přinést takovou trýznivou zprávu, bojím se však, že není zbylí."

"Synu, přestaň se bát a promluv," pobídl ho učitel.

"Jsem Rytíř Jaguárů a nemám strach z beznadějného boje," řekl Gultec pohnutě. "Abych ti řekl pravdu, ještě před rokem bych se byl těšil, že mohu položit život v tak závažné bitvě, i když bych věděl, že její výsledek byl předem rozhodnut."

Gultec ztichl a Zochimaloc čekal, neboť cítil válečníkův odpor k jeho vlastnímu uzávěru. "Leč v době, kdy jsi mne učil jsem pochopil mnoho věcí - věcí, které mne přinutily brát v potaz základní principy, jimiž jsem se řídil od chvíle, kdy jsem dospěl."

Gultec hovořil plynuleji, s větší sebejistotou.

"Ty jsi ve mně vyvolal pochyby o slávě válek a ukázal jsi mi i bolestné následky, které vyvolají. Seznámil jsi mne s udatným, vzdělaným, krásu milujícím národem, který se neoddává válkám, a ani žádnou neprožil.

Jestli takový národ může šťastně rozkvétat, musím pochybovat, že válka je nezbytná - tedy, alespoň válka pro samo válčení. Válečnictví má svůj smysl, neboť jsou hrozby, jimiž je třeba se postavit. I toto jsi mi ukázal a naučil, když jsi mě sem přivedl, abych tvůj lid vycvičil v obraně.

Jenže tahle bitva před Tulom - Itzi by byla vedena jenom pro ukázkou statečnosti a hrdosti. Nebude to válka pro vítězství. Nemůžeme doufat, že bychom nad touto armádou zvítězili, alespoň ne teď.

Učiteli, vím, že nebudeš pochybovat o mé odvaze, když ti dám tuto radu:

Jediná naděje jak přežít tkví v odchodu do útočiště džungle. Musíme Tulom - Itzi opustit."

"Stane se, jak nařizuješ," děl stařec s hlubokou úklonou.

???

Poštli svíral pernatou hřivu oběma rukama, zoufale se snažil, aby mu nevyklouzla z prstů. Neměl zdání, kde se nachází, ani co dělá, jen vycítil, že pustit se by znamenalo zemřít. Držel se per, co mu síly stačily, a nevšímal si sklonů a nadhazování, jež hrozilo, že ho svrhne do prostoru.

Bylo to později - mnohem později - kdy mu došla proměna, jež ho nevědomky postihla. Konečně si však uvědomil, že se drží rukama, lidskýma rukama! S prsty a palci! Provedl smyslovou prohlídku svého těla a zjistil, že ho už nechrání orlí tvar.

Byl opět člověkem.

Kde však byl? Všude kolem sebe cítil pohyb, ale žádný vítr ho nebičoval. Jasná, měkká pera ho objímala a obklopovala a vtom ho napadlo, že se tiskne k obrovitému živoucímu stvoření.

Quotal! Opeřený drak ho v letu odnášel z dějiště hrozné bitvy, ale proč kolem nevál žádný vítr?

Poštli úzkostlivě vynořil hlavu z bohaté hřivy, podíval se stranou od mocné šíje a viděl jen šedivé nic, hustou vířivou mlhu, jež je oba halila a potlačovala každý smysl směru nahoru či dolů.

Hleděl pryč od draka, kde odhadoval, že by mělo být nahoře, ale oparem neproniklo ani znaménko.

Maztičan zvolna a opatrně měnil svůj úchyt a plazil se vzhůru hustým drakovým peřím, až mohl vykouknout přes Quotalovu hlavu a zjistit, že před nimi žije zase jen víc šedé prázdnoty.

Odtud viděl na hadova masivní křídla silně bijící na každé straně obdivuhodného těla a zářivé perutě se nyní zdály být mnohem barevnější v kontrastu s... nu, ničím.

Ať se snažil, jak chtěl, v závoji mlhy nemohl rozeznat žádnou barvu či náznak obrysu.

Bohova křídla stále stejnoměrně mávala a rychle ho odnášela k neznámému cíli. Poštli mohl děkovat pouze boží milosti, že mu zachránila život, a byl vděčný, že se teď v poměrném bezpečí vezl tam, kam měl had namířeno.

Pořád však nechápal, proč tu nebyl žádný vítr!

???

Skvělý orel se volně snášel k zemi, dosedl na vrchol hřebene, kde řádka válečníků střežila údolí před hrozbou náporu vojů Zmiji Ruky. Hliněné opevnění bylo většinou opuštěné, leč pyšně stálo podél výšiny jako stráž, přehlízející písčitou pustinu, která se vedrem tetelila až kamsi k severnímu horizontu.

V údolí rostla malá osada kolem jezera, kterému dali jméno Tukan. Pobřeží lemovaly řady chat z kukuřičných stvolů a několik rákosových loďek prozkoumávalo hlubší oblasti vod, kde se proháněly velké školky ryb.

Lidé dokonce nanosili kameny pro nízkou pyramidu - pyramidu zasvěcenou Quotalovi, ověšenou obětinami květů a

posetou motýly.

Orel přitál na vrcholu, potom se jeho tvar posunul, v pražícím slunci se krátce zachvěl. Třpyt vybledl a odkryl Chicala, pána Rytířů Orlů. Vykročil k Cordellovi, který o něčem rozmlouval s Tokolem, a jak šel, tvář maztického vojevůdce rozsvětlil malý, váhavý úsměv.

"Dobré zprávy, pane?" otázal se ho kapitán-generál. Oslovil ho zkomolenou smíšeninou nexalštiny a obecné řeči, které Rytíř Orlů kupodivu rozuměl.

"Vypadá to tak." Chical mu odpovídal stejnou hatlamatilkou. "Nestvůry pochodují na sever - zpátky do Nexalu!"

"Ha!" radostně vykřikl Cordell a hodil ruce k nebi. Musel se přemáhat, aby svého spojence neobjal; dobře věděl, že takové gesto by hrdého, povýšeného válečníka urazilo.

Ted' se však Chical zasmál stejně jako kultakánský velitel Tokol. Tohle byla aspoň jedna skvělá novina!

"Tak jsme je obrátili na ústup?" zvolal nevěřičně. "Už nás nenapadnou?"

"Aspoň ted' ne," soudil Cordell.

"Ale proč?" Zdálo se, že Tokol se nemůže smířit s nenadálým obratem štěstěny.

"Můj bývalý nepřítel má pravdu, že se ptá proč," dodal Chical a vrhl na Kultakance uznalý pohled. "Co našeho nepřítele vypudilo? My jsme je na bitevním poli neobrátili na útěk!"

"Vskutku," připustil Cordell. "Já bych řekl, že mají jiný naléhavý důvod, možná jdou válčit jinam. Dobře ví, že my tu pro ně nejsme žádnou hrozbou. Možná se domnívají, že se později vrátí a pak si to s námi vyřídí."

"To by bylo mrhání námahou, když přece včera stáli před naší linií," pronesl Chical skepticky. "Nemyslím, že bychom naši štěstěnu museli rozebírat do takových podrobností."

"Věru, že ne!" zvolal šťastně Cordell a položil ruce na jejich ramena. "A ted' nám dali čas, abychom si zajistili, že jestli se vrátí, budeme na ně důkladně připraveni!"

Všichni tři se s úlevou odvrátili od severu a začali zvolna scházet k rostoucí osadě.

? ? ?

Lid Tulom-Itzi opustil své město, náhle a tiše zmizel v džungli, z níž podle legend - se kdysi vynořil. Vzali si pouze majetek, který mohli nést s sebou, a silní mužové pomáhali stejně mladým jako těm starým.

Nemohli zadržet pláč, neboť opouštěli město, které jim patřilo po víc generací, než se vůbec dalo spočítat. Ted' se jej vzdávali kvůli hordám hladového hmyzu a nikde neměli záruku, že se jim jejich útěk podaří úspěšně dokončit.

Bylo hodně těch, kteří nadávali, že se jim měli v Tulom - Itzi postavit na odpor a raději zemřít než utíkat do lesa jako králíci. Lidé však zbožňovali Zochimaloca jako přímého potomka samotných bohů a nezbývalo jim, než jeho rozkazů uposlechnout.

Když lidé odcházeli, staří pán a učitel setrval ve své hvězdárně. Pozoroval Gulteca, jak řadí setniny lučištníků, které měly za úkol nejen hlídat postup jejich nepřátel, ale měly jim jej krátkými náhlými přepady znepříjemňovat.

Byla to drahá taktika, neboť mravenci se v podrostu pohybovali rychle a mnohého lučištníka potkal hrůzný osud mezi ocelovými kusadly nebo v podobě černých šípů polo - mužů či polo - hmyzu.

Vysílali však na mravence salvy dobře mířených šípů, než zmizeli zpátky v džungli. Pokoušeli se ostřelovat ty zrůdy s lidskými torzy, co jim veleli, ale zjistili, že šípy a hroty ze žralocích zubů jejich brněním neproniknou. Draho zaplacenými pokusy se poučili, že šíp, jenž zasáhl mravence do oka, jej zmátl a zbavil orientace; a mravenec, který dostal šíp do obou očí, byl rychle svými druhy usmrčen a sežrán.

Tyto akce si vyžádaly životy mnoha statečných lukostřelců, neboť mravenci pokaždé vyrazili vpřed, aby lidi předběhli. Jedno zakopnutí v propletení šlahounů stačilo, aby za ně muž zaplatil svým životem, neboť obří hmyz mu nedal čas k úniku. A průvodním jevem, kterého si zpočátku nikdo nevšiml, byla skutečnost, že velcí hmyzí muži se ted' drželi u zadních šiků. Ačkoli nikdo z nich nebyl šípem zabit, cenili si své životy dost, aby se předvídavě podřídili obezřetné opatrnosti.

Lučištníci nakonec ustupovali samotným Tulom-Itzi. Spěšně křížili zahrady a ulice, měli bazény a fontány, krásné pyramidy i paláce a pak se rozpustili v džungli.

Jen když poslední z jeho lidí prošli městem v doprovodu samotného Gulteca, opustil Zochimaloc své oblíbené místo samoty. Se srdceryvným žalem v duši se v útěku připojil ke svému žákovi, obraceje se k útočišti džungle.

? ? ?

"Kde jsou lidé?" šlehala kolem sebe Darien jedovatě, dusíc se nepřičetným vztekem.

"Utekli," špitl tmavý drider Hittok. Ten tvor probíhal mezi výstavnými budovami, zatímco mravenci plenili dřevěné domy a rákosové chatrče. Našli dost věcí k jídlu, ale nikoho k zabíjení.

"Zbabělci špinaví! Jak nám mohli nechat takový poklad bez boje?"

"Možná se nás bojí," mnil pavoučí muž.

"Asi ano," uvážila bílá driderka a její vztek se postupně rovnal její zvědavosti.

Darien se procházela mezi pyramidami a velkými kamennými paláci a užasle si prohlížela skryté lesní město. Osm noh ji hladce neslo po strmém schodišti, až konečně stanula na plošině vysoké pyramidy. Viděla, že kolem tohoto otevřeného náměstí kamenných budov se tlačí les. Domy ze dřeva stály mezi stromy a byly právě systematicky ničeny její armádou.

Mravenci se ze středu města rozběhli jako morová metla, ze stromů rvali listy, pole kukuřice sežrali a rozdupali, zelené zahrady rozkousali na třísky. Kamenné budovy prolezli, sežrali, co se dalo, a táhli dál.

"Ten dům s kupolí - co je to?" Darien ukázala směrem ke hvězdárně na pahorku uprostřed města.
"Byl prázdný," odvětil Hittok. "Ve střeše má mezery - myslím, že kvůli světlu, ačkoli jsou podivně rozmístěny."
"A lidé? Říkáš, že utekli do džungle?"
"Ano, má paní."
Poprvé po velice dlouhé době se Darien usmála. Kývla jemnou bílou hlavou. "Dobře. Jakmile skončíme s jejich městem, dáme se do pronásledování. Před mojí armádou daleko neutečou."
"Jistě. Snadno je předběhneme."
"A pak - " uzavřela Darien s výhružným úsměvem, "pak je pobijeme."

? ? ?

"Kapitáne! Ty obličeje! Na útesu jsou obličeje!" Don Vaez důstojně vyšel z kabiny; dával si pozor, aby před lodníkem neukázal žádné vzrušení. Velitel expedice vždycky pečlivě dbal, aby vypadal co nejlíp, a známky rozčilení rozhodně neměl nikomu ukázat, to by snižovalo jeho autoritu.

Ale srdce se mu uvnitř rozbušilo. Byli téměř u cíle! Převor Devan mu dal dobrý výčet Cordellova kurzu a věděl, že tyto masivní reliéfy označovaly první přístání na samém pobřeží Mazticy.

Avšak navzdory všem předběžným zprávám nebyl Don Vaez připraven na majestátní scénu, která se před ním otevírala.

Útesy výběžku payitské země se vypínaly do výše nějakých pěti set stop. Čistě modré vody chráněné laguny tiše odpočívaly za korálovými útesy, které obkroužily břehy. A za vodou se táhl úzký pás bílého písku k úpatí útesu a odrážel se výrazně od pozadí zelené džungle.

Ale nad vši tou krásou zíraly na východ dvě hrozné tváře - slyšel, že se nazývají Dvojí Tvář. Mužský i ženský obličej měly podobné vzezření: oválné, se silnými rty, širokými nosy a ostrými očima, které kontrastovaly s jejich kamenným původem, neboť vypadaly, jako by Donu Vaezovi nahlížely až na dno duše.

Potřásl hlavou, aby se zbavil okouzlení. "Kormidelníku! Přineste sem mapy!"

"Zde jsou, kapitáne." Rodolfo, ostřílený navigátor, který řídil jejich kurz přes celé Neprozkoumané moře, mu podal několik srolovaných listů pergamenu.

Kapitán je beze slova převzal, ale když je narovnal, zvedl hlavu. Potřeboval navigátora, aby mu pomohl rozluštit hrubé náčrty, neboť čtení map nepatřilo zrovna mezi jeho přednosti.

A navíc to byly náčrtky zhotovené na základě krátkých dohodů se zemřelým biskupem Domincusem. Naprosto postrádaly podstatné podrobnosti.

"Cordell se plavil tady podél pobřeží," vysvětloval Rodolfo a širokým prstem jel podél břehu, "až objevil město - domorodci mu říkají Ulatos."

"A tam zbudoval svou pevnost?"

"Ano..., u kotviště nedaleko města. Nejspíš to bude jenom hliněná pevnůstka, ale ten přístav tam je prý dobře chráněný. Jmenuje se Helmsport."

"Helmsport." Don Vaez jméno přešel po jazyku. "Líbí se mi. To jméno mu zůstane. Avšak pevnost," dodal se zachmuřeným úsměvem, "dostane brzo nového pána."

Dvacet pět karaků Dona Vaeze sotva zastavilo pod dvěma obrovitými reliéfy ve skále, nasadily nový kurz kolem pobřeží přímo na západ. Všechny hlídky pozorně hledaly první známku Helmsportu.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Vymanili jsme se z objetí pouště a konečně vidíme moře. Pouštní trpaslíci nás po týdny vedou na východ přes Dům Tezcy. Nebezpečí cesty jsou četná, ale počty našeho doprovodu drží tvory hluboké pouště - dokonce i ohnivé ještěry - z našeho dosahu. Všichni jsme přivykli slunci, jsme osmahlí jeho paprsky a ztužení jeho žářem.

Jedinou vodu dostáváme z písečné matky, tlustého kaktusu, který pouštní trpaslíci dobře znají. Co se potravy týče, Quotal nás podporuje omezenými mocemi, jež mi - svému věrnému knězi - přidělil. Jsme hubení a štíhlí, neboť vzácná potrava musí živit mnoho úst.

Erixitl roste do plnosti mateřství, jako by její živelnost vzrůstala ve výzvě proti chmurám, které ji obklopují. Halloran a Daggrande pochodují rázně jako vojáci, jimiž vlastně jsou, a Yhatli se namáhá, aby je napodoboval. Lotil se veze, a jak sedí na koni, jeho prsty pracují na peři a jeho síťovina se vytrvale pokrývá záblesky barev.

A pak jednoho slavného rána vyjdeme na nízký kamenitý hřeben a vidíme, jak na nás obzor kývá pásem modří. Moře Azul!

Na sklonku toho dne dosáhneme pobřeží. Pouštní trpaslíci se vodě vyhýbají, drží se v povzdálí od jejich měkkých vln. Avšak my, lidé, a kuň a i trpaslík Daggrande vstupujeme do slané vody, smáčíme se v ní a cákáme a hrajeme si jako malé děti. Radujeme se z chladného přílivu vln, ač si dáváme pozor, abychom se jí nenapili.

Tohle je v naší pouti skvělá územní značka. Víme, kde se nacházíme, a víme, že poušť za námi zanedlouho zmizí. Naše putování se teď obrátí k severu, bude sledovat pobřeží a brzo se ocitneme ve svěží zeleni Dalekého Payitu. Payit a náš cíl Dvojí Tváře leží za ním.

Cesty do Payitu

JEZDEC ZA SEBOU NECHÁVAL NA DNĚ HNĚDÉHO údolí prašný mrak, plující oblak suchých usazenin, který bylo vidět na míle daleko. Kapitán - generál zůstal na vršku opevnění, pozoroval rostoucí mračno a doufal v dobré zprávy. Když se muž a kůň přiblížili opevněnému hřebenu, Cordell z hliněného náspu sestoupil a přehlížel dokončovací práce. Poznal Grimese a šel mu vstříc k patě pevnosti.

"Co jste našel?" vybafl velitel, ještě než jezdec stačil sesednout.

"Orlí mají pravdu," potvrdil zvěd, sklouzl ze sedla a protáhl si svaly ztuhlé dlouhou jízdou. "Jsou pryč. Zdá se, že odtáhli zpátky na sever."

"Skvělé!" Cordell muže srdečně plácl po zádech. "Nevím sice, jak jsme je porazili, ale dokázali jsme to!" Obrátil se k opevnění a slyšel, že si Grimes odkašlal.

"Ach, generále?"

"Ano?" Cordell se na něho zvědavě podíval.

"Někteří z mužů..., chci říct..., ach, já jsem přemýšlel. Teď, když nám za patama neštěkají smečky orců, máte nějaký plán na cestu domů? Už je to dýl než rok, a někteří z chlapců mají doma v Amnu rodiny. Zlato jsme pozbyli a nezdá se, že by tu pro nás byla nějaká práce..."

Cordella dotaz nepřekvapil, chvilku se zamyslel. "Rozšiřte zprávu, že hned, jak zde dokončíme práci, hne se odtud. Nejsem připraven, abych se smířil se ztrátou všeho zisku, ale je nutné začít pomýšlet na návrat. Už to nebude trvat dlouho."

Grimes mrzutě kývl. "Díky pane," dodal a vedl svého koně dolů k jezeru. Díval se za ním a spatřil, že k němu kráčí Chical v plné parádě. Rytíři Orlů s ramen splyvala jeho černobílá pláštěnka a helma se zobanem mu stínila obličej. Na hladké, měďnaté tváři měl vážný zadumaný výraz.

"Kapitáne - generále, mám pro vás nesmírně zajímavou informaci," řekl Chical, když k němu došel. Rytíři Orlů se choval nezvykle odměřeně.

"Ano? Mohu ji slyšet?" Cordell mluvil už téměř plynulou nexalštinou, neboť byl s válečníky v dennodenním styku.

"Jak víte, orlí létají nad celým Pravým Světem, pozorují hordy Zmijí Ruky a dohlíží i na jiná území, aby se přesně vědělo, jak je katastrofa rozsáhlá."

"To vím. Našli něco důležitého?" Cordell si Chicalla pozorně prohlížel a uvažoval, co je příčinou Maztičanovy zdrženlivosti.

"Ano. Carac, jeden z mých nejsilnějších a nejspolehlivějších mužů, se právě vrátil z velmi dlouhého letu. Hlídkoval nad Payitem, viděl Ulatos a pevnost, kterou jste postavil na pobřeží."

"Helmsport? Stále stojí? Jsou mí muži naživu?" Nechal v pevnosti posádku několika tuctů mužů, zdaleka ne dost, aby se ubránili v případě útoku. Doufal, že drtivé vítězství jeho Zlaté Legie nad vojsky Payitu bylo dost silnou zábranou v nějakých pokusech o přepad.

Nyní ovšem všechny takové zábrany, záměry a pečlivé plány padly. Kdyby se lid Payitu rozhodl k revoltě proti svým přemožitelům, zbytek legie by nepředstavoval žádnou hrozbu. Pomyslení na nebezpečí, v němž se jeho posádka nacházela, přivedla Cordellovu krev do varu a musel se ovládat, aby vyslechl Chicalovou zprávu s chladnou tváří.

"Vaši muži? To nevím. Carac však hlásí, že přijelo víc vašich krajanů - flotila těch velkých kánoí, na jakých jste připluli i vy. Přistáli u Helmsportu."

"Víc mých krajanů? Vojáků?" Novinka dopadla na Cordella jako blesk z čistého nebe. Pomalu zapomněl, že za Mazticou existoval jiný svět, svět oceli a magie a moci, který mu nyní připadal jako vzdálený sen.

"Kolik jich přijelo? Co Carac viděl?"

"Napočítal pět a dvacet velkých kánoí. V poli kolem Helmsportu stojí nějakých sto koní. A z plavidel vystupovalo mnoho mužů ve stříbrných košilích. Může jich být víc, ale to je vše, co viděl."

"Nové vojsko tady - v Maztice?" Cordellův hlas chroptěl napětím. Armáda možná dvakrát či víckrát větší než moje legie, kterou jsem přivedl do Mazticy před více než rokem!

"Vy jste je sem povolal?" Chicalův hlas ztěžkl podezřením.

"Ne!" Cordella ani nenapadlo, aby lhal. Mysl mu vířila otázkami a možnostmi. Kdo jsou ti muži? Jak našli Helmsport? Kdo je jejich velitel? A co bylo snad nejdůležitější - jsou to jeho spojenci, nebo nepřátelé?

"Já skutečně nevím, kdo jsou. Rozhodně jsem je sem nepovolal, ale soudím, že mi je poslali na pomoc ti, kteří financovali moji výpravu." Řízně vykročil dolů do údolí k čilé osadě Tukan s Chicalem po boku.

"Ať je to, jak chce," vysvětloval rytířovi v chůzi, "musím se tam vypravit tak rychle, jak to bude možné."

Musím si zajistit, aby stáli při mně, aby mne nepřipravili o všechno, co jsem tak těžce vydobyl. V hlavě se mu honily plány a podezření. A přece by má mise s čerstvou armádou, s odpočatými vojsky, nemusela skončit neúspěchem!

Chical zneklidněný podezřením zůstal s Cordellem, když svolával své legionáře a náčelníka Kultakánců - Tokola. Shromáždřovali se kolem něho na prostorách trávníku, který se jednou stane tukanským náměstím.

Než je Cordell oslovil, odtáhl ho Chical stranou a oslovil ho s prozíravou moudrou naléhavostí.

"Vy a já jsme vedli boj ve společném zájmu - a také jsme bojovali jeden proti druhému." Rytíř Orlů hovořil svým hlubokým vyrovnaným hlasem a jeho černé oči hleděly zpřímá do Cordellových. "Vězte, můj nový spojenče! Jestli tato nová armáda sem přišla, aby moji zemi vtáhla do války, budeme s ní bojovat o každou píď půdy. A tentokrát nás nebudou zdržovat Nalteconovy nápady!"

"Mluvim čistou pravdu, když tvrdím, že nevím, proč ti muži přišli a kdo jsou. Dám vám však své slovo: jestli se s nimi dohodnu a budou stát při mně, budou vašimi spojenci tak jako já sám."

Chical si ho měřil se soustředěním, které kapitána-generála znervóznilo. "Modlím se za nás oba, aby to byla pravda,"

dodal nakonec.

"Vypracujeme si plán a v tom vás žádám o pomoc," řekl Cordell vyrovnaným tónem. "Vy a vaši orli létáte přes většinu Mazticy. Mohl byste mi načrtnout hrubou mapku nejbližšího pobřeží?"

Chical přidřepł a špičkou své dýky narýsoval v písku několik křivek. "Tohle je území Payitu a zde dole jsou džungle Dalekého Payitu, trčí do moře jako palec. Tam, kde je mezi pouští a džunglí oblévá voda, tam se rozkládá Azulovo moře."

"Výborně!" zvolal Cordell. Viděl, že čára pobřeží se stáčí dovnitř a téměř celou délkou hraničí s pouští.

"Vezmu tolik mužů, kolik mám kom, a pojedeme do Helmsportu," řekl kapitánovi orlů. Jestli vy a vaši orli poletíte s námi, dojedeme k těm mužům rychle. Potom uvidíme, za jakým účelem sem přijeli a zda se shoduje s našim.

Chical mlčky přemýšlel. "Nemohu z údolí odvést všechny orly, stále mu hrozí značné nebezpečí. Ale dám vám doprovod a potom, jak jste se vyjádřil, se uvidí."

"Díky, nemohu si žádat víc." Cordell se odvrátil a s úlekem viděl, že se jim za záda neslyšitelně přikradl Kardann, amnský odhadce. Ducatý obličej účetního zářil náruživou nadějí.

"Zachránci!" řekl tiše. "Přišli pro nás!"

"Pro něco určitě přišli," odsekl Cordell. "Jenom si nejsem jistý, že pro naši záchranu."

"A pro co jiného? Půjdemě přece a uchýlíme se pod jejich ochranu!"

Kapitán - generál pohlédl na malého muže s nechutí. Kardanna mu přidělila rada obchodních princů, která na výpravu poskytla fondy. Cordell ho nikdy neměl rád, a během poraženeckého ústupu se nestalo nic, proč by měl svůj názor změnit.

"Jistě, půjdeme tam - ale půjdeme opatrně, malá skupina, a vyšetříme, co mají v úmyslu. Jestli přijeli, aby pomohli, dobře - ale jestli přijeli, aby nám uškodili, to si napřed zjistíme."

"Ale..." Kardannův protest mu ztichl na rtech. Kvapně kývl, a než vzhlédl k veliteli, skryl lstivý úsměv, jenž mu pozvedl koutky. "To je ovšem velmi prozíravé. Prosím, mohu vás požádat, abych vás směl při návratu do Helmsportu doprovázet?"

Cordell se zamračil. Vůbec ho nenadchla představa, že malý muž mu bude dělat společnost, vzal však v úvahu, že jako oficiální zástupce Amnu by mohl být při vyjednávání s novou výpravou užitečný.

A všechny ostatní důvody ustoupily do pozadí tváří v tvář pravdě, která mu byla naprosto jasná: tito noví příchozí se k němu musí připojit a musí ho uznat za svého velitele. Nepodřídí své vojsko, ať bylo třeba malé a otrhané, někomu jinému. V tomto ohledu by se mu Kardann mohl vyplatit. A jak přemýšlel, plány se mu v mysli začaly krystalizovat. Jak se připravoval k akci, nervózně přecházel sem a tam.

Konečně se shromáždili legionáři i kultakánští náčelníci a Cordell se nadechl, aby je oslovil. Krátce je seznámil s informací, kterou přinesl Carac. Legionáři propukli v srdečný jásot, když slyšeli, že jejich krajané připluli do Pravého Světa. Jestli některé důvody nové expedice mátl, nechali si své pochyby pro sebe. Potom s přihlídnutím k mapě, kterou Chical načrtl, začal rozdělovat příkazy.

"Kavaleristi! Připravte koně pro dlouhou jízdu přes celou pevninu až do Helmsportu. Pojedeme ke kotvišti, kde čeká loďstvo."

Studoval tváře svých mužů, hlas mu zvonil sebedůvěrou. Dívali se na něho plni naděje a nadšení pro plán, jakýkoli plán, který by je přivedl blíž k návratu domů na Mečové pobřeží.

"Chci, aby pěšáci a Tokol s Kultakánci pochodovali odtud na jihovýchod. Vaše vojsko bude silné, bude čítat pět tisíc bojovníků."

Jeho muži nadšeně hulákali. Nikdo nepřišel s protestem nebo otázkami a Cordella by bylo vskutku udivilo, kdyby nějaké slyšel.

"Mám v plánu poslat celou flotilu u Helmsportu - podle toho, jak to spočítali naši dobří orlové, by lodí mělo být celkem pětadvacet - kolem payitského poloostrova. Setkají se s vámi na pouštním pobřeží a tam se nalodíte k návratu do Helmsportu. Když se tam všechna vojska plně vyzbrojená soustředí, budeme dost silní, abychom se postavili proti Zmijí Ruce." Nebo čemukoli jinému, co nás bude ohrožovat, dodala jeho mysl. Cordell si přiznal, že zatím ani sám dobře neví, co vlastně chce. Věděl pouze, že mu budoucnost nabízí výběr možností, o nichž se mu před pár dny ani nesnilo.

"Nexalští válečníci zůstanou tady," pokračoval. "Hrozba sice ustoupila na sever, ale nezmizela. Avšak s opevněním na hřebenu a stálou ostrážitostí by Tukan měl mít zajištěnou bezpečnost."

A pak, až shromáždíme vojska, my všichni společně prohlásíme Maztiku za vlastnictví lidí."

Jeho muži opět nadšeně pozvedli hlasy a tentokrát se k nim přidali i Maztičané.

? ? ?

"Mně je úplně fuk, že je slaná," prohlásil Halloran s rozmáchlým gestem nad bohatou modří Azulova moře. "Je mokrá a setsakra chladnější než vzduch."

"Musím připustit, že je stokrát lepší než ta prokletá poušť," souhlasil Daggrande. Ukázal na zástup pouštních trpaslíků, co před nimi pochodovali. "Jak můžou žít v té pekelné díře, je nad moje chápání."

"Jak se tam vůbec dostali?" zeptal se Yhatli. "Často jsem slyšel o Vlasatých Mužích Pouště, ale žádný člověk je nikdy dřív nespatrił, aspoň se to tak říká."

Trojice uzavírala jejich družinu, jak šli podél pobřeží. Kousek před nimi jela Erixtil na Bouři a za koněm Coton vedl Lotila.

Doleva až k hraniční obzoru se rozprostíral holý povrch pouště, společníci se však na tomto úseku cítili svěže a hlavně čistě. Na pravé straně se třpytily modré vody Azulova moře, které je kdykoli ochladilo, a navíc hladký písek

pláže byl pro chůzi mnohem příjemnější než drsný terén pouště.

Tento fakt byl pro Hallorana obzvláště důležitý, neboť se stále víc strchoval o Erixitl a dítě, které ji nyní plnilo. Během mnoha týdnů putování přes poušť k moři vytrvale šlapala vpřed. Tvrdá dlouhá cesta si však vybírala daň na jejím zdraví, a ačkoli se před manželem pokoušela utajit okamžiky slabosti, jeho ustarané oči nemohla ošidit.

Už jen slabě protestovala, když trval na svém, že pojede na koni, a nyní v sedle trávil většinu dne. Lotil se vezl přes obtížný povrch pouště, ale teď byl rád, že může jít po svých.

Dlouhé dny pochodu ho neunavovaly, pokud se mohl přidržovat koně nebo někoho ze skupiny.

Halloran si plně uvědomil, jak jejich nekonečná cesta musela doléhat na jeho ženu, i když námahu snášela beze slova stížností. Nikdy se nezmínila o svém jistě mučivém pocitu ztráty, když se vzdala svého pětového amuletu, o němž věděl, že jej nosila od dětství. Vážila si jej nejen jako upomínku na otce, ale vlastnil kouzelné moci, které jim několikrát zachránily život. A naposledy jim zajistil bezpečný průchod Halami Mrtvých.

Lotil stále nosil svůj vak s plumou a při večerních zastávkách do bavlněné síťoviny opatrně vléтал několik dalších períček. Vzor ještě neměl tvar, ale Halloran musel obdivovat jasné barvy a magický smysl krásy i v tom malém kousku, který byl již dokončený.

Hal se zájmem otočil hlavu, když zaslechl, že Daggrande odpovídá na chlapcovu otázku o pouštních trpaslicích.

"Luskag mi o tom vyprávěl, řekl mi to, co sám slyšel." Vousatý legionář zjistil, že přes rozdílný původ hovořili pouštní trpaslíci až na malé odchylky stejným jazykem jako on. Hodně času trávil rozmluvami s náčelníky a vyměňoval si se vzdálenými bratřenci příběhy a zkušenosti.

"Stalo se to po válce s drovy - po jedné z válek, které se mezi nimi odjakživa vedly. Něco - říkají tomu Skáložár - zničilo podzemní jeskyně a tunely, které je spojovaly s ostatními trpasličími národy. Musela to být nějaká podzemní sopka, nebo možná zemětřesení.

No, na každý pád si mysleli, že všichni drovové byli při tom usmrceni, a mysleli si, že být odříznuti od jejich rodu byla malá cena za výhodu, že se zbavili svých úhlavních nepřátel. A jak to je, tohle je od těch dob první válka, kterou poznali."

"Na národ, který v tom nemá žádnou praxi jsou skutečně skvělí," řekl uznale Halloran. Vzpomínka na jejich včasný zásah do bitvy před dvěma měsíci byla v jeho mysli stále živá. Všichni věděli, že bez nich je čekala brzká a jistá smrt.

Nyní společně přátelsky pochodovali a drsná zvědavost a solidní spolehlivost Vousatých Mužů Pouště je těšila a bavila. Přátelství se rychle změnilo ve vzájemnou úctu, když společně také překonávali strasti pouštní poutě.

Dny rozpáleného slunce se táhly jeden jako druhý, přerušené krátkými jasnými, leč mrazivými nocemi. Jedinou vodu získávali z buclatého kaktusu, který trpaslíci snad poznali na dálku po čichu nebo pomocí požehnané magie Cotonových kněžských mocí. Všichni se dělili o potravu, kterou pro ně stvořil, a jaksi zůstali naživu.

A když je napadli ohniví ještěři, jejich vzájemný respekt se stal pevným, nezlomným poutem, neboť obě rasy v bitvě prokázaly nebojácnost a zručnost, kterých si vážili. Když ti obrovští drakovití netvoři vyrazili z jejich jeskyní, dva trpaslíci první nápor jejich útoku zaplatili svým životem.

Ostré střely Daggranda a Yhatliho poutaly pozornost toho prvního, zatímco Luskag vedl své muže v kruhovém útoku proti druhému. Halloran kosil Helmovým Zubem smrtonosný pás, srazil prvního draka ranou do krku a zázračné zbraně trpaslíků rozpáraly břicho druhému.

Boj jim také zajistil jednu nezapomenutelnou noc hodování, neboť si opekli kousky tuhého masa na ohních z křoví a předstírali, že požívají obzvláštní pochoutku. Hodně se tomu nasmáli.

"A teď s námi Vlasatí Muži jdou až k Dvoji Tváří!" Yhatli se stále pokoušel složit si nějak dohromady obraz jeho mateřské země, pevniny Pravého Světa. Žil tu sice celý svůj krátký život, ale před Nocí Nářku se nikdy nedostal za nexalské údolí.

"Ale tím jejich příběh vůbec nekončí," pokračoval Daggrande. "Mají prý nějaký druh hromadné vize - na místě, kterému říkají Sluneční Kámen. Sám bych to rád někdy viděl - jezero vysoko uprostřed hory, které vypadá jako by bylo celé ze stříbra!" Trpaslík udiveně potřásl hlavou. "Tam viděli podobu temnoty a v ní květ světla. A potom spatřili Erixitl a poznali ji jako ten květ - tak to vysvětluje Luskag. Zavázali se, že jí pomohou zatlačit tu tmou nazpět."

Za dlouhými řadami pouštních trpaslíků kráčeli vytrvale k severu, kde někde daleko před nimi čekala Dvojí Tvář, a doufali, že Erixin odhad byl správný. Pořád dokola se utěšovali nadějí, že tam najdou Quotala a oni se pevně postaví a pomohou bohovi otevřít průchod do Pravého Světa.

Co se stane potom, bude ponecháno v rukou bohů.

???

Hustá zeleň obklopovala Gulteca a zakrývala jeho pozici před postupujícím nepřítelem. Rytíř Jaguárů napnul tětivu svého dlouhého luku a vypustil šíp.

Střela rovně a přesně probodla levé oko příšerného hmyzu. Tvor se vzepjal, tykadla divoce mávala a ostatní mravenci chvátali nevšímavě přes poraněného druhu. Ten, co byl zasažen Gultecovým šípem, se zmateně točil, nakonec se rozběhl do křoví stranou od cesty, kudy táhl voj.

Šest obrovitých mravenců se rychle rozběhlo přímo ke Gultecovi a zasypala je salva Šípů. Tucet lučištníků z Tulom - Itzi stálo připraveno za svým vůdcem a několik výstřelů zasáhlo zranitelné hmyzí oči. Další tři mravenci se začali dezorientovaně, poplašeně motat v kruhu.

Lidé okamžitě zmizeli v lese a sledovali vinutou stezku, která jim umožnila rychlý útek. Gultec šel poslední, ustoupil těsně před vedoucího mravence, otočil se a vypustil ještě jeden šíp. Střela se však neškodně odrazila od tvrdé skořápky hlavy a teď Rytíř Jaguárů zavedl o svůj život.

Po deseti minutách se muži zastavili na travnaté pasece, aby chytili dech. Mravenci je brzo dohoní, zkušenost je však naučila, že mají pár minut, aby se znovu připravili. Kdyby byla cesta k ústupu zarostlá popínavými šlahouny a křovím, mravenec by takovým terénem běžel stejně rychle jako muž a snad i rychleji, ale když byla cesta volná, muž ten obří hmyz snadno předběhl.

"Dobrá střelba," řekl Gultec, "tentokrát jsme jich pár dostali."

"Ale jsou jich tisíce!" protestoval Keesha, jeden z nejlepších lučištníků mezi Itzany. "Jak dlouho je můžeme takhle přepadat? Pokaždé dáváme v sázku naše životy - nemůžeme je zastavit!"

Všichni věděli, že v těchto riskantních, zdržovacích akcích ztratilo život několik tuctů mužů. A přes všechny ztráty pochodovala armáda mravenců neúprosně vpřed, tlačíc ustupující obyvatele stále dál na sever.

"Zítra dorazíme do hor," vysvětloval Gultec. "Tam bych chtěl připravit past, ve které jich zabijeme zaráz větší množství." Pohlédl na Keeshu a ostatní s porozuměním.

"Mohli bychom se také pokusit vylákat některého z jejich vůdců do čela," dodal. "Jestliže napadneme tyto hmyzí muže, pak můžeme armádu zastavit."

Vzhledem k neustálým výpadům ze skrytu lesa se driderští velitelé mravenčího vojska stáhli a následovali poslední šiky v opatrné vzdálenosti. Tato taktika je sice uchránila před útokem, avšak podstatně snížila nejen nasměrování čela, ale i jeho průraznost. Zástup mravenců měl sklon odchylovat se kamkoli, odkud hrozilo nebezpečí, a to dávalo ukrytým lučištníkům možnost úderu z boku; takto je sváděli z původní cesty.

Výkřik - zděšený lidský výkřik hrozné bolesti rozerval ticho džungle a válečníci pudově strnuli. Armádu rušilo několik přepadových jednotek a jedna z nich právě platila za riskantní taktiku nenahraditelnou cenou.

"Pojďme!" zavrčel Gultec a vedl své muže směrem, odkud křik zaslechl. Ačkoli zde neměli žádnou stezku, již by mohli sjedovat, nemohli přejít možnost, která se nabízela, možnost zaútočit na boky nepřitele.

Zanedlouho před sebou slyšeli praskání a šum. Obezřetně se plížili křovinami. Uviděli obří rezavá těla, jejichž části se leskly ve slunci, které pronikalo listím. Mravenci je míjeli zleva doprava. Záblesk peří znamenal lučištníky, kteří se dali na ústup a mizeli v džungli.

Nedaleko se ozval drsný povel, mravenci vyrazili vpřed a Gultec zahlédl jednoho z těch pavoučích mužů, jak trhavě kvapí k němu s dlouhým černým lukem. Teď se zastavil a odpálil z něj štíhlý šíp ve směru ustupujících válečníků. Potom zase štkl tím zvláštním jazykem a zřejmě dal mravencům rozkaz k pronásledování.

Puls Rytíře Jaguárů bušil napětím. Tady byla šance, na kterou čekal! "Zadržte střelbu, až vám dá Keesha povel!" řekl svým mužům. "Jdu po něm."

Gultec vyskočil, chytil se větve a vytáhl se do hustého úkrytu listí. Jak se kradl vpřed, jeho tvar se posunoval, drápy vyrašily z prstů a nohou, které změkly do podušek tlap, jež se snadno přizpůsobovaly hrboaté kůře. Helma Rytíře Jaguárů se mu napjala přes hlavu a pak ze zubatých kočičích čelistí zahřmělo dunivé vrčení. Skvrnitá kůže obrovské kočky se zcela ztrácela v prosluněném listí a Gultec se přihrbil.

"Teď!" Slyšel Keeshův povel a z křovin vyrazilo tucet šípů, které dopadly mezi mravence. Několik zasáhlo hmyzího muže, ale odrazilo se od jeho černé kovové košile. Kdysi by se byl Gultec domníval, že je to tvrdá kůže toho tvora, ale zkušenost s cizinci mu ukázala obrannou hodnotu oceli. Věděl, že černá skořepina byla z téhož materiálu.

Pod tímto útokem se šik mravenců nejistě zavlnil, až jim ten polomůž dal rozkaz k výpadu na novou hrozbu. A Gultec s chmurným zadostiučiněním viděl, že se dostává velmi blízko k jeho stromu.

Oči velké žluté kočky se zafixovaly na lidské torzo, které se kymácelo a běželo mezi chvátajícím hmyzem - mravence kolem ignorovaly. Drider stále štkal rozkazy ostrou cizí řečí, míjel strom a mravenci se rozbíhali do podrostu za Gultekovou skupinou lučištníků. Jaguár spokojeně viděl, že Keesha již dal povel k ústupu.

Teď přišel okamžik, kdy se polomůž začínal vzdalovat, jeho pozornost byla zcela soustředěná na džungli před ním. Jaguáři svaly se nehlučně napjaly, vrhly masivní tělo do mohutného skoku. Gultec prolétl vzduchem a těžce dopadl na driderova záda. Tíha kočky strhla tu věc k zemi a lidské torzo se freneticky stočilo a obličej s černou pletí se obrátil k útočnickovi.

Drider zahlédl rozevřenou tlamu, vyzbrojenou zahnutými lesklými tesáky, a jednou krátce vykřikl. Gultecovy drápy škrábaly po tvrdém krunýři, hledající úchyt, a čelisti sevřely útlý krk. Tvrdě stiskl a cítil, jak praskají kosti.

Netvor pod ním ochabnul. Mravenci se motali ve zmatku kolem, někteří se vrhali k němu, jiní kroužili v bezcílném rozčilení. Kusadla cvakala po jeho kůži, ale než se dotkly hladké kožešiny, Gultec opět napjal svaly.

Mocný odraz zadních noh ho vynesl kolmo do vzduchu. Přední tlapy se uchytily na větvi, tělo se plynule vytáhlo nahoru.

Potom přeskočil na sousední strom a v další vteřině byl pryč.

? ? ?

Společníci a jejich doprovod pouštích trpaslíků sledovali holé mořské pobřeží takřka celý týden, potom se začínaly objevovat první známky rostlinného života. Napřed to byly pásy odolné žluté trávy, pokrývající duny až někde do vnitrozemí. Pak zemi tečkovaly trsy křehkých, drobných, větrem ošlehaných křovin a stále jich přibývalo.

Podél pobřeží se zvedaly kopce, ač pláž zůstávala písčítá a hladká. A pak si všimli stromů, hnězdících v dolínách mezi pahorky.

Blízko poledne jednoho typicky horkého a bezmračného dne konečně došli k nepopiratelnému znamení, že poušť definitivně zanechali za sebou.

"Říčka! Tekoucí voda!" Yhatli, který pro ně dělal zvěda, utíkal přes pláž s radostnou novinou. Vypadal starší, ačkoli právě teď jeho tvář dětsky, dychtivě zářila. Vyrostl alespoň o palec a tělo se mu zocelilo námahou putování. Pod

hnědou kůží se vlnily svazky pevného svalstva a kolem očí měl drobné, opálené vrásky.

Bouře ucítila vodu, nastražila uši a Halloran musel utíkat, aby jí stačil, neboť v sedle jela Erixitl.

Doběhli k mělké zátočině, kde se proud vléval do moře, a nemarili čas. Když je došli ostatní, všichni už byli napití, osvěžení a radostně se slunili.

"Tohle je okraj zalesněného území," poznamenal Luskag a podezřívavě hleděl na čistý tok. Ukázal dozadu na zelené vrcholy. "Tam, na severovýchodě, leží hory Dalekého Payitu. Půjdem kolem nich, neboť naše cesta povede na sever." Ještě několik dní šli podél pobřeží, ale teď bylo porostlé stromy či plochami ploché savany, které vystřídaly zalesněné kopce. Pláž často zmizela a nahradily ji skalnaté výběžky a malé, chráněné soutěsky.

Bylo tu dost zvěře i vody. Družina postupovala rychle a nikdo si nestěžoval, když jim Luskag oznámil, že jejich cesta se odklání k severu, pryč od Azulova moře.

Procházeli travnatými dolinami s bohatstvím květů, plodů a divoké kukuřice, šli podél mnoha toků a jezer. Pouštní trpaslíci se rozvinuli do výzvedného vějíře, zkoumali nové prostředí a brzo přemohli svou stísněnost, když tu nacházeli tolik potravy a vodních zdrojů.

Erixitl opět nabyla síl. Poušť vysušená, do hněda opálená pleť zmizela, byla opět svěží a hebká. Dítě v ní rostlo každým dnem a Halloran radostně přikládal dlaň na místo, kde kopalo. Po dlouhé hodiny zapomínali na své poslání, cesta probíhala v takřka idylickém klidu. Ani neměli touhu myslet na nebezpečí, které je očekávalo. Ale když jim myšlenky sklouzly k neodvratnému střetu bohů, připadalo jim, jako kdyby slunce pokryla těžká mračna.

Několik dní potom, co opustili pobřeží, se v poledne zastavili, aby Yhatli a pouštní trpaslíci mohli nalovit zásoby. Coton a Lotil odpočívali v tábořišti, Hal a Erix se vydali na malou procházku. Po nekonečné době to byla první chvilka, kdy mohli být sami.

"Tady je úrodná země," podotkl Halloran. "Dobrá a krásná. Divím se, že není obydlená."

"Nevím. Ještě nejsme v Dalekém Payitu. Vždycky jsem se domnívala, že se tady rozkládá pustina a poušť. Možná to tady lidé ještě neobjevili."

Byla to zajímavá úvaha, neboť na chvíli si připadali jako na výzkumné výpravě. Nicméně dlouhé putování v nich zanechalo své stopy a připadalo jim jaksi nemístné toulat se pár hodin jen tak, pro potěšení, jako by neměli žádný důležitější cíl.

"Z našeho života se nestalo nic než série pochodů," vzdechla Erixitl zamyšleně. "Nemohu se dočkat dne, kdy budeme mít vlastní domov, ve kterém budeme žít v klidu a míru."

"Dočkáš se brzo," slíbil Halloran. "Až se děťáko narodí, ať už to bude chlapec nebo děvčátko, to už nebude muset utíkat před nepřáteli nebo honit bohy! A my taky ne."

"Kdy to bude?" řekla lehce. "Myslím, že jsem ztratila pojem času. Myslím, že mám ještě dva měsíce." Oba věděli, že jejich odhad byl v nejlepším přibližný.

Chvilí kráčeli zastíněným údolím kolem pasek se zářícími květy. Docházeli ke skalnaté úžlabině, ve které už dřív zahlédli vrchol vodopádu. Teď se prodírali mechovitým podrostem a slyšeli dunivý hřmot jeho kaskád, který jim udával směr.

Konečně se před nimi rozsvětlo a stanuli na hladkém písčitém břehu jezírka. Odněkud z výšin k nim spadal předmět jejich výzkumu.

"Není to nádherna?"

Mlčky zíral na zázrak úzkého pruhu lesklého povrchu vody, který padal šumivě do hloubky, tříštil se na výstupcích do nadýchaných závojů tříště a s hromovým řevem dorážel do jezera čisté vody.

"Je to místo jako stvořené pro nás," řekl tiše. Objímal ji kolem ramen a na chvíli byla beznadějně zničené Mazticy zapomenuta. Zoufalství a neštěstí do tohoto divu přírody nepatřilo.

Lehký pohyb na okrají úžlabiny Hal zachytil jen koutkem oka. Bleskem se otočil a užasle zíral do tváře opeřenému válečníkovi. Muž byl nahý, obličej měl pokrytý proužky černé a červené barvy.

Co bylo důležitější - nesl krátký silný luk a tenké, dřevěné šipy a jedna špice směřovala nehnutě do Halloranova obličje. Na hrotu střely viděl hnědou, ztuhlou tekutinu, jako by byl něčím natřen.

Jed!

Až naposled si uvědomil, že muž je drobný, vysoký sotva tři stopy.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Když bohové podle přání Quotala a Zalteca a jejich dětí stvořili lidstvo, udělali muže vysoké a svalnaté, vybavené pro boj a honbu. Brzo věděli, že se stane pánem světa.

Jiné bohyně - Kiltzi a její mladší sestry - formu na děláni člověka ukradly. Vкус jejich bratří jim připadal příliš válečnický a zdálo se jim, že muž je moc velký. Chtěly hračku, malou osobu, která se stane součástí lesa, aniž by jej ovládala.

Tak sestry počaly práci na vlastní formě. Okopírovaly všechno, co mohly ze tvarů stvořených jejich bratry, ale udělaly své lidi menší, aby mohli sloužit spíš jako hračky.

A když malé lidi vyrobily, boží sestry je usadily do nejhlubších lešů, kde mohli navěky uniknout pozornosti svých větších bratří. Vyzvali je, aby lovíli, chytali ryby a zabydleli les, ale aby jej neopanovali.

Malí Lidé slíbili, že poslechnou, a slib dodrželi.

"KDO ZAHYNUL?" VYŠETŘOVALA DARIEN chladně ledovým hlasem, ačkoli uvnitř v ní vřel vztek. Hittok ji vyhledal na kvetoucím svěžím palouku a nyní dřepěli v záplavě vysoké trávy, nad níž bylo vidět pouze jejich elfí torza.

"Dacto. Kočka ho kousla přímo do krku a zlomila mu páteř." Hittok věcně popsal driderovu smrt, ale ta zpráva byla pro všechny šokující ranou. Bylo to poprvé od doby, co Lolth zohavila jejich těla, že jeden z jejich počtu zahynul.

"Není pochyb, že ta kočka byl člověk - nejspíš Rytíř Jaguárů," soudila albínka. "Žádné zvíře by nebylo tak odvážné nebo tak pitomé."

"Někdo z těch, co pronásledujeme? Jimž jsme zabrali město?" hádal Hittok.

"Určitě. A až je chytíme, za tuhle drzost zaplatí. Jak to vypadá s pronásledováním?"

"Lidé rychle prchají lesem, před čelem armády mají malý náskok," hlásil Hittok. "Mravenci jsou ovšem neúnavní a lidé se zanedlouho začnou hroutit. Pak je obklíčíme a zničíme."

"Dobře. Musíme udržovat rychlý postup za každou cenu. Podařilo se zjistit, kam mají namířeno?"

"Ano, paní. Vypadá to, že míří k horskému průsmyku, který je přímo před námi. Možná že jsou tak hloupí, že se nám postaví a budou chtít bojovat. Snadno je přemůžeme."

Hittok mávnul k modrému masivu, který se zvedal na severozápadě. Po dny se k němu blížili a teď se už daly rozlišit jednotlivé vrcholy a hřebeny, měkce orámované bujným porostem zeleně.

Jestli se lid Tulom-Itzi nevydá jiným směrem, další den divého pronásledování by je měl přivést k prvnímu předhoří vysokého horského pásma.

"Postupujte zdvojenou rychlostí," rozkázala ostře Darien, zvedla své nafouklé břicho ze země a postavila se na osm pavoučích noh.

"To nám zajistí, že lidé budou unaveni ještě než dosáhnou hor." Mávla na ostatní její rasy - devatenáct zbývajících driderů - a vyrazili za pochodujícími zástupy mravenců.

"Tam to jednou provždy skoncujeme!"

? ? ?

"Nehýbej se. Nepolekej ho," řekl Halloran potichu. Pomalu a obezřetně se postavil mezi Erix a mužíka se smrtonosným šípem.

"Podívej. Tamhle je jich víc," šeptla Erix.

Riskoval pohled kolem a zjistil, že je malí válečníci obstoupili ze všech stran. Každý se pyšnil ohavnými rudočernými pruhy válečného pomalování a ozdobami z per v ušních boltcích, nebo uvázaných kolem nadloktí či pod koleny.

Každý domorodec držel krátký luk a šípy s černým koncem.

Halloranova mysl se zoufale probírala těmi pár kouzly, jimiž by je mohl zastrašit - magická střela, světlo a několik jiných. Žádné mu nedávalo naději, že jim z této krize pomůže. Spíš naopak, náhlý úkaz magie by mohl vyprovokovat útok, a to byla ta poslední věc, co by si přál. Tmavá látka na hrotech šípů malých válečníků se zdála být jasným ukazatelem smrtelných následků.

Erixitl si mimoděk položila ruku na hrdlo. Tušil, že si připomněla svůj amulet, jehož se vzdala, aby jim vykoupila průchod kolem mrtvých duchů Tewahcy. Pochyboval, že by jim pomohl v této situaci, ale ten pohyb mu ukázal jejich bezbrannost a zranitelnost.

Malý domorodec svou zbraní učinil prudké gesto. Ostatní se k nim přiblížili, ačkoli se drželi z dosahu meče - ne že by si Halloran mohl dovolit riziko boje. Myslí mu prolétl hrozivý obraz - viděl tělo své těhotné ženy, nechráněné žádným brněním, protnuté zřejmě jedovatými šípy.

Malý muž k němu přistoupil a cosi mu ostře poroučel. Ukázal na Halloranův meč. Pomalu, s velkým otálením jej Hal odepnul a pozvedl zbraň s řemením a pochvou k válečníkovi.

Mužík rychle drmolil jakýmsi hrdelním jazykem a jeden z jeho druhů zbraň převzal, celou tu dobu jeho šíp mířil na Hallorana.

Až byl meč z dosahu, přehodil si luk i šíp do jedné ruky, druhou natáhl a poklepal na ocelový hrudní plát. Černé oči se přimhouřily a pozorně si kov zblízka prohlížely.

Potom se na patě otočil a důstojně učinil pár kroků, obrátil se a netrpělivě hleděl na své zajatce.

"Myslím, že chce, abychom šli za ním," řekl Hal obecnou řečí.

"Asi bude lépe, když poslechneme," odvětila Erix stejným jazykem.

Malý válečník, jenž byl asi vůdce, vykročil kolem břehu jezírka a jeho kmenovci se zařadili za ně. Protáhl se pod převislými šlahouny a Hal s Erix se museli přikrčit, aby pod nimi prolezli.

Za závěsem plazivých rostlin byla úzká stezka, obklopená neprostupnou zelení. Po levé straně se zvedala mechem porostlá skalnatá stěna. Mužík se dal do klusu a domorodci se zezadu tlačili a výhrůžně zvedali luky.

Přidali do kroku a Hal podpíral Erix, aby neupadla. V jejím stavu nemohla utíkat a mužík před nimi se obrátil s netrpělivým posunkem.

"Počkej!" štěkl nexalsky.

Na vteřinu svého drsného tónu zalitoval a pomyslel si, že za něj zaplatí životem, neboť náčelník zvedl luk.

"Já... nemohu... jít rychleji," řekla mu payitsky udýchaná žena. Mužík se zamračil, jako kdyby porozuměl, ale nesouhlasil. Když se však obrátil a vykročil, šel pomaleji. Zakrátko vytáhl šíp a přehodil si luk přes záda. Hal spěšně mrknul za sebe a viděl, že válečníci za ním drželi své zbraně připravené k výstřelu.

Pokračovali hlubokou úžlabinou sevřenou z obou stran žulovými útesy a půda byla pod nohama mokrá a kluzká. Zdálo se, že dno této trhliny ve skále nikdy neozaří sluneční paprsky. Válečníci nezaváhali, vedli je vpřed, i když skalní stěny víc a víc svíraly.

Konečně došli k řadě výstupků, cosi jako schodiště - Hal nemohl rozeznat, jestli bylo přírodní, nebo uměle vytesané, a stoupali jím nahoru. Z obou stran se tlačila chladná mechovitá skála a jenom úzký proužek modré oblohy nad hlavou dokládal, že nejsou v jeskyni.

Po dlouhém únavném výstupu nejméně dvou set schodů se vynořili na vrchol útesu. Zde se vlhká hlinitá stezka klikatila hustým lesním porostem. Halloranovi neušlo, že Erixitl začíná klopýtat vyčerpáním.

"Stát!" zavelel řízným vojáckým hlasem.

Náčelník se bleskově otočil. Hal zaraženě zamrkal nad rychlostí, s jakou si strhl luk z ramen a nasadil šíp.

"Cožpak nevidíte, že je unavená? Potřebuje si odpočinout!" Oba na sebe dlouhou dobu upřeně zírali.

Erix se opírala o strom a lapala po dechu. Halloran ji jemně uchopil za paži a usadil ji do mechu. Válečník cosi mlel, zvedal zbraň, ale Hal se mu stále díval neohroženě do očí.

Prohlížel si mužika, zvědavost nezahnala jeho strach, ale začínala se mu rovnat. Poprvé si všiml mužových nohou. Jako celé tělo, ani ty neměly žádný oděv a byly pokryté chomáčky hrubých černých chlupů.

Ve všech ostatních ohledech, v proporcích i v obličeji vypadal jako člověk. Jeho rysy pod křiklavým nátěrem barev měly hrdý a sebevědomý výraz. A oči zářily odvahou, i když měl proti sobě muže, který ho dvakrát převyšoval. Měl silnou bradu, hladký rovný nos a černé inteligentní oči. Jestli barva jeho kůže byla tmavá měď maztických domorodců, nebo jestli byl prostě opálený celoživotním pobytem na slunci, se nedalo odhadnout.

Náčelník se očividně smířil s danou situací, neboť odložil zbraň a dřepěl si. On a jeho soukmenovci nehnutě čekali několik minut.

"Už je mi dobře," ujistila Erix manžela a neohrabaně se postavila na nohy.

"Myslíš, že rozumíš payitsky?" zeptal se jí, pak zase vykročili.

"Rozumíš, co říkám?" zeptala se payitským jazykem. Halloran ten jazyk neznal, ale se zájmem pozoroval mužovu reakci.

"Nemluvit s Velkým Lidem," odpověděl válečník lámaně. "Oni nás zabít. Moc. Pořád."

"Proč jste nás zajali? Nechtěli jsme vám přece ublížit."

"Všichni Velký Lidi zlí," odsekl a ujal se zase vedení.

"Kam nás vedeš?" zkoušela jeho trpělivost.

"Do vesnice, na hostinu," vysvětlil. S těmito hrozivými slovy přestal odpovídat na další otázky. Nezbyvalo jim, než aby jeho napjatou, nahou postavu následovali zdánlivě nekonečným pralesem.

? ? ?

"Zrychlili postup," vydechl mladý válečník. "Děti a starší lidé nevydrží před nimi utíkat, tlačí se čím dál blíž."

Muž se vyčerpaně opíral o strom, krvácel z mnoha ran. Jeho oči se tupě upíraly na Gulteca a Rytíř Jaguárů viděl, že jsou skelné šokem.

Gultec podrážděně zavrčel. Kolem něho se svažovaly strmé kopce v úpatí Zelených Hor. Na dně údolí se táhl dlouhý zástup uprchlíků z Tulom - Itzi a mířil k vysokému průsmyku pod vrcholem pohoří. Mravenci zvýšili rychlost pronásledování a Rytíř Jaguárů začínal rozmyšlet, jestli tyhle lidi nevede do kolosální pasti.

"Jediný, kdo zůstal... jsem já. Všichni... zabít... spálení!"

Jak muž mluvil, Gultec si povšiml, že mu na straně hlavy ohořely vlasy a paže na stejné straně byla zčernalá, jako kdyby tu končetinu podržel v uhlí nebo horkém ohni.

"Má setnina ... dobří muži. Všichni. Proč já? Proč?" Válečník bezmocně hleděl na Gulteca.

"Uklidni se," nařídil Gultec a mužovo oddychování se zvolnilo. "Teď mi pověz, co se stalo!"

"Nešli po nás, jak měli dřív ve zvyku," vysvětloval a dýchal klidněji. "Místo toho se valili kolem, našich šípů si ani nevšimli. Věděli jsme, jak záleží na našem úkolu, a tak jsme se k nim přikradli blíž."

"Nepadli vás?"

"Ne, šli dál. Nakonec jsme se pokusili je předběhnout, dostat se zase před čelo předních řad. Pak jsme zahlédli tuto věc - jako ti pavoučí muži, jenže tahle byla úplně celá bílá, bledá jako nějaký slimák. Mělo to obličej ženy."

Mužův hlas se zadrhl hrůzou, když si znovu vybavil děsivou scénu.

"Zvedla ruku a zvolala slovo. Viděli jsme, že z jejího prstu k nám pluje drobounká bublina ohně, tak malá jako oblázek. A potom se svět proměnil v peklo, plameny všude vybuchovaly, pálily stromy, vraždily muže. Milostí bohů mě oheň jen ožehl, ale já jediný jsem unikl. Všechny ostatní žár pohltit; když plameny pohasly, zůstaly jenom zčernalé mrtvoly."

"Říkáš, že to zavinila ta bílá?" Gultec zaslechl nějaké řeči o bledé hmyzí věci, která se skrývala mezi mravenci.

Vzpomněl si na jiné bledé stvoření - čarodějnou albínku Zlaté Legie, která podobnou magií upálila sto udatných Rytířů Orlů. Její útok a náhlý nájezd kopiníků na koních rozdrobil ulatoskou obranu a zajistil legii vítězství nad Payitem.

Rytíř Jaguárů znovu zavrčel. Díval se na Itzany, pochodující kolem - staré muže, ženy s dětmi - a všichni za sebe vrhali bázlivé pohledy. Bude to trvat ještě mnoho hodin, než dojdou do dalšího údolí v horském pásmu, a mnoho dalších údolí, než dorazí k průsmyku.

"Jestli něco nepodnikneme, čeká nás zkáza." Náhle se rozhodl:

"Svolejte všechny válečníky. Sejdeme se na konci údolí." Jeho váhavý hlas byl naplněný obavami. Gultecův plán, zrozený ze zoufalství, blížící beznaděje, vypadal nemožně a šíleně, už když jej promýšlel. Věděl, že Itzové nemají žádnou zkušenost, žádný trénink ve válce muže proti muži.

Viděl, jak ochotně prováděli jeho příkazy a plnilo ho to pýchou - a pocitem viny. Nemohl však najít jiné řešení.
"Potom, až se ty zrůdy povalí nahoru, zaútočíme."

? ? ?

Poštli necítil ani hlad, ani žízeň. Nikdy se nesetmělo, ani se neukázaly žádné známky, že by mlha řídla nebo se zvedala. A přece věděl, že od Quotalova úniku z Chrámu Tewahcy muselo uplynout mnoho dní.

Celou tu dobu se vezl na ramenou skvělého draka. Hnízdil v jasném měkkém peří, necítil žádné nebezpečí, neměl žádné přání. On sám nemluvil, ani Opeřený Had ho nikdy neoslovil. Poštliho ovládal pocit nadčasového klidu a zdálo se mu, že bylo zcela lhostejné, kde byli, nebo kam směřovali. Jeho lidské tělo mu připadalo jako starý dobrý přítel.

Nakonec však poznal, že tento pocit strnulosti musí opadat. Cítil cosi, co nebyla nuda, spíš pozvolné dráždivé nutkání promluvit nebo jednat.

"Kde jsme?" zeptal se konečně tichým vyrovnaným tónem.

Letíme éterem, pryč od roviny lidí.

Odpověď přišla do jeho mysli jasně a téměř si dovedl představit, že byla vyslovena hlubokým, odměřeným hlasem. Přesto však po jeho vlastní otázce nenásledoval žádný zvuk.

"Proč tu jsem?" odhodlal se zjistit.

Obdivoval jsem tvoji statečnost. Byl jsi ochotný pro mne v bitvě zemřít. Ten boj jsme prohráli, ale bude další.

"Kdy? Kde?"

Ta žena. Dcera Pera, je velice moudrá. Ona dobře ví, kde se bitva musí odehrát, a bude tam. Čekám na ten okamžik a potom Zalteca opět vyzvu.

A budu triumfovat.

Poštli by se byl rád vyptával dál, chtěl se dovědět podrobnosti o jejich vstupu do světa. Krátce přemítal o tom, jak dlouho budou muset čekat a kolik času uplynulo od chvíle, kdy se ocitli v tomto prostředí, jež Quotal nazval éterem. Ale cosi v drakově pomyslném tónu odrazovalo od dalších dotazů, a tak se zas usadil v přepychovém peří.

Měl dojem, že na všechny odpovědi bude dost času jindy.

? ? ?

Letka dvou tuctů orlů se vynesla vzhůru a sledovala prашné stopy na vlnitém pouštním terénu. Na zemi Cordell a čtrnáct dalších jezdců nechali koně jít krokem, aby šetřili jejich síly. Cestování do Helmsportu bude dlouhé a únavné, ale nic nebude obtížnější než tato první část - přechod Domem Tezcy.

V prvním týdnu jeli přímo na sever, sledovali cestu jejich útěku a směr, jímž odešly hordy Zmijí Ruky na pochodu do Nexalu. Nacházeli tu dostatek vody a nesli s sebou dostatek potravy, která by jim měla stačit, než se dostanou do přívětivějších oblastí.

Teď to řízli k severovýchodu ze dvou důvodů: jednak aby se vyhnuli zadnímu konci monstrózní armády, postupující daleko pomaleji než jezdci, a pak aby si zkrátili cestu do payitské země a do Helmsportu. Chical a jeho orli letěli napřed a dali jim zprávu, že úrodný Pezelac je vzdálený jeden týden jízdy tímto směrem.

Naložili na koně tolik vody, co mohli unést, rozpočítali si pečlivě dávky na každý den a vydali se do vyprahlé, rozpálené pustiny. Cordella doprovázel kapitán Grimes, odhadce Kardann a dvanáct spolehlivých kopiníků. Zbytek jeho legie a kultakánští spojenci pochodovali k moři.

Jen osud a bohové rozhodnou, zda se ještě někdy spojí.

? ? ?

"Gultecu, musím s tebou mluvit," pronesl Zochimaloc s nezvyklou silou. Přes vzrůstající nátlak chystaného útoku mu Rytíř Jaguárů ihned vyhověl. Všude kolem nich se v podrostu krčili válečníci očekávající jeho rozkazy.

"Chápu důležitost tohoto útoku a vím, že naši muži... možná hodně jich v tomto boji zahyne," pokračoval stařec.

Gultec kývl, pod Zochimalocovým trpělivým pohledem se necítil dobře.

"Můj studente a příteli, musíš dbát o jednu jedinou věc," řekl a Gultec se zarděl radostí; jeho učitel ho nikdy dřív nenazval přítelem. "Musíš se postarat, abys tuto bitvu přežil!"

"Jak mi to můžeš vůbec říct?" Gultec se zamračil. "Nemohu vést válečníky do bitvy a přitom se starat, abych si zachoval vlastní život."

"Ty jsi pro nás velmi důležitý, nejen pro nás, ale pro celou Mazticu. Daleko víc, než tušíš. Kdybys teď zahynul, všechno, co jsi pro nás vydobyl, by bylo ztraceno. Budoucnost by pozbyla veškerou naději."

"Co jsem pro vás vydobyl?" řekl Rytíř Jaguárů vyzývavě. "To, že vaše město bylo vydrancováno, tví lidé uprchli do džungle a teď tu stojí na pokraji zkázy?"

Víš sám, že mravenci musí být odkloněni, nebo je tady musíme aspoň zdržet. Jinak se nikdy k průsmyku v horách nedostaneme. Pro Itzu by budoucnost přestala existovat!"

"Prosím tě, nežádej, abych ti to musel vysvětlovat. Na to teď nezbývá čas, ale slib mi, že na sebe dáš pozor. Pamatuj na má slova!"

Gultec opět silně pocítil učitelovu hlubokou a trpělivou moc. Válečník nevěděl, co tato síla zosobňovala mimo inteligenci a moudrost. Ale cítil její majestátní moc a musel poslechnout.

"Dobře. Učiním, jak si přeješ," slíbil. "Teď však musíme začít s útokem."

"Nechť se ti v boji daří, můj synu."

"Udělám, co bude v mých silách, Praotče," řekl Gultec a hluboce se před Zochimalocem uklonil.

Obrátil se k válečníkům. Obří tvary rezavých mravenců se již objevily na okraji podrostu. S učitelovými slovy, zvonícími v uších, a s těžkým srdcem vyběhl své muže vpřed.

???

Pronikavý jek tisíce válečnických hrdel protřhl lesní ticho, ohlašuje útok proti čelu Darienina neúprosného vojska. Zrůdní mravenci v řadu po osmi nebo deseti nezaváhali, oni popravdě ani nevzali útok na vědomí.

První řady se hnaly vpřed do napřažených dýk a seker Itzů. Tito mravenci padli, zdoláni nápirem válečníků.

I další šik postupoval ke své zkáze a za ním třetí. Stále hmyzí nohy nesly členitá těla dopředu a bezvýrazné oči hledaly nepřítele na zabití. Lidé také tlačili vpřed, divoká vlna se roztáhla po obou stranách statného hmyzu, narušovali pochod a nutili zástup, aby se drobil a obracel.

Zanedlouho si však zrůdy vymohly daň bitvy v lidské krvi, jež se rychle vsakovala do vlhké lesní půdy. Mravenci jednali s mechanickou přesností, sekali a mržčili muže, jak se před nimi vyskytli, a pokud před nimi nestála žádná překážka, hnuli se neúčastně dopředu. Avšak jak muži padali za obět' ocelově tvrdým kusadlům, jiní je obešli a stále útočili.

Za pár okamžiků byl zástup mravenců rozdroben do naprostého chaosu. Teď se obraceli, chápali se rozervaných těl svých hmyzích příbuzných a vedeni pudem nosili mrtvolu dozadu. Jiní se stočili do stran, vybíhali a upalovali doleva a doprava a celý úzký proud se rozdrobil a rozpadl. Řady se roztáhly a jejich postup naprosto ztratil smysl pro směr.

Válečníci sami se vrhali na zrůdné nepřátele, mřili na oči, snažili se přeseknout lesklá těla v místech, kde se baňaté části spojovaly. Pod baldachýnem džungle zuřila divoká bitva a muži i zrůdy hynuli ve smrtelném klání.

"Co si ti lidé myslí?" ptala se Darien ze své pozice. Všichni driderové byli ve středu zadního voje. Útok je sice překvapil, ale cítila zvědavost, ne roztrpčení. Pevně věřila, že lidští válečníci proti jejím mocným, necitelným vojákům nemají v šarvátku žádnou naději.

Rozhodla se zasáhnout a její intuitivní povel dosáhl její nemyslné tvory.

Zabíjejte, mí vojáci. Zabíjejte!

Mravenčí armáda vyrazila vpřed, rozvinula se do široké fronty čelem k válečníkům, kteří se nyní roztáhli doleva a doprava i do čela zástupu. Hmyz lezl přes těla padlých druhů v hledání lidského masa.

"Hittoku! Jdi! Uhoď na ně salvami! Vezni lukostřelce - teď!" vyštěkla povel na svého driderského pobočníka a groteskní tvar skákal propletenými řadami, jeho osm noh ho rychle unášelo mimo vytrvale pochoduující mravence. Za ním běželi ostatní driderové a vysílali tenké černé střely do tváří bojujících válečníků.

Sama Darien zašeptala tichý rozkaz a s vrženým kouzlem neviditelnosti se ztratila z dohledu. A hned zpěvavě pronesla další zařikání a teleportaci se přenesla k boku lidského postupu.

Zde se přikrčila mezi podrostem. Viděla mravence i muže klesat pod ranami nepřítele. Zvedla neviditelnou ruku a vyměřila si vzdušnou čáru linií domorodého útoku.

"Kreendiash!"

Její hlas praskl jako bič, uvolnil sílu její magie v explozivní energii.

Žlutý šleh blesku prskl z její ruky, propálil se řadami lidských postav. Těžce zranění muži řvali bolestí a šokem, jiní padli mrtví, ve zlomku vteřiny zavraždění žhoucí magií. Blesk v lese sežehl černý pás - bez rozdílu zabíjel zelen, mravence i lidi.

Opět křikla a další zášleh pálil svou stezku krve a bolesti. Teď si šipy driderů začaly vybírat svou daň, probíjely lidskou kůži a svalstvo ostrou ocelí. Darien se zachvěla přílivem extáze - dívala se na hroznou zkázu, kterou uvrhla na lidské tvory a cítila radost, jakou nepoznala od doby, kdy byla elfkou.

Postupujte! Všechny je pozabíjejte!

Mravenci teď vyrazili vpřed ve vlně nesoucí smrt, vtrhli do ochabujícího útoku Itzů. Muži vykřikovali své utrpení, jak propadali děsivé smrti či zmražení pod rvavými čelistmi nelidských nepřátel.

Zahlédla válečníka oděného v jaguáři kůži a instinktem vycítila, že to byl on, kdo zabil Dacta.

Natáhla prst a zášleh magické síly syčel vpřed jako rozžhavený šíp. Uhořel válečníka do ramene, otočil ho a srazil k zemi.

Ještě jednou ukázala. Ozvalo se praskavé syčení a další střela vybuchla ze špičky prstu. Než však udeřil druhý blesk, kolem sraženého rytíře se seběhl dav Itzanů. Výbuch prožehl záda jednoho z válečníků, okamžitě ho usmrtil a Darien zaječela nenávistí a zlostí, neboť její cíl zmizel za ochrannou clonou jeho druhů.

Zas a zas magické šipy praskaly vzduchem, ale lidé nyní ustoupili do milosrdného útočiště hluboké džungle. Soudržnost jejich šiků se zlomila, mravenci se rozbíhali za jednotlivými muži, často strhli běžícího válečníka k zemi a jiní z hmyzí armády se na něho sesypali a rvali ho na kusy.

Mnoho válečníků uniklo, mnozí to štěstí neměli. Darien s chmurným zadostiučiněním napočítala mezi těly svých mravenců pozůstatky několika set mužů.

Hmyz se nyní rojil kolem zkrvavených mrtvol, roztáhl se do širokého pole žravých hord, zatímco zbývající muži mizeli v lese.

Hittok s dridery k ní přicházeli tím hnusným krabím krokem jejího druhu, který jí byl stále tak odporný. Rychle je spočítala a viděla, že nikdo z driderů nechybí.

"Utečou!" zvolal Hittok a mávl lukem k nehybnému okraji džungle. "Musíme se pustit za nimi!"

Darien zvedla odmítavě ruku, její tvář se stáhla ledově chladným úsměvem. "Nech je jít," opáčila. "Zítřka budeme mít na zabíjení víc času."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Ve zmatku nad činy bohů.

Lotil pokračuje vytrvale na svém díle. Jeho tapiserie zvolna dostává tvar, ačkoli stále ještě nemohu říct, jestli tvoří květ, zářivého ptáka nebo snad elegantního motýla. Možná do vzoru vplétá všechny tři a bude kusem umělecké práce tak živé, jako to, co zobrazuje.

Je to div a sláva dívat se na zručnost tohoto muže, pozorovat, jak vytváří něco, co vyjadřuje nezachytitelnou slávu bohů - Quotala, který nás plumou obdaroval.

V tom stejném čase cítím, jak se zvedá zlo, když Zaltec se probouzí z dřímoty. Již se zotavil z bitvy se svým bratrem a opět začíná přemýšlet a plánovat a hýbat se.

Jak plánuje, ví, že Quotal bude mít jen jedinou příležitost, a pak se dovtipí, kde se bude odehrávat.

A já cítím d'ábla, že směřuje k Payitu, kde se připraví na konečný souboj s Opeřeným Drakem.

13

Vězeňské obřady

"VŮBEC SE MI TO NELÍBÍ. TO NENÍ JAK HALLORAN, aby se vzdal na tak dlouho," bručel Daggrande otráveně, ale nemohl zakrýt své obavy. Rozčileně přecházel malým tábořištěm a Luskag s Yhatlim ho účastně pozorovali. Lotil mlčky poslouchal a jeho krátké hubené prsty zručně vpracovávaly chomáček per do bavlněné síťoviny, již měl položenou na klíně.

Tábor trpaslíků zaplnil širokou lesní paseku a několik tuctů malých ohňů ji stačilo vesele ozářit.

Pochutnávali si na bohatých darech lesa, neboť odpoledne skolili svými luky několik kusů zvěřiny. A Halloran s Erixtil se stále nevraceli.

"Byl to vždycky dobrý chlapec - odpovědný, spolehlivý. Pravý kamarád, ten druh chlapíka, kterého byste si v boji přáli mít za zády."

Yhatli hleděl na Daggranda trochu vykuleně. Očividně ho popis svalnatého bojovníka coby chlapce poněkud vyvedl z rovnováhy. Nikdy dřív si neuvědomil, jak daleko do minulosti sahaly kořeny jejich přátelství. Ve způsobu, jakým ten mrzoutský trpaslík hovořil o svém mužném společníkovi bylo cosi otcovského.

"Jistěže jsem mu to nikdy neřekl," pokračoval Daggrande podrážděným tónem. "Ten paličák by to ani nepochopil!" Malý kapitán se podíval na skupinu kolem ohně, jako by čekal, že mu někdo bude odporovat.

"Co čujete?" obořil se na Cotonu, který na něho udiveně hleděl. Kněz pochopitelně neodpověděl a Daggrande se s povzdechem posadil. "Nevím, co to na mne přišlo! Určitě jsou v pořádku. No jo, určitě!" Na jinou možnost nechtěl ani pomyslet.

"Možná chtěli být chvíli sami," dohadoval se chlapec. Jenže pohled na tmavou džungli kolem jeho slova popíral - v noci nevypadala moc jako prostředí pro romantiku.

"Půjdem je hledat?" otázal se zkusmo náčelník pouštních trpaslíků.

"Ano - ale ne teď," zněla Daggrandova odpověď. "Jenom by se nás v lese poztrácelo ještě víc a není naděje, že za tmy bychom našli nějaké stopy. Počkáme do rána."

"Třeba se do té doby vrátí," řekl Lotil a jeho hlas naznačil, že sdílí Daggrandovy obavy.

"Tak hned jak se rozední," souhlasil Luskag. "Jestli se nevrátí, začneme je hledat."

? ? ?

Zápach v tom brlohu, jenž v Nexalu kdysi býval výstavným Zaltecovým chrámem, byl děsný. Teď se jeho stěny kolem Hoxitla opile nakláněly, a kde kdysi stál hrdý vstupní oblouk, tam se hromadami trosek táhl slizký tunel.

Ruinami města se bezcílně potulovaly nestvůry Zmijí Ruky. Gangy orců na sebe vrčely a bily se mezi sebou a s vytím se rozprchly, když se objevili obrovití ogři.

Po dlouhém pochodu přes poušť se bestie vracely do města s jakousi radostí. Avšak po mnoha týdnech nucené nečinnosti v rozbahněných sutinách se radost změnila v nudu. Hoxitl věděl, že všichni potřebují nějakou činnost.

On sám se propadl do letargické pasivity, která hraničila s bezvědomím. Nějakou dobu ležel, nic nevnímal, hlavu měl prázdnou a čekal na povel a povzbuzení svého boha. Blízko jeho brlohu se do výše tyčila Zaltecova socha, stála tam nehnutě, zatímco týdny přecházely v měsíce. Nakonec, aniž věděl, monstrum - Hoxitl se z letargie zvedl do ztuhlého, protivného pohybu.

Postupně se v klerikově bestiální mysli začínal utvářet povel, představa jeho cíle a rostoucí nutkání dostat jeho nestvůrné vojsko zase do pohybu.

A cítil, že na konci tohoto pochodu bude mnoho zabíjení a srdcí na krmení boha a konečně - dokonalé vítězství nad lidstvem Mazticy.

Hoxitl se vynořil ze svého páchnoucího brlohu a zvedl hlas v dlouhém houkavém vytí. Zvuk se odrážel od vysokých hor kolem údolí, valil se přes blátivá bažinatá místa, jež kdysi bývala životodárnými jezery.

V rozbořených ulicích a norách orcové ustali se svými spory a rvačkami. Vytí povolávalo orcey, obry a troly od krmení, budilo je ze spánku. Všichni uchopili zbraně a odpověděli.

Zvolna, jednotlivě a ve dvojicích, pak po tuctech a dvacátkách a stovkách netvoří Zmijí Ruky přicházeli na volání jejich pána. Shromážděvali se na pobořeném velkém náměstí, usedali na zříceniny chrámů, tlačili se na několika neporušených rovných místech kamenné dlažby a všichni dychtivě otočili své bestiální tváře k obrovitému kamennému monolitu, jenž byl jejich mocí a slávou.

"Mí vojáci! Mé děti!" vyl Hoxitl ve svém groteskním jazyce a nestvůry mu pozorně naslouchaly.

"Zaltec nás volá a my musíme poslechnout! Zase se vydáme na pochod, aby celá Maztica poznala teror naší přítomnosti!"

Nestvůry potěšeně řvaly. Dlouhé týdny nečinnosti na ně tíživě doléhaly a teď stály zase připravené na válku.

? ? ?

"Náčelníku Tabube, přivedli jsme dva Velké Lidi. Zajali jsme je," oznamoval mužík, jenž se jmenoval Kashta. Než došlo k audienci, pečlivě očistil smrtelnosné šípy od curare - jednu, jimž byly potřeny, a složil je i s lukem u dveří náčelníkovy chatrče. Halloranův meč vzal s sebou do chýše. Zbraň byla tak dlouhá, jak byl válečník vysoký.

"Je to jak v mém snu, kdy se mi zdálo, že Pán Jaguárů ke mně promluvil," řekl Tabub tichým, jednotvárným hlasem. Náčelník seděl na zkřížených nohou, po každém boku seděla jedna z jeho žen.

"Muž a žena... žena nosí dítě."

"Ano, opravdu," hlesl Kashta obdivně.

"Dnes večer musí jít do díry," pronesl náčelník s vystouplým břichem. Jeho obličej byl také nalíčený černou a červenou barvou jako Kahstův, jen pruhy směřovaly odshora dolů, zatímco ostatní muži kmene měli pruhy vodorovné.

"Ale tento muž je docela jiný, než koho jsem kdy viděl, nikdo na světě nevypadá jako on," protestoval válečník chabě. "Jeho obličej pokrývají chlupy jako u opice a nosí košili z tvrdého stříbra. Nesl tento veliký nůž, je také stříbrný."

"Dej mi jej, ať se podívám," řekl Tabub. Obtížně vytáhl dlouhý meč z pochvy a ženy se schoulily, když zář kouzelné čepele naplnila maličkou chatrč. Tabub natáhl jeden drobný prst a jel jím po hraně ostří.

"Ach," zabručel, aniž by ukázal bolest, jak z řezné rány kapala krev. "Tohle je opravdu velmi mocná zbraň."

"Ten cizinec štěbetá jako opice, ale žena mu rozumí. Ona však umí mluvit i řečí Velkých Lidi."

Tabubova tvář ztvrdla. "Znáš příkazy! Nesmíš s Velkými Lidi mluvit. Musí jít do díry a tam zemřou!"

"Ale proč pořád zabíjíme Velké Lidi? Hodíme je do díry a Kočka - Bůh je sežere! Kolik roků to musíme takhle dělat?"

Náčelník se nepřestal mračit. "Znáš boží slova, jak mi je řekl můj otec a před ním jeho otec a tak dozadu, kam až sahají dějiny našeho lidu!"

Tabub zavřel oči a slova z jeho úst vycházela ve velebném rytmu, neboť opakoval prorocství, které bylo na jeho lid vloženo před dávnými časy.

"Velcí Lidé jsou našimi velkými nepřáteli a zabíjí nás, když my je nezabijeme dřív. Jdou na smrt, aby nám naklonili bohy, a bohové jsou potěšeni a Malí Lidé budou žít dál."

"Ale to zabíjení musí někdy přestat! Tím to prorocství nekončí, má pokračování," odporoval Kashta. A i on recitoval starobylou předpověď. "Jednou přijde muž, obr i mezi Velkými Lidi, který obrátí noc v den a povede nás k míru nového věku!"

"Je tento muž obr?" zeptal se Tabub přísně.

"I pro Velkou Osobu je vysoký. Ale popravdě nemohu říct, že bych ho nazval obrem," připustil Kashta.

"Pak nakrmí Kočku - Boha," pronesl s rozhodnou platností Tabub a s předstíraným zájmem si urážlivě začal prohlížet novou ženu.

Kashta věděl, že rozhovor je u konce.

? ? ?

Malá posádka Helmsportu, nějakých třicet mužů, běžela k pobřeží s jásavým hurá, když se na obzoru ukázala flotila karaků Dona Vaeze. Jejich radost se rychle změnila ve smutek, když po vylodění záchranné expedice je velitel nechal uvrhnout do želez a uvěznil je v té samé pevnosti, kterou hlídali po celé dlouhé opuštěné měsíce.

Helmsport ve skutečnosti byl sotva něčím víc než obrovskými obdélníkovými hradbami. Stál na malém pahorku a ovládal chráněné vody Ulatoské zátoky, kde napřed kotvil Cordell a nyní tam odpočívala Vaezova flotila.

Zeď sama ohraničovala obdélníkový pozemek, do ní byla vestavěna nízká silná vrata, kudy mohly procházet káry, koně a lidé. Zbytek opevnění se tyčil nějakých třicet stop vysoko nad okolní terén a na vrcholu podpíral široký přechod. Jakékoli obranné vojsko, které se rozmístilo na vrcholu této zdi, by mělo nedocenitelnou výhodu nad útočníkem, který by byl nucen zdolat příkré vnější svahy.

Uvnitř pevnosti byly základy zdi vyztužené dřevem a opíraly se o ně rákosové chatrče s doškovými střechami. Bylo tu několik stodol a jedna úhledná stavba, která vypadala jako dům a měla Cordellovi sloužit za hlavní stan. Několik menších, pevných dřevěných stavení se používalo jako skladiště. Kapitán nařídil, aby členy posádky - stále v řetězech - uvěznil v jednom z těchto domků.

"Co to má znamenat?" ječel seržant - major Tranph, statný veterán, jemuž Cordell svěřil velení. Don Vaez je poctil návštěvou v jejich cele. "Co jste to za nepřitele?"

"Jsem opatrný," objasnil světlovlasý kapitán. Vězhřův výbuch hněvu ho nevyrušil z klidu. "Jste podezřelý ze zrady."

Podvedl jste chartu Amnu. Budte ujištěn, že budete mít dost příležitostí se hájit. Může být, že vy sám jste byl v této aféře oklamán pravým viníkem."

"Cordellem?" Tranph překvapeně zíral na Dona Vaeze; pochopil jeho narážku, ale stále nemohl uvěřit svému sluchu. "Zajisté žertujete! Čeho se dopustil, že vzbudil hněv obchodních princů? Vždyť je to směšné! Jenom zisky z poraženého Ulatosu zaplatí celou výpravu nejmiň desetkrát!"

"Tyto zisky ovšem nebyly doručeny do náležitých rukou. Naopak, máme důkazy, že je před právoplatnými majiteli skrývá. Kdepak je teď ten věhlasně věrný kapitán - generál? Proč se tu neukázal, aby se obhájil?"

"Zisky doručené do Amnu? U Helma, člověče, my jsme s Mečovým pobřežím nebyli ve spojení od doby, co jsme tady přistáli!" Tranph prskal urážkou a hněvem.

"A to samo o sobě může být u kořene zrady." Don Vaez potlačil zívnutí. "Ale teď vážně, můj drahý seržante, kde je váš generál? Je to jen on sám, kdo může podat přesné odpovědi."

"Řekl jsem vám, že se vydal na pochod proti hlavnímu městu této země. Zprávy tvrdily, že drží víc zlata, než si vůbec dovedete představit! Poslední, co jsme se dozvěděli, bylo, že vstoupil do města a vyjednával s panovníkem. Poslední čtyři či pět měsíců jsme zcela beze zpráv, nic dalšího jsme neslyšeli."

"Nu, on od vás také nic neuslyší," slíbil Don Vaez s upjatým úsměvem. "Až se vrátí, bude to docela oslava - můžete ji nazvat soudem, je-li libo - a bude mít spoustu příležitostí odpovědět na obžalobu, jež proti němu bude vznesena. Možná, že jeho výprava byla úspěšná a vrátí se s nákladem zlata. To by nás mohlo přesvědčit o jeho ušlechtilých úmyslech."

Potom nás doprovodí do Amnu - v řetězech ovšem." A to bude můj triumf, dodal si pro sebe.

Don Vaez se otočil na podpatku, světlé kučery zavlály a vypochoďoval z cely. Rozložitý strážce za ním přibouchl dveře a znuděně se ohlédl po houfu důvěryhodných vojáků, kteří domek hlídali.

Don Vaez neušel pár kroků, když k němu přistoupil navigátor Rodolfo. "Prosím za prominutí, pane," řekl, "ale uvažoval jsem, jestli na ty chlapíky nejste trochu moc tvrdý."

Donovy oči bleskly a upřely se na muže s pronikavostí, jakou z čistě modrých očí dokázal vykresat. "Nejste placení za uvažování, ale za provádění příkazů! Kdybych byl vámi, staral bych se, abych na to nezapomínal!" bařl odměřeně.

Rodolfo do těch modrých očí chvilku zíral, ale Don Vaez nemohl rozluštit, co v nich vidí. Upíral na navigátora svůj pevný zrak, až ten lehce přikývl.

"Jak si přejete, kapitáne," odvětil tiše, otočil se a zmizel v šeru, které na pevnost začínalo dopadat. Don Vaez se za ním díval, výsledek konfrontace ho potěšil. Měl dojem, že si podstatně podepřel a utvrdil svou pozici coby rozhodný velitel výpravy.

Zbývala jediná otázka - co by měl dělat dál. Ale stejně to byl dobrý začátek mise! Gratuloval si, když křížil nádvoří Helmsportu k velkému dřevěnému domu - jediné trvalé budově - kterou si zvolil za hlavní stan. Někde v něm teď pracoval převor Devan na svých předpovědích a s Helmovou pomocí se snažil určit náležitý kurz další akce. Je to užitečné, myslel si velitel, ale nepodstatné. Měl čas na své straně a mohl si dovolit čekat.

Nepovšiml si velikého orla, který mu v tichých kruzích létal vysoko nad hlavou.

? ? ?

"V mé vlasti máme podobný náručí," řekl Halloran. "Říká se jim půlčící."

"Nemají žádné oblečení a zavírají lidi do vězení?" divila se Erixitl.

Hal se usmál. "Ne, to ne. Jsou víc na obtíž, než že by někoho ohrožovali. Hodně jich žije s lidmi ve vesnicích a městech. Někteří jsou stateční, jiní zbabělí. Jsou jak jiní lidé, jenom menší."

On a jeho žena seděli na zemi v nízké kleci ze silných dřevěných mříží, svázaných dohromady pevnými konopnými provazy. Kolem nich se Malí Lidé dali do vaření večerního jídla. Vesnici tvořily rákosové chatrče s převislými střechami z těžkých došků a s nízkými vchody. Uprostřed udupané hliněné podlahy měly primitivní stojany, na nichž se nad ohněm opékalo nebo udilo maso.

Setmělo se, tma zalila džungli ozývající se nočními zvuky - bzučením hmyzu, přerušovaným pronikavým jekem opic a ptactva. Čas od času zaslechli dunivý řev jaguára a celý prales na chvíli ztichl.

Ke kleci se opatrně přikradlo několik dětí a vykuleně si je prohlíželo. Erixitl se na ně usmála, a to je tak vylekalo, že se rozprchly k bezpečí ohňů svých rodičů.

Jestli Erix měla strach, nedávala to najevo, myslel si Hal. On sám se snažil své obavy skrýt, i když se nestrachoval o sebe. Jakou však měli naději? Ani kdyby se jim podařilo dostat se z klece, nemohli by utéct, neboť Erixitl nesla břímě jejich dítěte.

"Máš tušení, co s námi asi tak udělají?" zeptala se ho náhle.

Mohl pouze pokrčit rameny. "Aspoň jsem tu neviděl pyramidu nebo oltář. Kdo ví, co mají v plánu. Slyšela jsi o nich někdy?"

"V tom stejném smyslu jako o Vlasatých Mužích, pouštních trpaslicích," přiznala. "O Malých Lidech vypráví staré legendy a některé říkají, že sídlili v nejhlubších džunglích Dalekého Payitu. Ale tak jak s pouštními trpaslíky, nikdo ty příběhy nebral vážně. Nikdy jsem se nedoslechla o nikom, kdo by je byl viděl."

"To my jsme ti šťastní," podotkl Hal suše.

Na chvíli se ponořili do stísněného mlčení. Erixitl nakonec potřásla hlavou a důvěřivě se na manžela usmála. "Já stále věřím, že to dopadne dobře," řekla pevně. "Nevím proč, ale vím to."

"Já taky," souhlasil Hal, ač nikdo z nich tomu nevěřil. Měl by něco udělat, ale co?

"Velcí Lidé, vy teď jít se mnou," ozval se hlas; otočili hlavy a viděli toho stejného válečníka, který je zajmul u

vodopádu.

"Kam nás vedeš?" zeptala se Erixtl mužika, který odmotával provazy ze dveří. V povzdálí stálo několik domorodců se svými luky, se smrtonosnými šípy v napůl napjatých tětivách.

Mužik neodpověděl, avšak pobídl je rázným posunkem, aby ho následovali. Prošli malou vesnicí k pasece na vzdáleném konci. V jejím středu stál v kruhu tucet válečníků a každý držel hořící pochodeň.

Halloranovi se strachem o Erix a nenarozené dítě sevřela hrud'. Instinktivně pochopil, že zajatci budou ústředním bodem večerního rituálu, a uvažoval, jaký druh obřadu pro ně tito maličtí lidé připravili.

"Jít tam!" rozkázal jejich průvodce.

Kruh mužů se otevřel, aby mohli projít, a nyní viděl, kolem čeho stáli. Byla to okrouhlá jáma snad dvacet stop široká. Na dno neviděl, pokud je nepostrčili na její okraj. Pak zjistil, že je hluboká kolem dvanácti stop.

Dole na druhé straně této podivné arény viděl dveře z těžkých trámů. Za nimi postřehl pohyb nějakého tmavého stínu a jeho strach vzrostl v hrozivý děs.

"Jít teď dolů!" přikázal válečník. Jeho hlas nesl stopy váhání, ale jeho pohyb neukázal žádnou nejistotu, když výhruzně pozvedl luk.

Něbyl tam ani žebřík, ani nic jiného, po čem by se dalo sestoupit dolů, a Hal věděl, že dvanáctistopový skok by pro Erix či dítě mohl být smrtelný.

"Počkej!" opřel se. "Ji do toho nezatahuj - nech ji být. Půjdu tam já sám!"

Mužik na něho hleděl a Halloran měl dojem, že pod křiklavými čárami pomalovaného obličeje byl soucit. Potom však přišel další domorodec a tvářil se tak nadutě a důležitě, že Hal se dověděl, že je to asi kmenový náčelník. Měl na tváři stejné barvy jako ostatní, ale čáry byly kolmé a byl ověšený dlouhými krásnými pery.

Ten natáhl ruku a ukázal směrem k jámě. Lučištníci pozvedli své zbraně a Halloran hleděl na ostnatou řadu šípů.

Náčelník náhle prudce strčil Erix do zad. S polekaným výkřikem se napůl otočila k Halovi, udělala krok a padala přes okraj. V srdci ho zamrazilo při pohledu na hrůzu v jejím obličeji.

Ale jeho tělo reagovalo.

"Má ruka!" křikl a Erix se ve vzduchu zakymácela, když sevřel její zápěstí oběma rukama. Ležel přes okraj stěny, pevně ji držel a slyšel, jak bolestí zabručela. Ale zastavil její pád. "Je to dobré," vydechla. "Můžeš mě pustit."

Halloran lapl po dechu, když ho někdo kopal do žeber a postrkoval ho k okraji. Cítil, jak Erix vyklouzla z jeho sevření, a slyšel, že dole doskočila. Překulil se přes okraj, ve vzduchu se stočil a dopadl na nohy vedle ní.

Erix ho objala a snažila se zadržet vyděšené vzlyky.

"Jsi zraněná?"

Popotáhla a zavrtěla záporně hlavou.

Ze tmy z druhé strany se ozvalo hluboké a velice výhruzné zavrčení.

???

Přeživší válečníci Itzy běželi hustě zarostlým dnem údolí, spěchali, aby se co nejdříve dostali ke svahu. Gultec v poslední řadě se často ohlížel a zjistil, že mravenčí armáda je po krvavé srážce nepronásleduje.

To byla velká úleva. Neměl čas počítat ztráty, ale věděl, že víc než sto mužů padlo v krátké, zuřivé potyčce. Nicméně dosáhli toho, co měli v plánu. Pavoučí muži se zřejmě zastavili, aby znovu seřadili své šiky. A jeho válečníci nezemřeli nadarmo, jestli svou smrtí vykoupili jejich lidem čas, aby došli k průsmyku.

Se zamrazením si připomněl to bledé bílé monstrum, které proti nim vysílalo magii. A opět mu v mysli probíhala bitva s cizinci u Ulatosu, kde magie čarující albínky zlomila jeho armádu.

Mohlo by být mezi těmito dvěma čarodějkami nějaké spojení? Neviděl, jak by to bylo možné, a přece shoda jejich bělosti bila do očí. Jedna byla štíhlá krásná elfi žena, ta druhá byla groteskní a nepřírozená bestie, i když něco v půvabné ženskosti obličeje té stvůry mu připomínalo elfku.

Musel se plně soustředit na namáhavou cestu a odložil své úvahy stranou. Válečníci se trousili přes bažinaté dno údolí - plochou proláklinu, která v jejich dlouhém pochodu k průsmyku znamenala další překážku.

Rozhlédl se po černé kupoli hvězdnatého nebe a v jejich svitu mohl nahoře matně rozeznat sedlo úzkého průsmyku. Zdál se být nemožně vysoko a daleko, přece však o kousek blíže, než když se na něj díval naposled. Většina Itzanů by jím měla právě nyní procházet.

"Tvůj plán, co jsi pro nás vymyslel, je dobrý," řekl Zochimaloc, jenž se vynořil ze tmy a kráčel tiše vedle Gulteca. "Ta vysoká trasa je nejbezpečnější."

Rytíř Jaguárů povzděchl. "Přál bych si, aby to byla pravda. Bojím se, že před tím druhem nepřátel, co máme v patách, není žádné místo bezpečné."

"Musíš vědět, že tvůj útok byl úspěšný," oponoval stařec a čile překročil nízké plazivé víno. "Zůstali za námi a to nám dá dost času, abychom unikli."

"Čas? Dost času?" podotkl Gultec hořce. "Je v celém světě dost času?"

Zochimaloc se uchechtl blahosklonným dědečkovským způsobem, a nějak dodal Gultecovi víc sebedůvěry. "Teď je dost času pro staré lidi, děti a matky, aby prošli průsmykem a přes hory. Možná je i dost času pro trochu víry."

Rytíř vzhledl opět k průsmyku, jenž se stále rýsoval proti hvězdám. Snad měl Zochimaloc pravdu. Hodně Itzanů by už mělo dosáhnout odvrácené strany hor. Válečníci budou na vrcholu průsmyku před ránem. A až tam dorazí, budou se muset obrátit a čelit pronásledovatelům. Tam se jim postaví.

???

Z Cotonovy kroniky:

V údivu nad podivnými cestami Toho Pravého Boha. Trpasličí kolem mne přecházejí a rozčileně se zabývají zmizením našich dvou souputníků. I Lotil má o svou dceru strach. Snaží se pracovat na tapiserii, ale prsty ho neposlouchají. Tak se třesou, že je mi ho líto.

To zmizení Hallorana a Erixitl je vskutku náhlé a tajemné. Ale pro mne je obtížné, abych se o ně strachoval. Ta žena má v sobě příliš důležité předurčení, než aby ji v džungli mohla potkat nějaká náhodná nehoda tak blízko cíle. Nemusí zvítězit, to vím, ale ke konečnému řešení dojde u Dvojí Tváře - tím jsem si naprosto jistý.

Ať odešla kamkoli, je dobré, že má s sebou Halloranovu sílu. Necht' je její úděl v této temné a neproniknutelné noci jakýkoli, cítím, že poslouží našemu zájmu.

Trpasličí je ráno půjdou hledat a přejí jim mnoho štěstí. Můj optimismus možná není nic jiného než stařecké žvanění. Možná mají pravdu ostatní s jejich odhadem nebezpečí.

V každém případě musíme počkat na ráno, abychom věděli.

14

Noc kočky - boha

HALLORAN POLOŽIL ERIX PAŽI KOLEM RAMEN a natočil se tak, aby stál mezi ní a zdrojem vrčení. Hluboce si uvědomoval jejich nenarozené dítě a děsivou zranitelnost, postrádal svůj meč. Byl rozhodnutý zemřít, než aby dopustil, aby se něco stalo jeho ženě.

Oba hleděli přes tmavou arénu a jejich oči se přizpůsobily osvětlení. Pevné zamřížované dveře byly zavřené, ale opět za nimi zahlédli stínový pohyb.

Potom jámou zase zadunělo zvuché vrčení.

"Otevírají se!" vydechla Erix. Mříž se pomalu zvedala a pak se ze tmy hladce jak olej plížil černý tvar. Plížil se k nim, zvolna se dostával ze stínů kolem stěny. Když dosáhl středu, viděli jeho lesklou černou srst, uši přitisknuté podél široké ploché lebky.

"Černý jaguár!" sykl Hal, ohromený děsivě výhrůžným výrazem velké kočky. Žluté oči zářily tmou jak žhoucí pekelné ohýnky, tlama se otevřela dost, aby odkryla dlouhé, hrozivě zahnuté tesáky. I jak se zvíře hrbilo, jeho ramena se rovnala výšce Halova pasu. Zíralo bez mrknutí, černý ocas vzrušeně švihal ze strany na stranu.

"Je moc velký. To nemůže být jaguár!" namítla Erix, ačkoli si nedovedla představit, co jiného by je v této temné jámě ohrožovalo.

"Na světě je mnoho velikých koček - tygři, lvi a jiní hrozí dravci," šeptal Hal a zoufale vymýšlel plán k činu. "Snad je něco takového."

"Jsem Pán Jaguárů."

Hlas je šokoval do němoty. Zněl s příjemnou plynulostí, jež nesla topy hlubokého vrčení, při kterém jim naskakovala husí kůže. Černá kočka mrkla a Halloran by byl přísahal, že koutky tlamy se zvedly vzhůru ve strašlivé karikatuře úsměvu.

"Já jsem Pán Jaguárů a vy patříte mně!"

"Ona mluví!" sykl Hal. Snažil se zaštitit Erixitl, zíraje do toho dravčího číhajícího obličje.

"Mluvím. Než zabiju."

"Kdo - co jsi?" zeptala se Erix. "Proč tě tu Malí Lidé drží?"

"Jsem tady, protože chci," hrmělo černé zvíře. "Oni mě nedrží. Nikdo mě nedrží."

"Proč nás tedy ohrožuješ?" otázal se Halloran. "My ti nijak neubližujeme."

"Nikdo mi nemůže ublížit," odkašlal dravec. "Chci vaši krev a vaše maso. Těší mne, že zemřete, abyste mě nakrmili."

Halloranova mysl divoce uháněla. Bizarní diskuse s tvorem, který patřil mezi lesní zvířata, ho ohromila, a hledal nějaký způsob, jak by se s ním rozumně dohodl.

Jsi starý a slabý, takže sám nemůžeš lovit?"

"Ticho!" řev Pána Jaguárů otřásl vzduchem.

"Nebudu potichu!" štěkl na něj Hal. "Proč na nich závisíš, aby tě krmili? Proč žiješ v kleci? To přece pro pána není žádný život!"

Síla dravcova řevu ho uhodila do tváře jako rána, hodila ho nazpět proti Erixitl. Rychle postoupil vpřed, svaly na čelistech se napjaly. Vyzývavě se na dravce díval, zvedl bojovně sevřené pěsti.

Jeho pozornost ochabla a víčka se mu zavírala - cítil téměř nepřemožitelnou touhu spát.

"Co - co se to děje?" ozvala se tiše Erix za jeho zády. "Cítím... se tak... unavená... a ospalá..." její hlas se náhle odmlčel a cítil, jak se zhrouceně opřela o stěnu jámy a pozvolna klouzala k zemi.

Pán Jaguárů se šklebil svým ďábelským úsměvem. Hal pozoroval ty žluté oči a na chvíli se mu zdálo, že mu už tolik nevyhrožují - naopak byly vlídné, jejich pohled ho laskal jak polibek slunce v teplém letním ránu.

"Spi, drzý člověče," syčela velká kočka. "Dívej se do mých očí a odpočívej."

Halloran vztekle potřásl hlavou - něco nebylo v pořádku. Ale co? Měl potíže přinutit mozek, aby pracoval, hlavu mu zamžlžoval hustý opar. Nemohl si dovolit usnout s tímto divným zvířetem, přihrbným k útoku! Bylo vůbec divné?

Připadalo mu neškodné - něco jako starý přítel.

Pán Jaguárů o krok postoupil.

Vše, co teď Hal v temnotě jámy mohl vidět, byly ty dvě zářící oči. Erixitl měkce zasténala, jak se za ním natáhla na zem, ale nemohl odvrátit oči, aby se na ni podíval.

"Vidiš, jak žena klidně spí? Je v pokoji a míru." Dravcův hedvábný hlas zůstával jemný a přátelský. "Musíš si také odpočinout."

"Ne!" Halloran sebral všechnu svou vůli a prudce odtrhl zrak od hypnotizujících očí. Něco musí udělat! Mysli, člověče!

Kolem něho se tlačila chmurná tma a jasné oči byly jediným zdrojem osvětlení, doléhaly na jeho vůli, poroučely mu, aby se znovu zahleděl do jejich světla. Noc mu pojednou připadla stejně nepřátelská jako ta černá kočka - musel se tohoto nepřítele zbavit.

Žluté jaguárové oči, široce rozevřené a upřené, volaly do jeho paměti, velké roztažené panenky pronikaly temnotou. Hlavou mu bleskla vzpomínka na zařikání a bez přemýšlení jednal.

"Kirisha!" zvolal do číhající nestvůrné tváře. Jak vrhal kouzlo namířil prst a ve vzduchu se objevila magická světelná koule, ihned se rozestřela do bílého jasu a visela přímo před dravcovými očima.

Z jámy vykvetl široký kužel svitu a slyšel, jak Malí Lidé nahoře vzrušeně štěbetají.

S děsným zařváním vzteku a strachu jaguár odskočil až dozadu ke stěně. Jeho řev rozerval noc, umlčel i prales kolem vesnice. Aréna se jasně rýsovala v čistém jasu formule světla, jež zářilo mocněji než tucty pochodní.

"Démon!" prskla kočka. "Co ty jsi za člověka? Za tuto urážku mi zaplatíš!"

Halloran viděl, že přes všechn řev a vrčení jaguár oslepeně mrká a třese hlavou. Ale teď v těch zvucích zazníval tón, jenž v nich dřív nebyl - byl to tón strachu.

Nad sebou slyšel vzrušené výkřiky domorodců, ale žádný se neodvážil k okraji jámy, aby se podíval dolů. Výkřiky těch lidiček byly plné zmatku a poplachu.

"To je dobře!" šeptl si tiše. "Třeba to trochu zatřese jejich sebevědomím."

Za ním na zemi Erix tiše vzlykla. Halloran nespouštěl z kočky zrak, dřepel a pomohl jí opřít se o stěnu.

Potom kočka prskla a zavrčela, hlas dravce znovu bušil mocí a zuřivostí. Jeho strach se změnil v napětí a hrbil se a zíral, černý ocas se rozčileně trhal ze strany na stranu. Hal cítil, že sbírá odvahu k útoku.

"To sis myslel, že mě porazíš hloupým trikem?" Pán Jaguárů vřeštěl vztekem, vřel bestiálním žárem. "Za to tě nechám umírat pomalu. Než zahyneš, budeš se dívat, jak požívám tvou ženu."

"Jsi starý, bezrohý kozel, nehodiš se ani na pána, ani na nic jiného!" bafl Hal. "Nehodiš se ani na sluhu pro opice! Nemáš ani sílu, aby sis ulovil vlastní žrádlo! Ty sis myslel, že mne porazíš magií, protože ty jsi ten, co se bojí! Tvé tesáky smrdí! Zalez do své díry, ty černá vrána!"

Na vteřinu vážil, jestli si počínal správně. Nestvůrná kočka se stále hrbila, zírala. Viděl, že z předních tlap se vytahují hrozně zahnuté drápy. Zoufale si přál, aby měl svůj meč. Mozek mu letem probíral všechny kouzelné formule, které znal, a měl dojem, že žádná z nich nezadrží dravce její velikosti a síly. Ale stále hledal nějakou taktiku, něco, co by mu pomohlo proti tomuto zrůdnému zvířeti.

A pak jaguár skočil.

? ? ?

"Nastěhovali se do Helmsportu. Vaši muži, které jste tam zanechal, jsou uvěznění v jedné z dřevěných chat," vysvětloval Chical Cordellovi výsledky výzvědného letu. Seděli u tichého jezírka, kolem nich se napájeli žízňiví koně, legionáři a orlové se chystali k zasluženému večernímu odpočinku.

"A co velitel? Viděli jste ho?" Cordella zprávy dopálily á zmátly.

Chical pohodil rameny: "Nevím, jak bych ho měl rozeznat. Vy nenosíte pera, podle nichž my rozlišujeme své důstojníky."

Kardann vedle nich úzkostně vzhlédl. "Říkám vám, že přišli z Amnu!" varoval. "Je to trestná výprava, protože jsme jim neposlali žádnou zprávu, žádné zlato! Kdybyste mě byl poslechl -"

"Zmlknete!" okřikl ho Cordell a obtloustlý odhadce ruče poslechl. "Musím si to promyslet!"

"Vypadá to, že vám nepřišli na pomoc," podotkl Orlí Válečník bez stopy ironie v tónu.

"Jejich kapitán určitě ne. Jsem si jistý, že za jeho jednáním někdo stojí. Pro vojáky mé země je netypické, aby se takhle chovali k někomu, kdo je neohrožuje a nechce způsobit škodu."

"Je toho víc," dodal Chical a kapitán - generál jen povzdechl.

"Co?" zeptal se a předem se bál, co uslyší.

"Bestie Zmiji Ruky se hýbají. Začínají pochodovat z Nexalu a vede je podivný kamenný kolos. Je to postava, která kráčí jako muž, ale tyčí se do výše, jako se kdysi tyčila Velká Pyramida."

Cordell tiše zaklel. "Můžete odhadnout, kam jdou?"

"Na východ ke Kultace - vy sami jste šli tou cestou, když jste pochodovali do Nexalu, jenže obráceně."

"Mohli by tedy jít celou cestu až do Payitu - do Ulatosu a do Helmsportu?"

"Ano, přirozeně."

"Ještě jednu otázku," řekl zamyšleně kapitán - generál. "Budeme-li pokračovat stejným tempem jako dosud, dostaneme se tam před nimi?"

Chical chvilku vážil vzdálenosti. "Ano, přinejmenším o několik dní - možná o týden i víc. Jsme již blíže než oni a věřím, že postupujeme rychleji."

Cordell pohlédl otevřeně na velitele Orlů, který proti němu kdysi tak odhodlaně bojoval. "Vaše informace pro mne mají nesmírnou cenu - větší, než dovedu vyjádřit. Mít svobodu celé oblohy a možnost sledovat nepřítele je mocí, za

kteřou by každý velitel z mé země dal nevím co. Začínám mít dojem, že je to jedna z mála výhod, jež mi ještě zbývají - nám zbývají."

Chical přikývl. "To je právě úkolem orlů. Je to vpravdě naše největší moc."

"Jsem vám vděčný a děkuji vám, že mne a mé muže provázíte. Alespoň mi dáváte jakousi naději na úspěch," dodal Cordell.

Chical se rozhlédl kolem. "Maztica se mění. Vy sám jste se hodně přičinil o to, že Pravý Svět už nikdy nebude místem, jímž kdysi býval. Jste však statečný muž a prozatím my oba bojujeme v zájmu stejné věci."

Rytíř Orlů si Cordella chvíli měřil a generál se pod tím pronikavým odhadujícím zrakem trochu ošil. "Ale nezapomeňte na mé varování. Kdybyste svá vojska znovu přiměl, aby napadla lid Pravého Světa, zjistil byste, že se proti vám sjednotila celá země."

"Příteli," povzdychl kapitán - generál, "musím uznat, že pro mne je mnohem příjemnější mít vás na své straně."

"Pak se modlím, aby to tak také vydrželo." Válečník se protáhl a zvedl se. "Musím se trochu vyspat. Zítra musím letět daleko."

? ? ?

"Čekají na nás v horských výšinách," hlásil Hittok. Drider se odvážil připlížit se až do nebezpečné blízkosti prchajících Itzanů, aby tuto informaci získal. Noc byla naštěstí tmavá a za těchto podmínek byl jeho zrak daleko ostřejší než lidský.

"Zastavili se?" Darien vyslechla zprávu svého přítele a její mysl již vážila důsledky, které z ní vyplývaly.

Dlouhé pole mravenců se sotva hýbalo, i tito takřka nevyčerpatelní tvorové cítili únavu z dlouhého výstupu a dnů nepřetržitého pochodu. Bílá driderka jim v tomto údolí povolila oddech, ne aby si odpočinuli, ale spíš proto, aby je dohnaly zadní šiky. Až ráno vyrazí vpřed, bude schopna nasadit záraz celé vojsko.

"Jak dalece se mi podařilo zjistit," pokračoval Hittok s podrobnostmi výzkumu, "většina válečníků je usazena v pozicích podél skalnatého hřebene, který se táhne nad údolím. Nedostal jsem se za ně. Odhadl bych, že jako předtím muži se budou obětovat, aby jejich ženy a děti mohly uniknout." Hittokův hlas hodnotil tuto taktiku s opovržením.

"Tohle nemohou opakovat donekonečna," poznamenala Darien věčně. "Při posledním překvapujícím útoku jsme jich pobili víc než stovku. Nu, jestli na nás počkají, budeme náležitě připraveni."

"To je pravda," souhlasil černý drider. "Údolí dole pod nimi je doširoka otevřené. Mravenci se mohou rozvinout a v jedné vlně se rychle vynést nahoru a přes ně."

"Určitě mají v zásobě nějaký plán," oponovala Darien a alabastrové rysy se popuzeně stáhly. "Lidé se nebudou obětovat jen tak - bezúčelně."

"Asi si přejí zemřít v boji jako muži." Hittok pokrčil rameny.

"Možná," řekla Darien klidně, ale jak zkoumala horské svahy, zadumaný výraz jejího obličeje ukazoval, že ji nepřesvědčil.

? ? ?

"Gigantius!" zvolal Halloran v okamžiku, kdy Pán Jaguárů skočil. Zařikání pro růst bylo jedním z posledních, které se naučil z Darieniny knihy kouzel, a nyní bylo jediným, které mu šlehlo myslí. Kdysi použil čarovnou vodičku, aby se zvětšil, a teď se snažil dosáhnout stejného výsledku kouzelnou formulí.

Hleděl do přízračné tváře kočiči nenávisti, do široce rozevřených čelistí, letících k jeho hlavě. Oslivé světlo stále jámu ozařovalo, oči velké kočky se mu však přizpůsobily a spolehlivě ji vedly.

Halloran na její skok zareagoval vlastním výpadem. Jeho ruce se jako kleště sevřely kolem zvířecího krku, všechna síla jeho paží a zad se spojila a držela žluté tesáky od jeho obličeje.

Drápy ostré jako břitva skřípaly po oceli hrudního plátu, kočka zuřivě ječela a její mohutné svaly zvolna přitahovaly rudou páchnoucí tlamu k Halloranovi. Musím toho netvora udržet, aby nezranil Erix, běželo mu myslí, prudce se stočil a oba se váleli přes celou šířku jámy.

Nestvůrný jaguár se divoce zmítal, drápy zadních noh Halovi škrábly přes stehna. Jenom náramky z plummy na zápěstí mu doted' chránily život, čerpaly sílu do prstů, které pomalinku odtlačovaly slintající tesáky dozadu.

Velká kočka sebou mocně škubla a Hal ji od sebe prudce odstrčil; zpětná síla pohybu ho přitiskla na hlinitou stěnu a vrčící dravec se znovu nahrbil ke skoku. Najednou se zdál být menší než dřív. Halloran se nad ním tyčil, zíraje dolů do těch žhavých, záštiplných očí.

A uvědomil si, co se stalo - kouzlo konečně účinkovalo. K sluchu mu matně dolehl vyděšený pokřik Malých Lidí, postřehl, že prchají od kraje jámy, co jim nohy stačí. Erixit ležela opřená o patu stěny, rukama si pudově chránila břicho a vzhlížela k němu s rozšířeným zrakem. V planoucích žlutých očích Pána Jaguárů poprvé viděl strach.

Zařikání sice zvětšilo jeho velikost, nepřidalo mu však na síle, to jen zázračné náramky a hrůza a vztek hořící v jeho vlastním srdci mu dodaly sílu, kterou by jinak neměl.

Vrhl se na černou příšeru, jak se chystala skočit na Erix. Kočka se ve vzduchu stočila a přejela mu drápy po předloktí, až vytryskla krev. Muž byl nyní vysoký skoro patnáct stop a uchopil jaguára za kůži na krku jako kotě.

Kočka kňučela hrůzou, když ji sebral ze země, zvedl si ji nad hlavu a pořádně s ní zatřepal. Kouzlo plummy a vztek ho uvedly do stavu nepřičetné zuřivosti, do lité bojové náruživosti. S usilovným heknutím hodil ječící, prskající zvíře přímo do tváří několika ztuhlých vesničanů.

Lidičkové vyjekli a rozprchli se před děsivým zjevením letícího dravce na všechny strany. Ten celý zježený dopadl na

nohy, přikrčil se a skočil do bezpečí okolního pralesa. V příštím okamžiku jeho temný tvar zmizel v černotě džungle.

"Tak pojď!" pobídl Erixitl, sehnul se a zvedl ji opatrně přes okraj arény. Mozek mu vířil představou jedem napuštěných šípů a věděl, že to bude válečníkům trvat jen několik vteřin, aby se vzpamatovali a začli střilet. Věděl také, že jeho velikost nebude žádnou ochranou proti zásahu jedné z otrávených střel.

Vyskočil nahoru k Erix a shrbil se, aby ji zaštitil před útokem. Jak by mohli odtud utéct? A kam půjdou?

Ještě jak hledal řešení, viděl, že je už pozdě - okolí jámy zaplavili válečníci ozbrojení smrtelnými šípy. Zuřivě zařval a vrhl se vpřed rozhodnutý, že než zemře, pár jich vezme s sebou.

Pak svůj výpad zpomalil, po několika krocích se zmateně zastavil. Světlo, rozlévající se z jámy zřetelně osvětlovalo pomalované půlčlunky a ti jeden za druhým odkládali své zbraně, padali na obličej a v podrobené pokoře se tiskli do hlíny.

Ten, co se choval jako náčelník, se plazil k jeho nohám. Zvedl k Halloranovi obličej zrůzněný strachem a žalem, cosi kvílel, nato vtiskl obličej zpátky do země.

"Co se děje?" obrátil se nechápavě ke své ženě. Náčelník se připlazil k ní a opakoval svá slova v jazyce Payitů.

"Nazývá tě Pánem," překládala užasle, "a prosí tě o prominutí. Říká, že nevěděl, kdo jsi."

"A to mám být jako kdo?" vybafl.

"Říká, že jsi král, předurčený aby je vyvedl z džungle - přesně tak, jak předpovědělo dávné proroctví."

???

"Tady - u jezera jsou stopy!" Luskag ukázal na zem a Daggrande se k němu rozběhl. Podařilo se jim vysledovat Halloranovu a Erixinu stezku z předešlého dne až k chráněnému jezírku, do něhož s duněním padaly vody z výšin nad hlavou.

"A tady!" volal Yhatli z křoví. "Je tu hodně otisků, jako kdyby tu ve skrytu čekala nějaká skupina válečníků."

Daggrandovo srdce poskočilo strachem. Obrátil se k Yhatlimu, jenž na něho zmateně hleděl a řekl: "Co je, chlapče?"

Legionář se svou kuší a dvacítkou pouštních trpaslíků se vydali po stopě, ostatní trpaslíci se jali systematicky prohledávat okolní krajinu mimo několika, kteří zůstali s Cotonem a Lotilem, aby hlídali tábor.

"Musely to být děti," povídal mladík, "jejich otisky jsou velmi malé."

Netrvalo dlouho a mladý lovec našel stezku za závěsem popínavých šlahounů a v další minutě se objevilo schodiště stoupající z úzké rokle.

"Ať to byl, kdo chtěl, musel jít tudy," usuzoval Yhatli. "A pravděpodobně odvedli Hallorana a Erixitl s sebou!"

Chlapec se tentokrát nevychloubal, že napadne a zabije každého, kdo mu se zlým úmyslem překříží cestu. Mladistvá tvář byla popravdě zvrásněná hlubokými nepopíratelnými obavami.

"Mám jít pro ostatní trpaslíky?" zeptal se Luskag s očima na Daggrandovi.

"Ne. Pojďme," zahučel statný kapitán a nadhodil si lesklou sekeru. "Jak jednou zjistíme, komu máme čelit, pošleme pro pomoc - jestli ji bude zapotřebí." Tón s ocelovým zábleskem zraku ostříleného legionáře dával tušit jeho pochyby o poslední volbě.

Luskag s houfem pouštních trpaslíků se za ně rychle zařadili a začli stoupat chladnou mechovou soutěskou. Nikomu nebylo do řeči, každý se zabýval vlastními tísnivými myšlenkami. Daggrande se v duchu zapísal krutou pomstou komukoli, kdo zabil jeho drahého přítele, a Luskag přemáhal zvědavý podiv nad otisky drobných šlépějí.

Yhatli - vždy pozorný lovec - vedl, luk a šíp měl připravený pro okamžitý výstřel. Chlapec by byl rád vyběhl schodištěm v jednom letu, ale přinutil se k volnému tempu, aby mu stačili i menší trpaslíci.

Zanedlouho se vynořili z vlhké rokle a před sebou měli udusaný chodníček, na němž se stopy nedaly rozlišit, Yhatli se však po krátkém průzkumu ujistil, že jejich kořist z něj nesešla.

Přešli do vytrvalého klusu - dvaadvacet zachmuřených válečníků po stopách neznámého nepřítele. Všichni byli obezřetní, ale nikdo z nich se nebál.

"Ssst!" Yhatli stanul s výstražným syknutím, zvedl ruku a přikrčil se do zeleně vedle stezky. Pouštní trpaslíci se ihned ukryli.

"Někdo přichází," šeptl mladý zvěd Daggrandovi.

Napjatě hleděli na vyšlapaný proužek země a zanedlouho jim k sluchu dolehly zvuky kroků mnoha lidí. Slyšeli i šum čilého hovoru.

"Ať je to, kdo chce, nesnaží se potichu plížit," sykl Daggrande. Rychle přezkoumal své zbraně a zamířil těžkou kuší před sebe. Vteřinu později ji udiveně snížil a s úlevou se nadechl.

"Hale!" křikl, vyskočil z křoví a za ním se vynořil celý houf. Halloran doprovázený jeho ženou překvapivě vzhledl. Oba lehce, bez obav kráčeli lesní stezkou, očividně se necítili v žádném nebezpečí. Kapitán kuší za nimi viděl pohyb, ale nemohl rozeznat, kdo tam je.

"Daggrande, ty starý bojovníku! Kde se tady bereš?" Muž běžel, aby přítele obejmul.

"Hledám tě!" prskal trpaslík. "Co si myslíš, že dělám? A kdo je tohle?" ut'al nerudně.

Mávl k řadě malých válečníků s čerstvě naličenými, černo-červenými obličejí, kteří se táhli za manželským párem.

Muž se široce rozmáchnul a ukázal na vedoucího domorodce. "Kapitáne Daggrande, seznámte se s Tabubem, náčelníkem Malých Lidí."

Erixitl přeložila větu do payitštiny, zatímco Daggrande na Hala hleděl s vytaženým obočím.

"Jsou to mí válečníci," řekl Hal s jemným náznakem úsměvu, "a naši noví partneři na cestě k Dvoji Tváří."

???

Z Cotony kroniky:

Jak naše počty rostou a náš pochod pokračuje ke schůzce s bohem:

Jdeme podél lesních stezek a je na nás barvitý pohled: Tisíc pouštních trpaslíků - džungle je pro ně nová, mate je a zaujímá svým vzhledem, vůněmi a zvuky - jde první a s nimi kráčí legionář a trpaslík Daggrande. Těší se hovoru s jejich náčelníky a žasne nad jejich pojmáním života.

Uprostřed máme pět - šest lidí, když započítáme človíčka, kterého nese Erixitl. S námi jde mohutná válečná klisna Bouře. Ten krásný tvor je zdrojem podivu všech Maztičanů, neboť žádný z nich nikdy tak velké zvíře neviděl a nikdo nevěděl, jak je užitečné.

Naše řady uzavírají válečníci, sta drobných lučištníků, kteří Halloranovi přísahali věrnost, neboť on odpovídá volání jejich prorocství. Říkají tomu zázrak, a ačkoliv vím, že to byla jeho magie, která obrátila noc v den a udělala z něho 'obra i mezi Velkými Lidmi', nemám chuť jim ten zázrak vyvracet.

Procházíme právě zvlněným územím na západ od vysokých zalesněných hor. Na naší cestě nás nepochybně očekávají všelijaká dobrodružství, ale nemohu si pomoci - cítím, že náš pochod nabírá nezadržitelně na síle, která nás postrkuje vpřed.

15

Horské opevnění

VRCHOL ÚZKÉHO PRŮSMYKU SE ZUŽOVAL jako těsné hrdlo láhve. Nacházel se v rozečkané linii hřebenu, který Itzané nazvali Zelený Chochol, v té části pohoří, které tvořilo hranici území Dalekého Payitu. Tady stál Gultec s muži z Tulom - Itzi, rozhodnutý připravit se na konečný boj s armádou mravenců, která zpusťovala jejich město a jejich zemi. Ti, co nemohli bojovat, pokračovali dál, scházeli západní svahy hor, aby zde vyčkali vyřešení své budoucnosti.

Postupující záplava obřích mravenců se vytrvale rojila, Šplhala východními svahy pohoří, následovala ve stopách válečníků z Itzi. Požírala, ničila a stále neúprosně pochodovala vpřed - nestvůrný hmyz se valil vzhůru jako nějaký zlomocný příliv.

V některých úsecích dolin a svahů byl porost suchého křoví a válečníci je před zástupy mravenců postupně zapalovali. Živoucí vlna se u takových překážek rozdělila do stran a těch pár jedinců, kteří plamenům podlehl, byli bez slitování zanecháni tam, kde uhynuli.

Tlačili se do nejužších údolí, chvátali vzhůru nejstrmějšími svahy. Lidé je předběhli, holé výšiny skalnatého horského předělu jim poskytly dočasné útočiště. Nestvůrám dole pod nimi a jejich pánům stačilo jen vzhlednout vzhůru, aby viděli svůj cíl.

Darien nesmírně těšilo, že má možnost utkat se s lidmi, kteří před ní a jejími hordami tak dlouho utíkali. Skutečnost, že protivníci si k obraně zvolili skutečně dobré místo, pro ni a její armádu neznamenal vůbec nic. Jakým problémem měly být kolmé spády a holé výšiny pro tvory, kteří mohli bez potíží zdolat nejhladší stěny žulových převisů?

Skalnatý průsmyk byl prostý jakéhokoli porostu, nebyly tam keře ani stromy. Povrch povětšinou tvořila popraskaná, zvětralá žula porostlá mechy a lišejníky a klikatý vrchol hřebene se tyčil nad okolním pohořím. Nižší pásma pokrytá svěží zelení klesala ke vzdáleným rovinám džungle.

Z nižších poloh se stezka zvedla na holé, strmé úbočí, křížila je sem a tam, až se konečně vyhoupla na dlouhý rozečkaný hřeben.

V posledních tisících stopách tohoto výstupu se stezka vymanila ze zeleného objetí porostu a v plném slunci a otevřeném prostoru se vinula obtížným úsekem neschůdného zvětralého povrchu.

Gultec se díval zpátky dolů, kde východní svahy spadaly příkře do ploché okrouhlé prolákliny, na jejímž dně se nahromadily usazeniny a voda a utvořily rozsáhlé propletené bažiny. Před hodinami se tudy prodrali poslední z itzkých válečníků a vydali se na trýznivou stezku k tomuto vrcholu. Gultec věděl, že stojaté vody této páchnoucí bažiny byly plné hadů a krokodýlů, ale nedělal si žádné iluze, že by pro mravence znamenala velkou překážku. Jestli vůbec něco, změt vegetace a ostrých dlouhých trnů čnicích z většiny křovin ty bestie poněkud zpomalí. Zdržení posune nevyhnutelný útok o pár minut.

Za blátem a bahnem bažin začínala opět džungle, halící nižší svahy horstva svým zeleným sametem, kam až oko dohlédlo. Gultec věděl, že někde v tom koberci se hýbe hmyzí armáda nepřírozených a děsivých nepřátel.

Na chvíli se zamyslel a přemítal, co nebo kdo znetvořil tyto brouky do nestvůrné obrovitosti, kdo je přivedl pod velení těch druhých tvorů, polohmyzích mužů s jejich hladkou černou kůží. Co se skrývalo za tajemstvím té bílé zrůdy s bizarním vzhledem a ohromující mocí? Proč všechny tyto hnusné příšery tolik usilovaly, aby zničily Tulom - Itzi?

V příštím okamžiku potřásl hlavou s hněvivým úšklebkem. Proč se vůbec obíral těmito věcmi? Byl bojovník a teď měl proti sobě válčícího protivníka. Byl chladný, naprosto nesmířitelný a o to děsivější, že byl prost jakékoli lidskosti. Nicméně to však byl válečný problém a vyžadoval válečné řešení.

Jeho mysl opět stanula na pevném, známém základu a Gultec se rozhlédl po svých válečnících. Stáli pozorně podél klikatého hřebene, ačkoli po nepříteli dole v údolí prozatím nebylo ani stopy. Stejně se objeví až příliš brzo, pomyslel si temně.

"Ti ostatní - ženy, děti a starci jsou v bezpečí?" obrátil se k mužům, který dohlížel na ústup a ochranu těch, kteří se bitvy nemohli zúčastnit.

"Jsou takřka k smrti vyčerpaní, na pokraji sil, ale opustili výšiny a rozbili tábor u západního úpatí pohoří."

Teď jenom válečníci stáli v obranných pozicích. Ta hrdá a udatná řada mužů představovala poslední překážku mezi

lidem Tulom - Itzi a kusadly pronásledujících hord. Hnědá těla byla štíhlá a svalnatá po týdnech bitev a pochodů, v mužných tvářích neviděl žádné známky únavy. Byli připraveni, mysli napjaté, černé oči chmurné a soustředěné se upíraly na tmavý prales v nížině.

Dlouhé černé vlasy měli stažené dozadu, pryč z obličejů. Na rozdíl od maztických armád se nad nimi netřepotaly žádné péřové prapory. Mimo Gulteca žádný muž nenosil oděv Rytíře Jaguárů a Rytíř Orlů mezi nimi nebyl ani jeden.

Avšak tito muži, kteří se narodili do míru a žili v míru, dokázali, že jsou odhodlaní naposledy se postavit jejich protivníkovi. Stáli v řadách po deseti a dvaceti a každá řada měla nashromážděnou obrovskou hromadu kamení a balvanů. Každý muž nesl luk a několik tuctů šípů, což byly všechny z drahocenných střel, které ženy knene stačily vyrobit.

Muž vedle Gulteca si nervózně odkašlal. "Všichni staří, ženy i děti jsou bezpečně v táboře - mimo Zochimaloca. Trval na svém, že bude boj pozorovat, ačkoli jsem se ze všech sil snažil, abych mu to rozmluvil."

Gultec vztekle zaklel. "Kde je? Promluví si s ním sám!"

Muž vztáhl ruku. Zochimaloc seděl na nejvyšším balvanu celé fronty, nohy měl pod sebou pohodlně zkřížené a vyhlížel, jako by netoužil po ničím jiném než chvíli klidné meditace.

Gultec vrhl obezřetný pohled dolů do údolí. Zástup mravenců se zatím neukázal a odhadl, že před začátkem boje bude mít několik hodin volných. Rozběhl se podél hřebene ke starému učiteli.

"Pane!" řekl s povinnou úklonou, "nemůžeš tady zůstat! K naší obraně nemůžeš přispět a tvůj život musí být ušetřen! Co si tvůj lid počne, jestli zahyneš?"

Zochimaloc se zasmál, vrhl na Gulteca ten obvyklý trpělivě shovívavý pohled, který ho vždycky podráždil a tentokrát přivedl Gultecovu krev do varu.

"Jen klid, můj synu," řekl stařec. "Nemůžeš hovořit s tvým starým pánem takovýmto tónem!"

Gultec zrudl. "Promiň mi, prosím, ale mluvím-li naléhavě, odráží to jen mé hluboké obavy. Co získáš tím, že tady budeš sedět?"

"Pamatuj," napomenul ho Zochimaloc jemně, "že i když ses naučil hodně věcí, neznáš všechno. Možná že v této šedivé hlavě jsou jeden či dva nápady."

Nebo si možná prostě přeji vidět, jak vypadá válka," starý muž uzavřel se stejným úsměvem. "Viš, nikdy jsem ji neviděl."

"Nestojí za vidění," odporoval Gultec. "Domníval jsem se, že to víš."

Zochimaloc se suše uchechtl. "Není to tak dlouho, kdy ty by ses přel dlouho a tvrdě sám se sebou, co se války týče. Je pravda, že pobyt v Tulom - Itzi tě změnil."

"Ty jsi však stále ten stejný tvrdohlavý muž, se kterým jsem se tu setkal," opáčil Rytíř Jaguárů. Hluboká láska a úcta k vrásčitému muži mu nedovolila, aby mu řekl přímo, co si myslí, ale toužebně si přál, aby jeho učitel horský vrchol opustil.

"Jestli se mravenci protlačí skrz," pokračoval Gultec z jiného úhlu, "budeme muset rychle uprchnout. Ani mladí válečníci s rychlými nohama nemusí přežít. Jak očekáváš, že ty hrozná příšery předeženeš?"

Učitel se usmál s trochou smutku. "Vím o válce dost, abych si uvědomil, že tato hora je jediným místem, kde máš možnost je zastavit. Jestli se dostanou skrz, k čemu utíkat?"

Pohled!" dodal Zochimaloc a natažený prst od něho odvedl Gultecovu pozornost. "Už jdou. Neobávej se o mne, dovedu se o sebe postarat - věnuj se svým válečníkům a své bitvě."

Rytíř se otočil a hleděl dolů, kde tisíce stop pod ním leželo dno prolákliny. Viděl rezavou řadu lezoucího hmyzu postupovat od okraje džungle do bažin. Za ním vybíhalo víc členitých těl, stále víc, a zanedlouho to vypadalo, jako kdyby sama země byla vlnící se masou žravého ničení, mířící k úpatí takřka kolmého spádu.

Z této výšky mravenci vypadali podivně přirozeně - jako malinkatí brouci, jimiž měli být. Rytířem Jaguárů to otřásl, když si představil tu temnou a zvrácenou moc, jež proměnila boží tvory přírody v děsivé příšery.

Gultec zabručel nad Zochimalocovou neústupnou tvrdohlavostí a s opravdovým šokem pozoroval rozsah hmyzí armády. Dosud je vždycky viděl jako dlouhý hadovitý zástup táhnoucí se do dálky, do dálky, kam nedohlédl.

Teď se řinuli v široké frontě a stále další vycházeli z lesa. Byly jich dole už četné tisíce a stále vycházeli! Jak mohla jeho linie pouhých lidí doufat, že odrazí takovýto nápor?

Zároveň věděl, že není zbytí, neměl na vybranou. Klusal zpátky na své stanoviště ve středu linie a zastavoval se, aby poklepal válečníkovi po rameni, nebo aby mladému muži řekl pár povzbudivých slov.

Muži Tulom - Itzi stáli připraveni bojovat - a umírat.

Dívali se dolů se strachem a napětím, ale s pevným odhodláním držet své pozice, neboť ty zrůdy se už draly bažinatým dnem nížiny. Někteří mravenci byli ve změti porostu zachyceni, zaváhali a byli pohřbeni pod tlakem těch, co se cpali za nimi. Těla těch váhavců se zakrátko potopila do bahna a pro následující řady utvořila strašlivý most.

Jakmile mravenci doběhli k pevnějšímu povrchu, začali chvátat čím dál tím rychleji. Bez zastavení lezli vpřed a vzhůru a z lesa se konečně vynořili ti poslední. Gultec se snažil najít mezi nimi hmyzí muže, ale v tom moři pohybu neviděl žádné stopy po velkých černých tělech - ani po tom bílém. Teď jenom čekal!

"Luky připravit!" křikl.

Štíhlé šípy s hroty žraločích zubů vypjaly na tisíc tětiv a namířily dolů. Válečníci čekali na Gultecův povel. Mravenci byli stále dost daleko, ale svah klesal prudce dolů takže Rytíř Jaguárů usoudil, že jsou v dostřelu.

"Mířte na oči! Teď! Střelte!" zvolal a šípy hvízdly do vzduchu. "Udržujte střelbu!"

Hmyz lezl do svahu, zatímco sprcha šípů pršela dolů. Mravenci si svažitého terénu ani nevšimli, chytali se na strmé stěně, jako kdyby lezli po rovné zemi. Mnoho šípů se odrazilo neškodně od skalnatého povrchu a tuhých krunýřů těch stvůr.

Další ale našly zranitelné oči, nebo s pomocí setrvačnosti dlouhého letu dolů vrazily do zvednutých hlav a tvrdé skořápky probodly. Jeden mravenec, potom druhý, pak celý chumel sklouzl nazad a padal po skalnaté stěně, dopadnuv do hemžící se masy svých druhů dole.

Lučištníci stříleli salvu za salvou, vysílali ostré a smrtonosné hlavice svých střel do stále postupujících obličejů nepřátel. Ale nakonec, když většina šípů byla spotřebována, salvy prořídly.

Mravenci se stále hemžili a lezli nahoru, škubali sebou, když jejich šest noh se s očividnou lehkostí chytalo takřka kolmého povrchu. Rojili se přes výstupky a římsy vyššího úseku svahu, dělili se do silných rezavých proudů, aby se spojili v mělkých roklích.

Přicházeli blíž a blíž, postup zřejmě neovlivnila ani utichlá palba šípů. Šplhali tím stejným metodickým neúprosným tempem jako dřív.

Jenom teď byli tak blízko, že válečníci rozeznávali odrazové plošky jejich členitých očí, tak blízko, že slyšeli cvakání čelistí jejich kusadel, která se hladově otevírala a zavírala. Vytrvale lezli a přicházeli ještě blíž.

Gultec byl nyní připravený spustit druhou a nejmocnější obranu linie.

"Kameny! Ted'! Shod'te je dolů do bahna, kam patří!"

Válečníci Itzi ihned pustili střelné zbraně, chápali se velkých balvanů, které opatrně naskládali podél linie. Dva či tři muži se zapřeli do velikých kusů skály, zatímco jiní sami zvedali menší kameny. Jeden muž pozvedl těžký kus nad hlavu, zapotácel se pod jeho tíhou a pak jej oběma rukama hodil k rezavému roji.

Trojice válečníků poblíž tlačila balvan do svahu, na moment se zakymácel dozadu a div je nerozdrtil; museli se do něj pořádně opřít a pak se překulil vpřed a valil se dolů. Kámen rychle nabýval na rychlosti, padal a odrážel se na výstupcích stěny. Letěl nějakých padesát stop a pak vrazil do nejvyššího ze stoupajících mravenců, minul jej, rozdrtil mu však nohy na levé straně. Ty na druhém boku bezmocně mávaly a zrůda se zvolna sklouzla stranou. V příští vteřině padala, valila se mimo nevšimavé mravence, kteří šplhali za ní.

V té chvíli balvan pokračoval na své zákazonosné cestě. Rozmáčkl hlavu jiné zrůdě, o něco níž vrazil do zad třetí. S hřmotem padal, trhal a drtil všechno, co bylo v jeho směru, až projel srdcem mravenčí armády.

Další balvan letěl, následován náručí kamenů velkých jako pěst a většími, jež jeden muž mohl zvednout nad hlavu a hodit do hmyzích hord. Začalo to malým rachocením, podtrženým tupým duněním a pak na nepřirozeného nepřítele padala s hřmotem hotová záplava.

Muži házeli a valili své střely podél celé linie, až se vzduch otrásl třeskem a praskotem tříštěných skal. Krupobití kamení letělo dolů do obličejů stoupajících mravenců. Kameny odsakovaly a razily si cestu v prudkém sestupu, valily se po svahu hory, některé praskly a rozštíply se do oblaku střepin, zatímco jiné se odrazily daleko do vzduchu a padaly, aniž by zasáhly svůj cíl.

Mnohé si to namířily správně, prodraly se přímo středem armády. Pokračovaly dolů, aby rozmáčkly více hlav, utrhlly více noh, otevíraly tvrdé skořápky krunýřů a příležitostně projely mravencem a rozdělily ho na poloviny.

Muži spontánně zajásali, když viděli, že jejich útok začíná přinášet výsledky. Zdálo se, že neústupný výpad mravenců poprvé zakolísal. Celé přední řady mravenců byly smeteny, sraženy setrvačnou silou kamenné bouře.

A balvany se řítily čím dál hustěji. Už se odlamovaly i části samotné stěny útesu a ohromné masy skály, některé velké jako menší dům, se valily na hlavy hmyzích nestvůr. Víc a víc jich padalo, rozdraceno vahou žulového náporu.

"Vidiš! Padají!"

"Tlačíme je zpátky!"

"Tulom - Itzi pomstíme!"

Mírumilovní, neváleční Itzové propukli v triumfální ryk a pokřik divoké radosti, když viděli, jak těla nenáviděných vetřelců se zmítají a lámou a padají.

U paty útesu se vršily hromady mrtvých a zmražených mravenců a stále víc kamení přšelo dolů.

I rozbitá mravenčí těla nepřestávala hromady zvětšovat. Ještě sebou trhali a pateticky se svíjeli, jen aby pozvolna mizeli pod vytrvale dopadající lavinou zbytků těl a skal.

Někteří jedinci se z ohrožené oblasti chtěli odpalovat, ale nakonec podlehli smrtelným zraněním, která již utrpěli.

Potom se utrhl celá část stěny útesu, zvedala hustá oblaka prachu, jak se řítila dolů. Vysokohorským údolím otrásl zvuk jako bouře blesků a sama země se pod nohama zachvěla. Výskání radosti nepřestávalo a víc a víc kamenů se přidalo ke smrtonosnému krupobití.

Prach se pod nimi nadouval a točil jako kouř z velkého požáru, zahalil mravence, pokryl celou údolní stěnu hustými mračny. Hluk, hřmot a ofřesy stále pokračovaly a k chaotické scéně dole se přidávalo víc a víc kamenů.

Konečně zásoba na okraji hřebene došla, všechno bylo shozeno dolů. Vzduch byl všude nasycený prachem a ze dna údolí se ozývala ozvěna rachotu, když se někde uvolnil jednotlivý kámen a padal nížeji. Nakonec i ta pomalu zanikla.

Vysoký průsmyk se závojem prachu a těly na moment utichl. I vítr ustal, jako by chtěl, aby muži Tulom - Itzi vychutnali výsledky svého úsilí. Utahání, vyčerpání a plní naděje se muži vykláněli a hleděli do kalna pod sebou. Bylo nemožné uvěřit, že vůbec něco mohlo tuto kamennou záplavu drtivé žuly přežít.

V mračnech prachu se objevily tmavé stíny - stíny, které se hýbaly se známou mechanickou přesností, příliš děsivou, když si ji uvědomili. Sama stěna útesu vypadala, jako by se tím pohybem vlnila.

Nehýbala se však země. Tvary, které se z prachu vynořily, stále šplhaly, stále hladověly - byli to obři mravenci.

? ? ?

"Tam vpředu je mnoho lidí," hlásil Luskag. Malá skupina pouštních trpaslíků a půlčků předešla hlavní těleso a teď se vrátili se zprávou.

"Sídlo?" vyptával se Hal. "Muži jakého typu? Kterého národa? Můžete to zjistit?"

"Žádné město," odvětil trpaslík s potřesením hlavy. "Není tam ani jedna chatrč. Je to velký tábor v lese. Podle toho, jak vypadá, bych hádal, že tam není dlouho."

"Odkud by mohli pocházet? Žijí na tomto území?" tázal se Hal.

"Tabub říká, že ne," vysvětloval malý náčelník. "Džungle západně od Železného pohoří jsou liduprázdné. Někdy se tam objeví lovec."

"Je to vojsko? Armáda? Nebo kdo?"

Luskag znovu záporně zavrtěl hlavou. "Mezi nimi nejsou žádní dospělí muži - jenom ženy, děti a staří lidé."

Došel k nim Lotil, přidržující se sedla Bouře, na níž jela Erix. Trpaslíci a půlčiči čekali, dokud se jejich vůdcové nedohodnou, co dál.

"Pojďme s nimi promluvit," navrhla Erixitl. "Přece musí být důvod, proč tu jsou, a když v táboře nemají válečníky, nebude nám z jejich strany hrozit žádné nebezpečí."

Za hodinu manželský pár v doprovodu Yhatliho, Daggranda, Luskaga a několika půlčiků s luky došel k mytíně, kterou zabíral obrovský, zřejmě dočasný tábor. Nikde neviděli žádné přístřešky, mimo několika nízkých budek z větví. Zelený trávník byl slehlý, ale ještě byl živý, což byl přesný důkaz, že tu ti lidé nebyli dlouho.

Ti ubozí lidé! Připadalo jim to, jako kdyby cestovali zpět časem do Domu Tezcy! Okamžitě poznali, že toto byli vyhnanci. Měli s sebou jen něco nejnужnějších věcí, vyhlíželi podvyživení a vyděšení.

Lidé na sobě měli špinavé potrhané tuniky a bavlněné pláštěny. Mnozí byli doslova na kost vyhublí a všichni se na čtveřici dívali s nepokrytým strachem, když vystoupila z lesa. Děti s pláčem utíkaly k matkám. Naprostá nepřítomnost mužů bila do očí.

Několik vetších bělovlasých starců vyzbrojených zašpičatělými holemi, které snad měly nahradit oštěp, se k nim podezřívavě blížilo, zbraně zvednuté na obranu.

"Kdo jste? Co chcete?" oslovili je ostře v řeči Payitů.

"Jsme cestovatelé, chtěli bychom projít touto zemí do Payitu, do Ulatosu a potom k pobřeží u Dvojí Tváře," odpověděla Erixitl.

"Kdo jste vy? Proč jste tady, uprostřed džungle? Kde je váš domov? A kde máte úrodu?"

Jeden stařec se na ni temně podíval, potom vzdychl. "Jsme lid z Tulom - Itzi. Z našeho města nás vyhnala hrůza, která vyšla ze země."

"Tulom-Itzi? Ale to je přece místo, kam povolali Gulteca!" zvolala užasle. Když vyslovila jméno, muži se uvolnili.

"Vy znáte Gulteca, Rytíře Jaguárů?" pro jistotu se otázal mluvčí.

"Je to náš přítel a druh," odvětila. "Opustil nás, když ho povolal nazpět do Tulom-Itzi jeho pán..." Pátrala v paměti po jménu, které jí Gultec kdysi sdělil. "Zochimaloc?"

"Ano, náš velký a moudrý vůdce."

"Je zde? Je živ?"

"Není tady v táboře. Ráno byl ještě naživu, ale kdo ví, co se stalo? Všichni naši muži pod vedením Gulteca drží průsmyk vysoko v horách." Muž ukázal k pásu skal, tyčících se osaměle do výše na východě. "Tam se postavili proti té hrůze."

Počal jim vysvětlovat původ útočící armády, úprk z jejich města a potyčky, které předcházely válečné obraně průsmyku.

"Utíkali jsme před nimi, ale už nám došly síly; jestli se jim podaří průsmyk udržet, zůstaneme zde. Budou-li válečníci usmrceni, zahyneme zanedlouho po nich."

"Máme s sebou válečníky," zvolala Erixitl. "Můžeme jim pomoci! Jak daleko je ten průsmyk, o němž mluvíte?"

Starcova tvář se vyjasnila a znovu napřáhl prst, ale pak vzdychl a zavrtěl hlavou. "Děkuji vám. V tuto chvíli může být bitva vyhraná, či ztracená. Odešli jsme tam odtud před hodinami a mravenci nebyli daleko za námi."

Erixitl musela Halloranovi a ostatním přeložit, o co se jedná, a Hal si pozorně prohlížel zvlněné zalesněné hory.

"Mravenčí zrůdy!" vykřikoval Yhatli. "Já se jich nebojím! Už jsem čelil nestvůrám! A teď se postavím i těmto."

Všechny je zabijí!"

Luskag upřel oči na Erixitl, tvář naprosto bez výrazu. Předpověď Slunečního Kamene jeho a jeho muže vyslala za ní a bylo jasné, že ať rozhodne v této záležitosti jakkoli, oni ji budou následovat.

Tabub a jeho třístopoví válečníci vzhlíželi k Halloranovi.

Jen on má právo volby, zda je pošle do bitvy, či nikoli.

Erix povzddechla, přistoupila k manželovi a podržela jeho ruku ve svých dlaních. Stáli mlčky, a jak hleděl dolů na svou ženu, měl náhle strach. Byla zakulacená dítětem, od doby, co opustili území sucha, se do jejich tváří vrátila svěžet. Halloran myslel na jejich příjemný pochod po lesních cestách, na chvíle prožité v klidu a radosti.

Na dně srdcí jim však vždycky dřímaly obavy z překážek, které je očekávají, a nyní našli lid svého přítele v situaci, kdy potřeboval pomoc. Ve skutečnosti nebylo co rozmyšlet, potřebovali jenom něco času, aby uchopili situaci za správný konec a shodli se na tom, co podniknou.

"Po Noci Nářku Gultec překřížil půl Mazticy, aby nás dovedl k úrodným místům v poušti," pronesl Hal tiše a Erixitl přikývla. Hluboce na něho zapůsobila představa hrůzy, kterou v něm vyvolalo vyprávění o armádě nezničitelného hmyzu a řekl pevně: "Ty musíš zůstat tady. Vezmu s sebou pouštní trpaslíky a Malé Lidi. Budeme si muset pospíšet. Uvidíme, jestli se tam dostaneme zavčas."

"Vím, že ty musíš jít," odpověděla Erixitl klidně, stejně rozhodným hlasem, "takže jistě chápeš, že já musím jít též."

Odpor mu ztlchl na rtech - měla pravdu.

Skutečně chápal.

? ? ?

Don Vaez vstoupil do Ulatosu v celé nádheře válečné pompy. Jel v čele pochodujících šiků o více než patnácti stovkách mužů a z nich takřka celá setnina jela na neklidných válečných koních. Obyvatelé největší metropole země Payitu se sbíhali a hleděli na tu podívanou.

Ulatos se pyšně zvedal z ploché pobřežní savany a toto široké travnaté území dávalo bohatou úrodu kukuřice. V okolí města bylo několik malých vesnic, ale samo město dominovalo celé nížině.

Všude se zvedaly vysoké pestré pyramidy. Široké ulice, rozdělující domy, byly většinou vydlážděné. Mnoho budov bylo postaveno z kamene a i domy ze sušených cihel byly pečlivě obílené vápnem. Každou mezeru mezi stavbami plnily zelené zahrady a ochlazovaly je početné Čisté bazény na koupání. Květiny zářily v chaotické barevnosti z keřů, které bujely na každém rohu.

Všichni lidé z tohoto mocného města se shlukli podél nejširších ulic - avenuí, jež vedly přímo k hlavnímu náměstí, kde stály nejvyšší pyramidy a nejvýstavnější domy. Davy tiše a užasle přihlížely, opatrně se držely z cesty vykračujících pěšáků.

Nikdy nezažili tak úchvatný pohled! Cordell v plné síle předvedl pouhých čtyřicet koní a pět set mužů!

Teď zírali na stejný počet lučištníků, za nimiž šlo několik set mužů s arkebuzami. A ti demonstrovali své zbraně uprostřed náměstí, kde na povel kapitána se zastavili jako jeden muž a provedli obrat doleva.

Tam zvedli těžké zbraně, nabitě plně dávkou střelného prachu bez kulek, a vypálili hřmící salvu. Výstřely šlehly nad davem jako zahřmění bouře a oblaka modravého dýmu skryla mušketýry z dohledu. Učinili vpravo bok, vykročili a vynořili se ze závoje kouře se zbraněmi opřenými o pravé rameno.

Hodně Payitánů se při výbuchu polekaně schoulilo, ale učinil na ně o mnoho větší dojem než cokoli, co jim předvedl Cordell. Honem se tlačili zpátky, aby jim nic neušlo.

Sám Don Vaez seděl na bílém hřebci s aureolou dlouhých světlých kadeřů, v lesku jemného hedvábí. Kůň se vzpínal, poklusal, uskakoval sem a tam, jak pyšný jezdec vedl své voje krásným rozlehlým náměstím.

Vedle něho jel převor Devan a klerikův zvláštní způsob transportu je udivil mnohem víc než velitelův. Klerik boha Helma seděl se skříženými nohama na tenkém plujícím kusu látky něco jako pluma nosítka, jenže mnohem menší. Když se létající koberec míhal kolem, Maztičané se přesvědčili, že let tohoto cizince byl mnohem rychlejší a lépe ovladatelný než důstojné vznášení kouzelných peříček.

Helmův kněz hleděl na divochy s pohrdáním, neboť po svém mentorovi převzal odpor ke všemu, co bylo maztické. Popravdě nenávisť, kterou biskup Domincus cítil k těmto barbarům a jejich krvežíznivým bohům, byla jednou ze základních pohnutek, proč se Devan rozhodl jít v biskupových stopách.

Teď prožíval senzací své vlastní nadřazenosti a poletoval na koberci tam a tam, aby přihlížející obyvatele vyděsil a vzbudil v nich úctu.

Všude kolem stály čisté linie pyramid, mnohé zářivě pomalované, jež byly dříve zasvěceny maztickým bohům. Od doby, kdy si Cordell město podrobil, bylo uctívání těchto bohů ve veřejných obřadech zakázáno, ač mnoho občanů je bezpochyby uctívalo v soukromí. Z každé pyramidy vlál prapor se znakem Vševidoucího Helmova Oka, kde dřív jejich výšiny ctily staré chrámy, sochy a oltáře.

Caxal, bývalý hrdý Ctěný Rádce Ulatosu, zaujal po prohrané bitvě s Cordellovou Zlatou Legií ponižující postavení v roli mluvčího za poraženou stranu. Nyní váhavě pokročil vpřed, aby se setkal s novým generálem a uvažoval, jestli se ta noční můra, v níž se jeho život proměnil, nestane ještě temnější.

"Zdravím vás, Vy Stříbrný," promluvil v obecném jazyce. Užil výraz, co pro něho Maztičané vymysleli, když viděli, jak se stará o lesklé kadeře.

"A kdo jste vy?" zeptal se velitel.

"Váš pokorný sluha Caxal, mluvčí obyvatel Ulatosu. Přišel jste našemu přemožiteli, ctěnému kapitánu-generálovi, na pomoc?"

Don Vaz se odpovědi vyhnul. "Víte, kde se nyní generál Cordell zdržuje? Víte, kde je?"

"Odešel do Nexalu před mnoha měsíci. Měl v úmyslu se utkat s velkým Nalteconou a vybojovat si skvělé vítězství."

"Výborně!" lehce se usmál jezdec. "Až se vrátí, bude ho tu čekat... odměna."

? ? ?

Když pravidelná kadence obrovské brutální armády duněla ulicemi města Kultaky, domy zely prázdnotou. Hoxitlové šiky vpochozovaly do opuštěné komunity, neboť Kultakánci dobře věděli o postupu nestvůr a před několika dny utekli do okolních kopců.

Kdyby zde byla jejich vojska, chrabrý bojovný národ by se jim možná postavil. Ale většina kultakánských vojáků doprovázela Cordella do Nexalu; byly prý zatlačeny až kamsi na jih, nikdo přesně nevěděl kam, a určitě nemohly zachránit svou domovinu.

Teď armádu vedl obrovitý kolos samotného Zalteca a lidé před jeho podobou v hrůze prchali, kamkoli zamířil. Hoxitl mu šel v patách a přes svých dvacet stop vypadal vedle Zalteca jako trpaslík. Zotročené bestie Zmijí Ruky šlapaly za oběma příšernými tvory.

Ogři a orcové se vlámali do domů, hledali kdejaké zbytky potravy, a když je opustili, nezbyl po nich v domácnosti ani kousek stříbra či zlata, dokonce ani zbraně. Vše padlo do rukou krutých vetřelců.

Trolové se vyškrabali po schodech městských pyramid a z chrámů vyloupili všechno, co mělo nějakou cenu. Všichni

pátrali po lidských obětech, ale nikoho nenašli.

Když drancovali opuštěné město, poprvé začali pracovat v jednotkách, do kterých je Hoxitl zařadil. Rozdělili město na úseky a každá oblast se stala majetkem velkého šiku orců, které vedli jejich páni, ogři. Bestiím Zmijí Ruky se zalíbilo pracovat v organizovaných týmech a Hoxitl jim začínal vštěpovat kázeň, aby se drželi pospolu v pochodu i v bitvě.

Po několika krátkých hodinách plundrování je Hoxitl nakonec zase svolal k sobě.

"Tvorové Zmijí Ruky!" Hlas klerika - bestie se valil širokým náměstím v hlubokém dunivém příkazu. "Tady nebudeme otálet! Náš pravý cíl leží na pobřeží. Jenom tam nás čeká naše určení!"

Seřadili se tedy znovu do pochodových formací za pobízení svých velicích pánů. Jejich nelidské tváře se opět otočily k východu a vydali se na dlouhou část pochodu, který je zavede do Payitu ke Dvoji Tváři.

Před nimi - jako ostatně vždycky - krácel nestvůrný monolit Zalteca. Obrovitá kamenná podoba těchto tvorů představovala horu síly a nebylo se co divit, že za podobou tak mocnou, tak zřejmě nepřemožitelnou, je ovládl divošský pocit nezranitelnosti. Každý krok jejich vůdce otřásl zemí a početná armáda se nadýmala pýchou, neúnavně postupovala a byla připravená vraždit pro jeho potěšení.

? ? ?

Poštlí v letu Opeřeného Draka cítil proměnu, jak Quotal odbočil stranou, nebo zamířil dolů - nebo nějak měnil směr. Stále je halil ten prokletý éter a válečník neměl žádný pocit směru nebo výšky.

"Co se děje?" otázal se.

Volání - prosba, zahřměl hlas skvělého draka. Někdo mě volá.

"Kdo?"

Je to někdo s velkou mocí, velkou moudrostí - jinak bych ho nemohl zaslechnout.

"Řekl bys mi, kde je?" Poštlí se pokoušel něco zahlédnout za šedivým oparem, ale jako pokaždé tam nic nebylo.

V Pravém Světě. Nemohu k němu jít, ale mohu mu dát pocítit moji moc. Drakova slova obsahovala rozhodnost i smutek.

"Pomůžeš mu nějak? Ale jak, když se tam nemůžeš vrátit?"

Svede moji moc do sebe.

"Vrátíš se tímto způsobem? Může tě snad Erixitl takhle přivést nazpět?"

Tohle není návrat, ale vyslání moci, a nese v sobě značné nebezpečí. Dcera Per by mne možná mohla takhle dosáhnout, ale já to po ní nežádám.

"Proč ne?"

Protože takový přenos nepřijde levně - ta cena je obrovsky vysoká.

"Jaká je ta cena?" naléhal Poštlí, ačkoli začínal tušit.

Rovná se ceně života volajícího. Drak se počal snášet dolů.

? ? ?

Gultec s děsem zíral na lezoucí hmyz. Tisíc či víc obřích mravenců leželo u paty útesu, byli mrtví nebo zmrazení a nepředstavovali už žádnou hrozbu. Avšak ti, co žili, mrtvé počtem daleko převyšovali a všechny střely itzkých mužů byly zcela vyčerpány.

Teď zvedli své příruční zbraně - své macas a oštěpy, své kyje a nože. Nezůstal jim jediný kámen, co by mohli hodit nebo svalit ze svahu, tak se mohli jenom postavit a utkat se s nápirem svou vlastní silou a odvahou.

Zabraný do myšlenek své vlastní porážky zvolna přejížděl očima chrabré válečníky, kteří tu s ním v průsmyku stojí. I oni věděli, že nemají žádnou naději, ale nikdo nezakolísal, nikdo neprchal.

"Mužové Tulom - Itzi, jsem na vás hrdý," šeptal tiše.

Gultecu... synu můj, poslouchej dobře.

Hlas zněl v jeho mysli, ačkoli vítr nepřinesl žádný zvuk. Instinktivně pohlédl na Zochimaloca, stále sedícího na vysokém skalním výběžku uprostřed průsmyku. Stařec byl od něho daleko, nejméně dvě stě kroků, a prach z kamenné laviny se stále hustě převaloval vzduchem.

Zochimalocovy oči se však vznášely před Gultecovým obličejem tak jasně, že Rytíř Jaguárů cítil, že by se tváře svého učitele mohl dotknout.

"Co si přeješ, Praotče?" otázal se klidně s přesvědčením, že ho učitel určitě slyší.

Ihned shromáždí válečníky. Ustupte dolů do údolí směrem ke zbytku lidí.

"Ale to je šilenství! Tady je jediné místo, kde s nimi můžeme bojovat - tady, na vrcholu průsmyku. Asi neovlivníme, ale budou alespoň draze platit za naši smrt!"

Slyš a poslechni mne, přikazoval Zochimaloc a hlas mu bušil nezvyklou silou. Toto je můj rozkaz a slibuji, že je poslední, který ti kdy dám.

"Co tím myslíš?" Gultecem prochvěl strach o toho moudrého muže, jeho učitele a mentora. Proč dával tak ukvapený povel? Co si myslel, že získají útekem? Určitě chápal, že lid Tulom - Itzi nemůže prchat donekonečna.

Jdi.

Konečné slovo obsahovalo tolik klidné sebedůvěry s nádechem smutku, že Gultex ztratil všechnu touhu k odporu.

Rytíř Jaguárů zvedl ruku v jediném prudkém znamení - signálu k ústupu. S údivem si všiml, že všichni muži podél bojiště na něho upírali zrak, jako kdyby vycítili jeho vnitřní rozhovor s jejich vůdcem.

Bez váhání se obrátili, aby poslechli Gultecův povel. Rychle a bez řečí válečníci z Tulom - Itzi ustoupili z průsmyku a

nechali tam Zochimaloca samotného.

Rytíř Jaguárů odcházel poslední. Mravenci se vytrvale hemžili na strmé stěně vysokého průsmyku a Gultec vrhl úpěnlivý pohled na starého muže, který pro něho tolik znamenal, ale Zochimaloc si ho nevšímal.

Gultec klopýtal dolů zdrcený žalem - proč se učitel rozhodl, že tam zůstane? On, Gultec, byl válečník, on byl ten, kdo měl zemřít pod náporom nepřátel. Vtom pod nohama ucítil podivný pohyb. Poplašeně se zastavil, ohlédl se ještě jednou a viděl, že Zochimaloc zůstává nehnutě sedět se skříženými nohama na své skalní rozhledně.

Vůdce Itzy vytáhl obě ruce nad hlavu. Vyrazil zvláštní houkavý výkřik.

A teď Rytíř Jaguárů cítil v ovzduší moc a byla to moc Zochimaloca. Byla to také moc Opeřeného Draka.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Setkání v divočině. Náš budoucí kurs je zahalený závojem nejistot.

Odešli na pomoc Gultecovi a válečníkům z Itzi.

Halloran a Erixitl v obavách o jejich přitele Gulteca... Yhatli, jášající nad příslibem bitvy... Daggrande, Luskag a trpaslíci, neboť je to další práce, co musí vykonat... a Malí Lidé, protože jde i jejich pán a král Halloran.

Lotil a já zůstáváme v táboře s Itzany a dozvídáme se o jejich zkouškách a teroru. Je to vyprávění, které zní známě, protože v jistém smyslu je to i příběh Nexaly a celé Mazticy. My, lidé, vidíme, že naše země je nám kradena, přenechána řádění ďábského zla. Všude jsme štváni z našich domovů, pronásledováni, vražděni.

Ale teď náhle, jako šleh čistého blesku v temné zamračené noci, ho cítím. Quotal je blízko! Jeho moc je zásvit naděje prostupující Pravým Světem.

A udeřil velmi blízko.

16

Pomsta a vítězství

"UŽ JSOU NAHOŘE!" VYKŘIKL HITOK. Darien spolu s ostatními dridery stála na dně údolí a všichni zaujatě hleděli vzhůru na mravence, lezoucí neúnavně k oblému okraji sedla. Bytosti bohyně Lolth byly svědky útoku své armády, viděli, že přestála nejtěžší ohromnou zkoušku, jakou lidé dokázali vymyslet.

Neúčastně pozorovali zabíjení svých vojáků po stovkách. Viděli, že pochod po tváři hory zpomalila záplava šípů a kamení. Bez vzrušení se dívali na mračna prachu, jež zavalila svah a zakryla hmyz, takže jim zmizel z dohledu. Pak viděli prach usedat a nebyli nijak překvapení, když se objevili mravenci - byly jich stále tisíce a bez ustání postupovali.

Jistě, značný počet jich během útoku padl, nejvíc jich zahynulo v ničivé lavině kamení. Přesto jich víc než polovina přežila a představovali víc než dost síly, aby přemohli poslední linii odporu smrtelníků.

Driderové se obezřetně drželi pozadu před bažinou, dřepěli na okraji džungle. Hlíдали výstup armády a předvíдали nevyhnutelný triumf. Nekřičeli, ani nejásali, jen oči jim plály děsivou dychtivostí jako hrozivý zrak kočky, než zničí život bezmocné myši.

"Počínají si přesně tak, jak jsem očekávala," poznamenala Darien s klidem. Hittok se mrzutě ohlédl po své bělostné společnosti. Proč s ním nesdílela jeho radost z vítězství?

"Cítíte to?" šeptla Darien drsně. Bílá driderka spustila své objemné tělo k zemi, schoulila se, jako by se bála.

"Co? Co cítíš?"

Neodpověděla. Její oči se upíraly na průsmyk. Šestinozí vojáci pokračovali na své cestě vzhůru po stěně, první řady již mizely za jejím skalnatým vrcholem.

"Lidští válečníci - odešli," pravila tím měkkým, zamyšleným tónem.

"Utíkají - ne, že by jim to bylo co platné!" ušklíbl se Hittok. "Budou žít o chvilku déle, toť vše."

"Ne! Počkej!" Darien nespustila zrak ze sedla. "Pohleď! Jeden tam zůstal, sedí na samém vršku!"

Hittok zaostřil oči. Obloha byla zatažená, ale její jas mu stále ještě působil bolest. "Kde?"

"Je velmi nebezpečný. Cítím to."

"Vidím ho! Počkej..., ne, ztratil se mi. Kde je?" Hittok přivíral oči proti jasů a proklínal chvějivý třpyt, který se táhl podél celého rozeklaného hřebene.

"Před okamžikem tam byl. Ani já ho už nevidím, co je horší, já ho cítím, hluboko uvnitř. Cítím v ovzduší velkou hrozbu."

Pak zaslechli, spíš pocítili, dunění v samotné zemi. Povrch pod nimi se zvedl a prohnul, až zakolísali. Driderové zírali v děsivé hrůze na vlny, které se šířily zemí a vzdouvaly ji jako moře. Něco kamení se utrhl ze svahu, sesulo se zvolna dolů i s několika mravenci.

Země se opět hnula a i ty osminohé Lolthiny bestie si musely přičapnout, aby se neskácely. Zemí probíhala mocná energie. Prskot skal oťrásal samotným podloží hor.

Výbuch energie prošlehl údolím jako nepopsatelně ohlušující zahřmění bouře. Muž na vrcholu průsmyku zmizel v oblaku kouře a prachu. Po celé délce hřebene se ozývalo dunění a obzor se třpytil a rozmazával pod vlnou křečovitého tlaku.

Po skalnatých stěnách vystřelovaly s hromovým hřmotem obrovské trhliny, další stahy kroutily povrch a velké kusy skal odletovaly do vzduchu.

Mnoho mravenců padalo ze strmých svahů - síla otřesů je shodila dolů do kamení a těl u úpatí.

Celý vrch hory se třásl v záplavě kamení a hlíny. Pláty skal se odštěpovaly, hřeben kolaboval. Hromové exploze kolébaly dridery a ti pozorovali, jak srdce mravenčí armády je smetáno do zkázy v sesuvech a lavínách.

Darien a její druhové byli v bezpečí z dosahu destrukce, ale nástroje jejich moci jim hynuly před očima.

Celé kusy šedých stěn se štěpily, padaly a třaskaly do ochozů a výčnělků nížeji na svahu a pak se řítily celý hřeben, smetaný silou, již driderové nemohli vidět, ale jejíž moc ničila vše, co leželo před nimi.

Oblaka prachu a odlámaných skal vyletěla do vzduchu v crescendo hřmotu a řevu, a celá délka hřebenu se sesula, jako by byl jemně pokládán na zem. Pak se kácela i nižší podpora a skály se vzdouvaly, padaly, sesouvaly se, až zmizely v masivních mračnech. Něco mravenců zůstalo jako zázrakem na živu, znovu začali svůj mechanický výstup nahoru, jako by si nebyli vědomi zkázy, která dopadla na jejich druhy.

Údolím se blížila nebetyčná mračna střepin a prachu, valila se přes sebe a točila, nadýmala se přes bažiny k ohromným driderům. Zápach hnilobného rozkladu plnil ovzduší, jak kameny a drt' narážely do stojatých vod. Mračna se konečně nesla kolem nich a nadobro je oslepila.

Vzduch, země, skály a snad i samo nebe - všechno se otřásalo, hřmělo a dunělo a v tom víru zmizela většinou celá armáda mravenců. Vlevo a vpravo od široké mezery se ještě zmítaly malé skupinky obřího hmyzu, jak se snažily postavit se zase pevně na nohy, ale křeče hory je střásaly, víc a víc jich padalo a jejich tvrdé krunýře rozmačkaly miliony tun zaniklé hory.

???

Gultecovi se šokem sevřela hrud'. Hleděl na místo, kde se dřív tyčil horský hřeben. Zmizel! Věděl, že s ním zahynula i armáda, která tak děsila jeho lid, uštváný mnohatýdenním pronásledováním.

On a jeho válečníci seběhli západní svah, jenž nebyl tak strmý, a procházeli mělkým, širokým údolím. Když tudy šel před bojem, prohlížel si je jako potenciální ohnivou past, připravenou pro nevyhnutelné pronásledování, které očekával. Byl tu hustý porost suchých křovin, dobře by byly hořely.

Teď jenom hleděl, polekaný moci, která si vyžádala Zochimalocův život. Ponenáhlu se ovládl a nutil se, aby pochopil, co se vymykalo vysvětlení. Přece však věděl, že to musí být pravda.

Jeho učitel nějak povolal moc, aby rozervala horu. V oblasti vrcholu byla zkáza dokonalá, zastavila se nedaleko Gulteca a jeho sestupujících mužů, avšak armáda mravenců byla chycena v samém středu zemětřesení. Rytíř potřásl hlavou. Jaký to byl druh moci, která mohla způsobit takovou zkázu samotné zemi? Ani si nemusel lámat hlavu, věděl, že to musela být moc boha, a vyslal mu tichou modlitbu díky.

Omámeně se otočil k odchodu a jeho šok se prohloubil do obav, kdy začal uvažovat, jestli snad neztrácí rozum.

Před očima měl rychle postupující armádu! A tato přicházela od západu, z opačné strany než mravenci! Velké skupiny mužů běžely hlubokým dnem údolí, přicházely zřejmě ze spodních nížin. Byli vyzbrojeni sekerami a krátkými luky.

Ještě neskutečnější bylo jejich vzezření. Většina mužů byla pouze z poloviny tak vysoká jako normální člověk! Šiřokoramenní opálení chlapci s ježatými vousy! Pripomínali mu trpaslíky, co přijeli se Zlatou Legií, jenže byli hrubě oblečení jak nějaký pouštní divoši.

Kdo byli tito muži? Budou Itzové zase bojovat, sotvaže skončila vyčerpávající bitva s obřím hmyzem?

Výkřik někoho z Itzanů přitáhl jeho pozornost zpět k původní hrozbě. Na svahu nad nimi se objevili mravenci, kteří se konečně vymotali ze zmatku okolní zkázy. Byl to jenom žalostný zbytek armády, to jistě - z dřívějších nespočetných tisíců jich zbylo pár set - ač stále chvátali výhruzně vpřed. Gultec se zoufale otočil a prohlížel si armádu, blížící se odspodu.

Válečníci z Itzy zvedli zbraně proti těmto novým vojákům a čelo cizinců zvolnilo. Malí muži nezvedli své sekery a luky - vskutku vůbec nevypadali, jako by měli v úmyslu zaútočit.

Gultec měl teď dojem, že se nadobro pomínul. Tam, uprostřed malých válečníků se z lesa vynořil Halloran a za ním klusal kůň a nesl Erixitl!

V příštím okamžiku se jejich zástup rozdělil, malí lidé se odklonili doleva a trpaslíci doprava. Gultecovi válečníci si rychle uvědomili, že to byli spojenci, kteří přišli bojovat se zbylými mravenci.

"Přátelé! Vy jste nás našli!" volal Gultec radostně na Hallorana a oba muži si krátce potřásl rukama. "Děkuji ti!" řekl tiše.

Za Halem s jeho válečníky jela rychlým krokem Erixitl. Šik mravenců se k nim hnal, teď však počty obránců daleko převyšovaly prořídle řady monstrózního protivníka.

"Pojďme to skoncovat," řekl Rytíř Jaguárů a Halloran pouze kývl, neboť půlčlci i trpaslíci už běželi kolem nich se zvednutými zbraněmi. S pokřikem a hvízdáním se Itzané otočili a připojili se k útoku.

Rezaví mravenci se rojili z prachu rozmetané hory, aby čelili zbraním z plumakamene pouštních trpaslíků nebo aby je ochrnuly šípy, napuštěné jedem kurare, odpalované zručnými lučištníky Malých Lidí. A když se kolem zrudného nepřítele, tak nenáviděného, tak obávaného, začali otáčet muži z Tulom - Itzi, ani jedna z nestvůr nepřežila.

???

Darien pozorovala porážku z vysokého ochozu, kam se teleportovala, aby zjistila, co by se dalo zachránit.

Nic. V každém případě ne dnes. Mravenčí armáda už neexistovala, zničená v katastrofě zemětřesení a zbytek hynul pod zbraněmi lidí a jejich posil.

Driderka promýšlela chvilku mstivý nápad. Mohla by se teleportovat do středu těch lidí a vrhnout kouzla mocného ničení - ohňové koule, střely blesku, dokonce i smrtící plyn. Nebyla by vstavu zabít všechny, ale dala by jim ochutnat

svůj hněv.

Rty se hnuly k prvnímu zařikání a cosi ji zdrželo. V běžící... vlastně za běžící armádou se objevil barevný bod. Jas uhodil Darien bolestně do očí.

Byla to známá bolest.

Syčela výbuchem zuřivého vzteku - znala ten jas! Je to žena, která ji ponížila ve Vysoké Jeskyni, žena, která byla odpovědná za všechno neštěstí a zmar!

A Darien poprvé v životě ustoupila. Odstoupila z ochozu a přikřčila se, aby si byla jistá, že se vystříhá objevení. Nyní její vztek podbarvila jiná emoce, která byla kruté driderce cizí, kterou dřív nikdy nepoznala.

Darien se bála. Připomněla si moc, kterou ta žena v sobě nesla.

Tváří v tvář strachu se zarazila. Dnes nebude žádná pomsta. Tohle by nebyl útok proti neznámé skupině lidí, vyvolaný pouze základní potřebou ukojit svou nenávist krví.

Nyní měla soupeře s obličejem a jménem - mocného protivníka - takového, jenž může být zdlán pouze s pomocí opatrného a bezchybného plánu - nepřítele, který bude přemožen.

Darien se hněvivě oťrásla, jako když pes střásá z kožichu vodu. Bohyně Lolth pokroutila její tvar, změnila její duši a dala jí armádu. Armáda byla zničená a teď nepřítelem jejího života byla žena plummy - kouzla per.

Vřela vášnivou zlobou, plála zuřivou nenávistí, a protože byla bytostí Mazticy, spojily se tyto pocity s její vlastní silou v moc, která se mohla postavit kouzlu per té ženy.

Darien chápala, že bude třeba opačné síly, a její znalost kouzel a magie, živená hněvem, se přiklonila k magii hišny, magii drápu a spáru.

Hišna je mocí, která jí umožní přemoci Vyvolenou Dceru Quotala.

? ? ?

Cordell se se skupinou vybraných legionářů prodírali pralesy Payitu, často sesedali, aby si prosekali cestu hustým porostem, vedoucí koně k zbláznění pomalým tempem. Nahore létal Chical a jeho orlí a sledovali postup Zalteca, Hoxitla a stvůr Zmijí Ruky.

Z nich všech se mu a jeho mužům zdála být nejohroživější masivní, oživená socha Zalteca.

Ačkoli nemohli tušit, že to byl právě tvar božstva, už z jeho velikosti mohli vycítit jeho úctyhodnou moc a zřejmě nezdolatelnou sílu.

Cordell ještě Kardannovi neřekl o obrovité postavě, která pochodovala s vojskem nestvůr. Kapitán-generál opravdu často uvažoval, zda bylo moudré přibrat ukvileného odhadce na tuto velmi namáhavou cestu. Takové myšlenky ho ale přiváděly zpět ke kořenům jejich pochodu.

Kdo byli ti dobrodruzi, co přistáli u Helmsportu? Proč z jeho vlastní posádky nadělali zajatce? Jaké ho očekává přijetí, až tam jednou dojde?

Osud posádky, kterou v pevnosti zanechal, nevěstil naneštěstí nic dobrého. Cordell nyní začal vážit plány a schémata, jakým způsobem by se s těmito potencionálními zachránci mohl dohodnout a vnutit jim svou vůli. Ted' bude muset použít všechn svůj rozum, neboť moc a síla bezesporu patřila druhé straně.

A i za předpokladu, že si tyto nové příchodí získá, užije jejich posily, které tak zoufale potřebuje, jak se budou moci postavit proti obroví, vysokému sto stop? Možná s sebou přivezli mágy a jejich moc by podpořila jejich naděje.

Když o tom přemýšlel, připadal mu ten úkol neproveditelný, a to by musel předtím uskutečnit řadu jiných neproveditelných úkolů, než by se o to mohl být i jen pokusit.

? ? ?

"Tatínku, až to dokončíš, co to bude?" otázala se Erixitl, když pozorovala otcovy jemné prsty spřádat chomáčky červených peříček do jeho uměleckého díla plummy. Všichni spokojeně odpočívali, roztroušení po několika měkkých lesních pasekách. Zítra se i s válečníky z Itzy vydají na konečný úsek cesty do payitské země a ke Dvojí Tváři. Zůstávalo jim ještě mnohatýdenní putování, ale cesty byly známé a půda všude úrodná.

Lotil se usmál, nezpomalil zručnou práci svých rukou. "Já nevím," řekl s tajnůstkářským náznakem.

"Určitě máš v mysli nějakou představu," popíchla. "Někdy to vypadá jako nádherná pokrývka s podobou orla a mám dojem, že děláš plášť pro válečníka. Jindy to připomíná jezero se zalesněnými pahorky a pak si myslím, že děláš náš domov."

Péřař se pobaveně zasmál. "Dítě, jsou to všechny tyhle věci a ještě něco navíc.

Možná že to bude opeřený štít pro našeho mladého válečníka, aby ho ochránil před ranami, které se na něho sesypou, protože je tak udatný a slavný."

Yhatli se zarděl a rozpačitě se ošil. Celou tu dobu tu potichu seděl a Lotil přesto věděl, kde je, neboť stařec na chlapce ukázal, když promluvil.

Vyprávění o jeho neobvyklém způsobu boje se stalo jedním z hlavních témat večera. Chlapec se vyšvihl na záda jedné nestvůry a svojí macou ji přepiloval na poloviny, i když se pod ním svíjela a zmítala. Byl to čin, který mu u válečníků vynesl okamžitý respekt.

"A možná že pro tebe tkám porodní pokrývku, má dcero. Tvůj čas se blíží a vím, že nemáme možnost předvídat, kde právě budeme. Budeš potřebovat důstojné lože pro vstup do života tak významného dítěte - prvního, které se narodí z Mazticy a ze světa za mořem."

Erixitl šťastně přikývla, ohlédla se po Halloranovi a udivilo ji, že vidí v koutcích jeho očí slzy.

"Ale zase je možné, že pro tvého manžela vyrábím plášť. Kdo jiný tu má právo nosit pláštěnku krále, ne?" uchechtl se Lotil.

"Ne!" vybafl Hal a prudce se vzpřimil. "Jak skončíme tuto věc, nechci mít nic společného s armádami ani s kralováním. Chci pro mou ženu klidné místo, kde budeme vychovávat naše dítě. Nic víc!"

Lotil trochu dotčeně ztichl, slepýma očima přešel skupinu na palouku a jeho neúnavné, neomylné prsty pilně pracovaly na pérovém díle.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Na radostné pouti k setkání s Jediným Pravým Bohem.

Zdá se, že naše počty bez ustání rostou, a v naší síle cítím ruku boha. Připojil se k nám Gultec a udatní válečníci z Tulom-Itzi. Itzové želi ztráty jejich moudrého vůdce a slyšíme příběh jeho tajuplného odchodu v mnoha písních. Zochimaloc zemřel jako legendární hrdina a při svém odchodu zničil ty, kteří by byli zničili jeho lid.

Byl mužem plným této Zochimaloc a měl tu moc, ie mohl dosáhnout samotného Opeřeného. Byla to jeho moc, která jeho lidu vykoupila vítězství, a tato moc mi dokazuje, že Quotal je opravdu blízko. Vyčkává - a tím jsem si jistý - jen na úspěšné dokončení našeho putování k Dvojí Tváři.

A nyní je v naší lize Rytíř Jaguárů a přivádí nám tisíc válečníků, tisíc statných lukostřelců. Zatímco ostatní z jejich lidu se vrací do jejich velkého města, tato legie válečníků se řadí k našim pouštním trpaslíkům a Malým Mužikům.

Ted' tvoříme dlouhý zástup. Halloran je naším velitelem a Erixitl naším vůdcem.

I já, ač jsem starý mírumilovný klerik, cítím válečnou nádheru naší síly.

Věřím, že se nám nic nemůže postavit do cesty.

17

Konfrontace v Helmsportu

CORDELL SI PROHLÉDL PRAPOR, VLAJÍCÍ ze stožáru nad Helmsportem, zamumlal pár kleteb a obrátil se k Chicalovi. Oba muži leželi ve skrytu křoví na malé vyvýšenině, jež se zvedala z ploché savany.

"Je to znak Dona Vaeze," informoval kapitán-generál svého maztického spojence.

"Vy tedy toho kapitána znáte?" vyptával se Rytíř Orlů.

"Můj starý sok," objasnil Cordell. "V Pirátských válkách jsme bojovali jako spojenci, ale nikdy nebyl mužem, k němuž bych se důvěřivě otočil zády. Vždycky žárlil na úspěchy druhých. Jsem přesvědčený, že skočil po příležitosti jít po mně, ale jak to vedení získal, je za hranicí mého chápání. Podél Mečového pobřeží jsou jiní, daleko lepší žoldnéřští kapitáni než on."

"Jeho přítomnost... ztěžuje naše problémy?"

"Jedna věc je jistá, není zde, aby pomohl... nu, rozhodně ne proto, aby pomohl mně. Bude to vyžadovat dobré naplánování. Na druhou stranu proti němu stojí fakt, že není zrovna tím nejmilovanějším důstojníkem, co kdy vedl své muže do války, a to by mohla být naše výhoda."

Patnáct jezdců a dvacet orlů dokončilo svou dlouhou cestu z pouštního Tukanu do payitského města Ulatosu po týdnech tvrdé jízdy - či letu maztických válečníků.

Obě skupiny bojovníků zůstaly pozadu v úkrytu džungle dost daleko od savany, zatímco Cordell s Chicaelem se propíčili vpřed, aby obhlédli město a pevnost na pobřeží.

Tmavé zdi hradeb uzavíraly prostorné nádvoří, chránily je proti průniku ze tří stran a čtvrtá, severní, byla obrácená k moři. Zdi valu se příkře zvedaly k ochozům podél vrcholu, nebyly však tak strmé, že by se po nich nedalo vyšplhat.

Za pevností se ježily stožáry lodí, Cordell jich napočítal pětadvacet, které novou expedici přivezly k břehům Mazticy. Velké stádo koní se popásalo na ploché, travnaté rovině mezi pevností a městem. Sluneční paprsky se odrážely od ocelového brnění mnoha strážných, kteří přecházeli na hradebních ochozech.

"Karaký... slušná flotila," bručel si bezděčně kapitán-generál. "Povětšinou daleko větší lodě než karaký a malé karavely, co dali mé legii."

"Budou stačit na převoz legionářů a Kultakanců?" chtěl vědět Chical. Jejich další využití spočívalo na Cordellovi, jestli se mu podaří dostat flotilu pod svou kontrolu.

"Myslím, že ano. Ovšem, je tu problém, jak je tam přeplavit, aby se mohli nalodit. Don Vaez to nikdy neudělá jenom proto, že jsem ho o to požádal. Musíme být vskutku velmi přesvědčiví."

Rytíř Orlů se temně usmál. Měl podezření, že jeho společník nemínil ten způsob přesvědčování, jenž se obvykle provádí slovně.

"Na ztečení pevnosti je nás příliš málo," konstatoval věčně Chical.

Cordell se od výhledu odvrátil, vousatá tvář se mu sevřela zamračeným napětím a potichu se plížil nazpět nízkými křovinami s Chicaelem v patách. Počínali si velmi opatrně až byli v husté džungli, kde se už mohli postavit. Ujistili se, že je nikdo nezahlédl, a potom spěchali ke svým mužům. Rychle je zpravili o situaci kolem Helmsportu a o výsledku jejich průzkumu.

"Musí být nějaký způsob! Kdo jsou jeho muži? Kde Don Vaez sehnal takovou armádu?" Cordell kladl otázky nahlas a hlavou mu běžely různé domněnky.

"Zlatá Legie?" hádal Grimes. "Ti chlapi, které jsme nemohli vzít s sebou? V Amnu se nedá naverbovat tolik žoldnéřů,

ovšem mimo těch, co jsme museli nechat doma.

"Dobrý úsudek," připustil Cordell. Jeho legie měla příležitostně přes tisíc mužů a mnoho věrných vojáků musel při odjezdu výpravy nechat v Amnu, protože jeho flotila neměla víc prostoru.

"Největší část musí tvořit žoldáci - muži najmutí za peníze, věrní tomu, kdo zaplatí víc," pokračoval kavalierista.

"Budou asi sloužit Vaezovi stejně ochotně jako vám."

Vskutku, Vaezova pověst dandyho a sukničkáře mu mezi čestnými bojovníky vysloužila opovržení, neboť tyto klepy znal každý žoldnér, který kdy pracoval na Mečovém pobřeží. Cordella naopak znali jako spravedlivého a dobře placícího důstojníka, nehledě ke skutečnosti, že jeho mise byly vždycky úspěšné.

Až doteď, připomněl si vyrušen náhlou vzpomínkou na Noc Nářku.

"Bude mít pečlivě vybrané, oddané důstojníky," dodal ještě. "Budeme muset pracovat rychle, abychom je vyřadili z provozu. Pak bude na mužích, jak se k tomu postaví."

Cordell přemýšlel dál, v hlavě se mu začaly utvářet plány a možnosti, a Grimes s Chicaelem mu je pomohl nejen upřesnit, ale i nasměrovat do akce.

Nikdo z nich nebral na vědomí Kardanna, sedícího poblíž; oči měl přivřené do úzkých štěrbin, jako by spal. Ve skutečnosti amnský odhadce pilně naslouchal.

???

Když driderové opouštěli horské údolí, kde zahynula jejich armáda, propadli tajemnému nutkání. Darien je s nadávkami a kletbami hnala vpřed. Spěchali na sever podél zalesněných hor, protlačovali svá objemná těla spleti džungle a místy si svými černými meči museli proklestit cestu, aby vůbec prošli. Chlupaté pavoučí nohy je nesly rychle a pouze obtížný terén je zdržoval od plného běhu.

Darien nechápala, proč sebe i ostatní tak nelítostně poháněla. O armádu přišla pod nezměrnou tonáží rozervané hory a jediné, co jí zbývalo, byla nenávisť. Teď mohla konečně proklínat i svoji mstivou bohyni Lolth, vylít si na ní svůj žal i hněv - a ignorovat ji. Měla pocit, že zmar hmyzu byl jakýmsi důležitým mezníkem, že její staré moci ji opustily a že jí zůstal jen její instinkt a vztek, aby jí pomáhaly uskutečnit pomstu.

Ten vztek měl ohnisko v osobě ženy, Halloranovy manželky. Darien zuřila, když si vyvolala minulá setkání s Erixitl, kdy během masakru v Palulu tu Maztičanku před jejím elfím kouzelnictvím ochránilo kouzlo per... nebo kdy v Noci Nářku ji a její drovy pronásledovala po celém paláci a odrazila každý pokus o útok!

Zjitřená zášť ji teď šťvala kupředu zběsileji než kdy dřív.

Driderové táhli džunglí, pobíli pár lidí, které potkali, zabíjeli a jedli, jak potřebovali, spali každý den pár hodin, když je přemohla únava.

Bylo to během krátkého trhaného spánku, kdy se Darienin vztek začal přetvářet do msty.

Neklidně sebou házela a sténala, reflexně hrabala zemi a soptila nad obrazy, které se jí zjevovaly v mysli. Vzbudily v ní matné vzpomínky, vzpomínky na jiné tělo, jiný život. Připomněly jí Zlatou Legii, první přistání u břehů Mazticy..., dva obrovské obličejy vytesané do kamene a zirájící na moře, jako kdyby očekávaly její návrat.

Viděla podobu místa u pobřeží, kde se bude odehrávat divoká bitva s potoky krve, s mořem zabíjení.

Viděla podobu Erixitl - její krása byla výsměšným, nenáviděným protikladem znetvořeného driderského těla. A jak ji mozek vytvářel živoucí vidiny, do jejího bytí se kradla černá podstata absolutního zla. Moc se hromadila v nafouklém břichu a síla její zlovolnosti se začala formovat ve světě mimo ni jako nehmotná věc.

Darien viděla zřetelnou podobu lidské ženy, kolem jejího obrazu tančil rámec představ, které se nezřetelně mísily, splývaly dohromady, a potom ten rámec zvolna nabyl pevnější obrysy.

Rozeznávala šupinatou kývající hlavu hada, v pootevřené tlamě zahlédla jehly zahnutých jedovatých zubů. Viděla, že protáhlý tvar krokodýla se stáčí kolem podivných zjevů a dlouhé hákovité drápy se vztahují k podobě té ženy, Erixitl.

Darien nepoznala, že nový bůh - válečné božstvo - vlévá do jejího ženského těla driderky svou moc. Vidiny a představy ji bombardovaly ze všech stran - představy hišny, magie spáru a tesáku a jedu. Nevěděla kdy, ale cítila, že ta síla musí brzo vybuchnout.

Místo však znala přesně: nízká pyramida na vysokém pobřežním útesu s vytesanými obrovskými obličejí a pod nimi chráněná laguna s věncem korálů. Teď věděla, kam jdou.

Darien povede své driderky k Dvojí Tváři.

S obnovenou rozhodností a vůlí spěchali vpřed, odpočívali ještě méně než dřív. Darien se své kořisti nemohla dočkat, často zvrátila hlavu a hlasitě se zasmála pronikavým skřekem hrůzného triumfu, který vyplašil lesní ptactvo a zahnal štěbetající opice na útěk korunami stromů.

Někdy se pod nápořem vidin ve své mysli musela zastavit a celou tu dobu v ní moc hišny pozvolna vzrůstala. Nutila ji, aby několik okamžiků prohledávala lesní půdu a ulovila hada či ještěra, a jednou se objevila i s jaguáří kotětem. Radostně prožívala jejich smrt a každá z těch obětí živila její rostoucí moc kouzla spáru.

Stále šli k severu k výběžku payitské země, ležící na východ od Ulatosu. Darien mířila přímo k útesu s obličejí ne z nějakého pocitu nesmrtelného určení, ale jednoduše proto, že ji tam vedl hlad.

Neboť černá, stravující síla hišny se v ní stále vzdouvala, umocněná množstvím její lžoby a semena kouzla spáru se v ní spájela, nashromážděná z talismanů, které nasbírala v lese. Pomalu, postupně se ta moc stala zdrojem energie - samovznětné exploze, vymykající se jakékoli kontrole.

Když k smrti vyčerpaní driderové padli únavou, Darien seděla v meditačním transu. Nemohla spát, když jí mysl vířila zařikadly, střepinami zapomenutých kouzel, pokorou k temným božstvům.

Z bledého obličejí se jí řinul pot na prsa a žaludek, stékal na tvrdou skořápku pavoučího těla. S pevně stisknutými

víčky si představovala světlo, které viděla.

Sémě běsu nakonec přineslo ovoce. V Darienině duši se nahromadila černá mlha ďábelského hnisu, řvala po uvolnění. Hišna vyvřela na povrch, osvobodila se z pout její bytosti. Ta moc v ní nezadržitelně rostla a unikala.

A jak se znovu hnula, výron její mocné síly se před ní nesl džunglí jako neviditelný toxin, odnášený samotným větrem. Točil se kolem s přílivy vánku, plížil se lesem, jako by byl zvířetem, jež hledá své určení.

? ? ?

"Napřed jsme potkali pouštní trpaslíky a Malé Lidi a teď se k nám přidal Gultec s jeho vojem válečníků. Musí to být plán, část nějakého dalekosáhlého záměru!" Halloran cítil vzrušující předzvěst úspěchu. Postupovali k severu a konečně po dlouhé pětiměsíční pouti přes celou pevninu byli nedaleko cíle.

Kráčel vedle Erixitl jedoucí na koni. Čas porodu se blížil a v posledních týdnech - teď už se ten čas dal měřit spíš po dnech - námaha věčného cestování na ni těžce doléhala.

"Jedna věc mi dělá starost," přiznala. "Jestli tohle je naše určení, proč jsme dostali armádu? Znamená to, že až přijdeme k Dvoji Tváří, budeme muset bojovat?"

"Jestli budeme muset, jsme připraveni," prohlásil Yhatli a pozvedl svůj luk se šípy. "Až budu mít možnost, uvidíte, že ze mne bude velký válečník!"

Halloran se zasmál s pocitem staršího bratra, který naslouchá nadšenému vychloubání mladšího sourozence. "Yhatli, ty máš už jako válečník takovou pověst, že tví lidé jsou na tebe hrdí. Nemyslím, že by ses tím musel ještě trápit.

Mladík se pohledem přesvědčil, jestli to myslí vážně, a potom přijal poklonu s radostí a určitou dávkou spokojenosti sama se sebou. "A to ty jsi mi říkal, že mě bitvy a války přestanou bavit! Jak málo toho víš, každý nový boj je lepší než ten předchozí!"

"Nejspíš proto, že jsme je vyhráli," podotkl bývalý legionář suše.

Yhatli se na něho zazubil. "A ten příští vyhrajeme taky!"

Erixitl povzdychla a Yhatli na ni mrknul se stopou viny v tmavých hnědých rysech. "Omlouvám se, sestro. Vím, že nemáš ráda tyto řeči o válce. Je to předmět hovoru, který by se měl ponechat jen mužům!"

Halloran se odvrátil, aby hoch neviděl, že se směje, ale toho už zaujali trpaslíci v čele vojsk. Daggrande s Luskagem rozvázně diskutovali o zbraních a taktikách, to však dělali celé poslední měsíce pochodu. "I já budu jako trpaslíci křížákem proti zlu, které hrozí naší zemi!"

"S touhou po takové volbě moc nespěchej!" řekl Lotil klidně. Pérař šel vedle Bouře s rukou na jejím boku, těžce našlapoval vedle stezky a na zádech se mu houpala takřka dokončená, stočená péřová pokrývka.

"Ach ano," přidal se Gultec. "Celý život jsem strávil přípravami na válku a byl bych nejšťastnější, kdybych už nikdy žádnou neviděl."

"Jak je Ulatos daleko?" zeptal se chlapec.

"V poslední vesnici nám řekli, že bychom tam mohli dorazit asi tak za tři dny," odvětil Halloran. A za městem, v krátké vzdálenosti podél pobřeží, leží jejich cíl - Dvoji Tvář.

Coton šlapal za nimi a Halloran se po něm v chůzi ohlédl. Kněz vázaný svou přísahou mlčení nic neříkal - jako vždycky. Na tváři měl zasněný výraz, jako by myšlenkami byl bůhví kde.

Erix v sedle náhle zakolísala a Halloran se na ni poplašeně podíval. Tvář jí škubala jako při vzpomínce na děsivý sen.

"Co je ti? Bolí tě něco?" Hal natáhl paži a uchopil ji za ruku.

V příštím okamžiku jí klesla víčka a kácela se ze sedla, jako kdyby z ní vyprchal všechen život.

? ? ?

Od Východního oceánu se táhla těžká mračna a zastírela i slabé paprsky srpku měsíce, jenž se zvedal nad payitskou džunglí. Nad Ulatosem a hliněnými hradbami Helmsportu vládla inkoustově černá noc. Ve městě tu a tam rozkvetly pochodně, z některých domů zářila ohniště. Území pevnosti se rýsovalo v bílém světle lamp a vojáci Dona Vaeze prováděli rutinní povinnosti údržby, kovali koně, čistili a ostřili zbraně, vtírali olej do kůže holínek a do sedel.

Lampy postupně zhasínaly. Pochodně a ohně se jeden za druhým měnily v uhlíky, ty chvilku řeřavěly a potom je pokryl šedý popel. Město i pevnost upadly do tichého spánku dlouhé tmavé noci.

Dvacítka osamělých strážců, vyzbrojených krátkými meči a kušemi, držela druhou směnu hlídky od půlnoci do rána. Muži znuřeně pochodovali sem a tam kolem hradebních ochozů, nevěnovali příliš pozornosti okolí jako v prvních týdnech po vyloštění v Maztice.

Tehdy to pro ně byla země naplněná tajemstvím, neznámým nebezpečím a pověstmi o velikém pokladu. Všichni věděli o neobjasněném zmizení Cordellovy výpravy a tento fakt přidával k záhadným hrozbám nového exotického kontinentu.

Nyní však hleděli na klidnou a mírnou zemi, která se stala místem dalšího otravného tažení.

Don Vaez neukazoval žádný sklon k opuštění své operační základny a nikde se neobjevila žádná hrozba, ani o ní nekolobaly žádné řeči.

Hlídky, které si víc hleděly svých povinností, prohlížely venkovní svažitě zdi, neboť uvnitř spalo víc než tisíc mužů - všechno to byly Vaezovy čtyři mimo několika lidí z Cordellovy původní posádky, kteří dřepěli ve vězení. Nehrozilo tu vůbec žádné nebezpečí.

Bezpochyby nikdo ze strážců ani nepomyslel, že by měl hlídat nebe. A přece útočníci přišli z mraků, byly jich dva tucty a měkce se nesli na orlích křídlech k hradbám. Chical vedl let a jeho ostrý zrak pronikl noc dost na to, aby určil postavy v kovových košilích, mechanicky kráčejících po zdech tam a zase zpátky.

Orel se snesl dolů za jednoho z těchto mužů, přehodil se do lidské podoby chvíli před přistáním. Strážný za sebou cítil něčí přítomnost, polekaně se otočil a Chicalův těžký kyj dopadl na mužův spánek. V příštím okamžiku se strážný nehlučně sesul na tvrdý povrch ochozu.

Orli sestoupili kolem celého obvodu hradeb, zaútočili záraz s tichou přesností. V pár vteřinách byla celá hlídací patrola zneškodněna, aniž to někdo z posádky postřehl.

Chical přistoupil až k samému okraji valu z dohledu z vnitřku pevnosti v místě, odkud bylo vidět přes savanu. Škrtl křesadlem o ocelovou dýku, co dostal od Cordella, a rychle zapálil malou pochodně z trávy. Třikrát ji před sebou mávl, než ji podpatkem uhasil. Obrátil se pak ke dvoru a hleděl ze zdi dolů do zaplněného prostoru.

Půl míle odtud Cordell, Grimes, Kardann a legionáři rytířův signál viděli a rychle se rozběhli. Klusali pěšky, konečně uvázali v ústraní blízkého lesa. Připlížili se k Helmsportu tak opatrně, jak to šlo, a vyšplhali se nahoru k Chicalovi.

"Tamhle," ukázal válečník k velké budově uprostřed dvora. "Tam má Don Vaez svůj hlavní stan."

"Doufejme, že tam také spí," broukl Grimes tiše.

"Určitě tam spí," šeptal sebejistě Cordell. "Je to velký a pohodlný dům. Ostatní jsou zásobárny, skladiště a stodoly."

Nakrátko se ho zmocnila hořkost, když hleděl na známé prostředí. Nechal si pevnost postavit pro svou vlastní základnu! Daggrande dohlížel na vykopávky a stavbu, ale místo a plán navrhl Cordell. Dobře si pamatoval, kde ve hradbách byl pohřbený zlatý poklad z Ulatosu. A teď by si na to měl činit nárok ten dobrodruh...

Jeden za druhým se k nim připojovali ostatní orli, a až byli všichni, Cordell s Chicalem je vedli dolů. Někde zaštěkal pes, jeden z chlupatých válečných chrtů legie, následovalo několik nevrkých slov a pes ztichl.

Kolem nich spali vojáci ve stanech a staveních, která jim Cordell už dříve označil. Kradli se opatrně tmou, minuli velkou stodolu, která páchla stájí. Přesli dlouhý stojan se zbraněmi - oštěpy a šipy - uskladenými v přistavku s otevřenou stěnou.

Vetřelci se konečně přiblížili k velkému domu hlavního stanu, kde se v několika oknech ještě svítilo. U vchodu stáli dva vojáci s oštěpy, zbraně zvednuté, záda pohodlně opřená o zeď.

"Vsadím všechno zlato Nexalu, že Don Vaez je nahoře v ložnici," šeptl Cordell. Vskutku, jak pozorovali dům, za oknem přešel stín a na jeho profilu jasně viděli dlouhé kadeře vlasů.

Cordell se podíval na Chicala a Rytíř Orlů kývl. Se třemi ze svých mužů se ztratil ve stínech, náhle se snížil a rozmazal a nato ho mocná křídla nesla vzhůru a s ním i jeho válečníky. Čtyři orli se rychle a nehlučně vznesli na vrchol střechy Vaezova domu. Muži ze země je viděli jako mihotavé stíny běloby a černi, pak světlé šedi, když převzali opět lidský tvar.

Přikradli se k okraji střechy a náhle skočili dolů. Oba překvapeně hlídače zneškodnili rychlými, tichými ranami.

"Pojďme!" šeptl Cordell, vykročiv ke dveřím.

Vtom dvorem zahřměl třesk a rachot, jako by někdo vysypal náklad polen na topení. Ze stanů se ozýval křik polekaných rozespálých vojáků, zápasících s dekami, v nichž byli zachumlaní.

Cordell se zuřivě obrátil a viděl ustrašeného Kardanna stát vedle hromady zbraní, které ještě před chvilčkou byly pečlivě uloženy na stojanu. Odhadcův ducatý obličej zešedl děsem, když k němu Cordell s kletbami vykročil, ten si však bleskově uvědomil, že trest bude muset počkat.

"Rychle!" zavelel a rozběhl se tmou k domu. Tucet legionářů a stejný počet Rytířů Orlů vedených Grimesem letělo s tasenými zbraněmi za ním. Kardann se k nim ovšem nepřipojil - zalezl do nejtemnějšího kouta, aby tam přečkal první vlnu poplachů.

Cordell byl několik kroků od dveří, když se prudce otevřely před dvěma muži v brnění s obnaženými meči v rukou. Chical s jeho válečníky se vtiskli do stínu po obou stranách vchodu.

"Kdo je tam?" vyzval ostrý hlas.

Psi štěkali po celé pevnosti a na nádvoří klopýtalo ze svých stanů a ubytoven čím dál víc mužů.

"Vy tam! Co se děje?" Muž ve dveřích bafl otázku na Cordella, než překvapením vytřeštil oči, neboť kapitán - generál se vrhl přímo k němu.

"Poplach! Poplach!" ječel strážný a zoufale se snažil dveře přibouchnout. Klení, řev a výzvy rozechvěly celou pevnost, bezohledně probuzení vojáci podezřívavě křičeli jeden na druhého a z několika míst krátce zazvonilo řinčení oceli.

Cordell vrazil do dveří plnou silou rozběhu až poskočily dovnitř a oba muže srazily. Cordell se překulil přes prvního a šlápl na druhého, který se ho pokusil zastavit a ohnal se po něm mečem.

Schody před ním vedly vzhůru a bral je po třech. Proletěl dveřmi ložnice právě včas, aby viděl postavu v hedvábí skákat z okna.

Přeběhl pokoj a vztekle koukal dolů na Dona Vaeze, pádícího od domu. To již byla zalarmovaná celá posádka a kolem velitele se hemžilo nejméně sto mužů.

Chical do ložnice vstoupil, když se Cordell s hořkým pocitem porážky stále ještě vykláněl z okna.

"Všichni jsme v domě," hlásil Rytíř Orlů, "ale jak to vypadá, mají nás v pasti."

"Vzdejte se, Cordelli!" volal Don Vaze a hlas mu triumfálně jásal.

"Vzdejte to bez boje, bude to pro vás polehčující okolnost!"

"Můj meč nepředám padouchovi!" zvolal Cordell v odpověď a do tónu vložil všechnu sílu vůle. "Jste lotr a pirát! Proč držíte moji posádku mužů v řetězech? Určitě vás nijak neohrozili!"

"Vy jste renegát!" posmíval se Don Vaz. "Vy jste plánoval, že si bohatství Mazticy necháte pro sebe!"

"Jste blázen!"

"Vzdejte se a budete mít dost příležitosti svědčit před soudem. Jestli neposlechnete, určitě zemřete!"

Cordell se s bručením narovnal. Ohlédl se po Chicalovi, cítil spíš, než viděl řady arkebuz a kuší namířených na dům.

"Měl byste pomýšlet na únik," řekl chmurně. "Nemá smysl, aby se vaši válečníci chytli do sítě, do níž mne zatáhli."

Chical se podíval dolů na vojáky. Věděl, že on a jeho orli mohou roztáhnout křídla a uprchnout Vaezovi z pasti. Ale co si počnou? Bestie Zmijí Ruky stále pochodují k pobřeží, zatímco jejich možnosti obrany se stále scvrkávají.

Vtom spatřili, že k nim něco letí. Na malém létajícím koberci seděla postava v kovové helmě, a jak se přibližovala, viděli na jeho ruku stříbrné rukavice se zřetelným znakem vševidoucího Helmove oka. Klerik se na svém koberci držel z dostřelu šípů, ale do okna viděl dobře. Potřeboval jen povel Dona Vaeze, aby vletěl dovnitř, a vrhl na vetřelce kouzelné zařikání.

"Je tam Cordell!" ječel Kardann a hlas mu vzrušením přeskakoval. Cordell slyšel Kardannovo nezaměnitelné kvičení. Tlustý mužik vyběhl z ochrany svého úkrytu a divoce ukazoval k oknu. Odhadce utíkal k Donu Vaezovi a bez dechu, celý upocený spěšně blekotal.

"Chtěl jsem je zastavit. Proto jsem zvedl poplach, abyste je mohli chytit! Teď ho máte - on jediný ví, kde je ukrytý poklad z Ulatosu!"

Dona Vaeze poslední věta zaujala. Mezitím klerik vznášející se venku před oknem pronesl rozhodně: "Buď to se hned vzdáte, nebo můj kapitán nechá dům zapálit. Jistě si nepřejete zahynout v plamenech!"

Cordell rychle přecházel malou místností sem a tam. Nakonec zaklel a přikývl. "Nemám jinou volbu, řekl Chicalovi, "připravte, prosím, vaše orly k odletu."

Obrátil se zpátky k oknu. "Dobře," kapitán-generál křikl nevrle.

"Vyjdeme ven."

Vedl své legionáře dolů a v hale počkal, až Chical své válečníky rozmístí u horních oken. Když usoudil, že jsou připraveni, otevřel dveře a vyšel ven.

Don Vaez mu vykročil vstříc s pohrdavým úšklebkem. "Váš meč, pane!" žádal dobrodruh a natáhl ruku.

Cordell stěží ovládal vztek; odepnul zbraň a podal ji rukojetí napřed svému rivalovi.

"U Helma, co je to?!" zvolal někdo z mužů a ukázal k obloze.

"Zrada!" vrčel Don Vaez a praštil odzbrojeného Cordella jílcem jeho vlastního meče. "Co to má znamenat?" Natáhl ruku nahoru.

Z oken domu vyřázeli velicí ptáci, mávali mocně křídly a rychle mizeli v noční tmě.

"Stílejte! Zastavte je!" velel kapitán.

Lučištníci zvedli kuše, střely s klapáním odletovaly do vzduchu. Několik arkebuz vypálilo za mizejícími ptáky. Nádvořím třaskaly výbuchy výstřelů, jak hlučné kouřící zbraně vrhly železné kulky za prchajícími orly.

Jeden z tvorů hlasitě zavískl a objevil se v zorném poli. Zoufale třepotal jedním křídlem, uletět však nemohl. V příštím okamžiku žuchl na zem před Dona Vaeze.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Po nenadále ztemněných stezkách si razíme cestu vpřed k osudu, který se stává hrozivě nejistý.

Erixino strádání není žádnou přirozenou chorobou, tím jsem si jist. Všechno žehnáni plummy, jež použil její otec, a všechno kněžské umění, jež jsem použil já, nepřineslo žádné výsledky.

Vím, že zdrojem této tmy je hišna v podivné, neznámé formě. Cítím, že ji napadla moc magie spáru a drápu, jenže útok je mnohem účinnější než kterýkoli, s nímž jsem se kdy setkal. Uchopila ji černá silná moc, a tak odolává všem našim pokusům přitáhnout ji zpět do světa živých.

Spí, jako kdyby byla mrtvá, a jestli zemře, naše naděje zahynou zároveň s ní.

18

Zajmuté armády

JAKMILE SE SLOVO O ERIXINĚ ZÁHADNÉM stavu rozneslo řadami, na celou výpravu půlčiků, pouštních trpaslíků a Itzů sestoupily chmury jako ohromný těžký mrak. Bylo to, jako by jasná naděje, která je svedla dohromady a vedla je s takovou vytrvalostí k Dvojí Tváři, najednou a dočista pohasla.

Žena se teď vezla na širokém svleku, vystlaném měkkým listím. Přední oje rámu se houpaly z koňského sedla a zadek se táhl po zemi, když byla cesta čistá. Častěji však byla pro tento druh transportu nevhodná a to pak Halloran zvedl zadní část a nesl ji přes všechny překážky.

Halloran nedovolil nikomu, aby mu pomáhal. Erix sice pravidelně dýchala, o sobě však nevěděla. Ani neúčinnější Cotonovy kněžské zásahy ji nevrátily vědomí, ani ji nepřiměly, aby vydala nějaký zvuk či pohnula víčkem.

Po dva dny spěchali k severu svěží voňavou džunglí. Luskag, Gultec, Yhatli, a dokonce i Lotil se snažili Halloranovi pomoci, když se pachtil přes obtížný terén. Zatnul však zuby a ignoroval je, i když ho slaný pot štípal v očích; a v posledním táboře dospěl k rozhodnutí.

"Myslím, že nepůjdeme přímo k Dvojí Tváři. Musíme ji napřed dopravit do Ulatosu," oznámil, když kolem malého ohně dojídali zvěřinu a ovoce.

"A proč?" otázal se Luskag. Pouštní trpaslík byl skálopevně přesvědčený o pravdivosti Erixiny vize a věděl, že věřila v Quotalův návrat u kamenných obličejů na pobřeží.

"Pořád víc a víc to vypadá jako nějaký druh kouzla, které ji drží v zajetí. Ve městě alespoň najdeme víc kleriků, možná i lékárnu - něco, co jí pomůže."

Coton, kněz Quotala, mlčky přikývl. Lotil pronesl svůj názor.

"Ve městě můžeme mou dceru vzít do Quotalova chrámu, tam by jí mohli pomoci. Je to dobrý plán."

Ostatní nakonec také souhlasili. Neměli tušení, jak daleko je k pobřeží s Dvojí Tváří ani k Ulatosu, ačkoli Gultec odhadl, že by tam mohli dorazit za pár dní. Pocházel z Ulatosu a poznal, že už dávno za sebou zanechali hluboké neobydlené džungle Dalekého Payitu.

Dojedli večeři a Halloran se protáhl a šel zkontrolovat stav své manželky. Nehybně ležela na matraci, kterou pro ni vyrobili. Hrud' se jí zvedala a klesala v rytmu dýchání a kulatost její postavy mu připadala tak neomylně živá, že by byl téměř věřil, že klidně odpočívá a spí. Lehce přiložil ruku na místo, kde často cítil kopání a převalování jejich dítěte. Necítil vůbec žádný pohyb.

? ? ?

"Přivolejte vašeho klerika, muži! Potřebuji ho co nejrychleji, nebo Katl zemře." Cordell bouřil v malé náhradní cele, neúnavně mlátil a kopal do dveří. Rytíř Orlů vedle něho v deliriu bolestně sténal, pravá ruka s hrubým obvazem mu ležela bezvládně podél těla.

Zraněného orla zavřeli do cely s Cordellem a jeho legionáři. V hlubokém bezvědomí a deliriu se jeho tělo pozvolna posunovalo zpátky do lidského tvaru. Při přikládání obvazu zjistili, že náraz kulky mu rozdrtil kost v nadloktí. Vypadalo to zle, kdo ví, jestli s ní bude schopen vykonávat nějakou práci.

Trojice ozbrojených mužů venku se snažila hlučné řádění ignorovat. Hlíдали vězně v zabarikádovaném stání malé dřevěné stodoly. Byli naverbovaní Vaezem a byli mu oddaní, ale uvěznění osobnosti Cordellovy vysoké reputace je znervóznilo.

Jeden z hlídačů nakonec odešel, nevrátil se však s léčitелеm, místo něho přišel sám Don Vaez.

"Bylo mi řečeno, že tu děláte rámus," pronesl světlavý kapitán.

Říkal jsem vašim strážcům, že tento muž potřebuje klerika. Dostal horečku a bez pomoci nemá vůbec žádnou naději!"

"Co se o něho tak staráte?" Don Vaez nenávisťně pohlížel na maztického válečníka. Katl ležel na podlaze, obklopený patnácti legionáři, které zajmuli s Cordellem.

"Je to dobrý muž a můj přítel." Cordellův hlas byl ocelově chladný. "Proč byste chtěl, aby zemřel?"

"Mně je to úplně jedno," uchechtl se Vaez. "Možná kdybyste byl ochotný spolupracovat, shledal byste..., že vám vyjdou vstříc."

"Co tím chcete říct?" Kapitán-generál si svého soka zamračeně měřil.

"Dozvěděli jsme se, že porážkou Ulatosu jste získal hodně zlata. Nebyli jsme schopni je najít - váš muž, Tranph, trval na svém, že neví, i když jsme použili trochu drastičtějších, ach, přemlouvacích metod."

Ty zvíře! pomyslel si Cordell, ale ovládl se, aby mu hněv nepronikl do tváře. Zhluboka se nadechl. "Mluvil pravdu. Tranph neví, kde je zlato ukryté. Neví to nikdo z mužů, kteří zůstali v pevnosti."

Don Vaez kývl - byla to opatrnost, kterou chápal. "Váš dobrý odhadce nám řekl, že je schované někde ve zdech pevnosti. Naneštěstí neví kde."

"Ten bastard!" vybuchl Cordell, ačkoli to jen doložilo jeho přesvědčení, že je Kardann zradil.

"Vy víte," řekl Don Vaez důrazně, vrhl pohled na Katla a mlaskl jazykem v předstíraném soucitu.

"Snad se rozhodnete promluvit, než bude příliš pozdě."

S potřesením kadeří a škodolibým úsměvem se dobrodruh otočil a lehce vyplul ze stodoly.

? ? ?

Masivní blok kamene dopadl mezi stromy, štípal kmeny a drtil dřevo na kaši. Další, stejně veliký blok dopadl kus dál. Pak ty dva masivní kusy skály celý postup opakovaly.

Tak Zaltec vstoupil do zalesněného území Payitu. Lesní stezky pod bujným baldachýnem korun stromů nebylo vidět, ale ten obrovitý tvar se o takové drobnosti jako stezky ani nezajímal. Kamenný monolit si razil svou vlastní cestu - v čele své armády klestil v lese široký pás prostě jen tím, že šel.

Za touto obrovitou sochou, kterou byl sám Zaltec, uháněl velitel bestí Hoxitl a pak se hemžily tisíce jeho armády - bestie Zmiji Ruky.

Během dlouhého měsíčního pochodu se stali něčím víc než bývalé nespořádané hordy, které vyrazily z Nexalu v honbě za krví a poklady. Ted' pochodovali v šicích, ogři veleli orcům a trolové si udržovali své vlastní rychlé setniny.

Hoxitl se pyšně nesl v čele, naplněn vřelou oddaností k svému hladovému bohovi. Věděl, že zanedlouho se utkají s nepřitelem. Nevěděl, kdo to bude, staral se jen, aby to byla teplá těla se srdci, která by mohl obětovat k větší slávě Zalteca.

? ? ?

"Musím mu říct, kam jsme zlato ukryli," svěřil kapitán - generál Grimesovi krátce po Vaezově odchodu. Katl sebou házel a sténal, vypadalo to, že horečka mu stoupá s každou minutou; bylo zřejmé, že stav Rytíře Orlů se zhoršuje, že je blížek smrti.

Trojice strážců o ně po kapitánově odchodu ztratila zájem, soustředila se na nějakou sázkařskou hru, kterou se bavili na druhém konci stodoly. Cordell se právě chystal, že je požádá, aby přivolali Dona Vaeze, když se otevřely dveře a vstoupil muž.

Nový příchozí minul vojáky, kteří od hry vzhledli, poznali ho a víc se o něho nestarali; asi jim jeho přítomnost vůbec nevadila. Muž došel až ke dveřím provizorního vězení.

"Rodolfo?" zeptal se Cordell udiveně. "Je možné, že jste to vy?"

"Stydím se to přiznat, ale jsem to já." Navigátor se pohledem přes rameno ujistil, že strážé byly z doslechu.

"Myslel jsem, že když jste se oženil, vzdal jste se služby na moři," divil se tiše kapitán - generál. "Jinak byste před rokem stál u kormidla mé vlajkové lodi!"

Prošedivělý navigátor smutně potřásl hlavou. "Na pět let se ze mne stal suchozemec, ale pak se mou vesnicí přehnal mor. Moje paní a dva malí syni zemřeli."

"Je mi to líto, milý příteli," Cordell protáhl ruku mezi prkny a poklepal Rodolfa po rameni. Mlčky čekal, vycítil, že kormidelník Dona Vaeze si s ním nepřišel popovídat o rodině.

"Slyšeli jsme, co jste řekl o armádě, která sem pochoduje... a vede ji obr z kamene. Musím vám říct, že hodně mužů cítí nejistotu, jak se Don Vaez s takovou hrozbou vypořádá."

"On sám nechce věřit, že existuje," podotkl Cordell zhnuseně. "Usoudil, že je to ode mne nějaká klička, abych se dostal na svobodu."

"Vaše svoboda..." Rodolfo opět vrhl pohled na strážné, kteří byli náruživě zabrání do své hry v kostky. Nikdo z trojice od mincí a rozhozených kostek na zemi ani nezvedl hlavu. "Mimo mne je tu dost druhých, kteří by vás rádi viděli na svobodě. Muži se Dona Vaeze spíš bojí, než aby ho nějak obdivovali."

Cordell se usmál. "Vaše slova mi dávají naději a povzbuzení. Teď potřebujeme plán."

Katl za ním vykřikl a kapitán - generál se k zraněnému muži sklonil. Potom opět upřel zrak na Rodolfa. "Stejně však budu muset Vaezovi říct, kde je zlato. Je to jediná cesta, jak sem dostat klerika, aby Katlimu pomohl. Ale s vaší pomocí možná nakonec najdeme způsob, jak zabránit, aby se mu nedostalo do rukou."

? ? ?

Tabub utíkal dozadu k Halloranovi, divoce mávaje k nebi a k džungli před nimi.

"Orel!" popadal dech náčelník Malých Lidí. "On přistát! Teď Velký Člověk! Rychle!"

Halloran se zaradoval, že je to Poštli, ale až pak položil nosítka s Erixtil a běžel za náčelníkem, odvrhl nápad, že by se jeho drahý přítel náhle objevil, když ho přece viděl padat v boji se Zaltecem.

Nicméně pohled na Chicala, stojícího vedle Daggranda a Cotona, ho potěšil. Halloran předpokládal, že je hluboko v Domě Tezcy a pomáhá svým lidem budovat město Tukan.

Rytíř Orlů rychle odbyl uvítání a vyprávěl jim o výpravě, která přivedla orly a jezdce do Helmsportu a v krátkosti jim popsal Cordellův osud. "Byl uvězněn mužem, kterému říká Don Vaez," pokračoval válečník. "Drželi ho v jedné ze stodol na nádvoří pevnosti, takže ani nevím, jestli je živ."

Dnes ráno jeden z mých orlů letěl kus na jih a objevil vás. Nejistil, kdo jste, takže jsem se vydal na průzkum, abych to vyšetřil." Chical se díval kolem na zvláštní směs trpaslíků, půlčiků a lidských válečníků.

"Kus na jih?" opakoval Halloran. "Jak daleko je Ulatos?"

"Ne víc, než dva dny chůze. Mohli byste to dotáhnout v jednom dlouhém pochodu."

"Don Vaez." Daggrande vyprskl jméno a doprovodil je kletbou. Zhnuseně si odplívl. "Ten malý lišák nemá odvahu, aby sám někdy něco dokázal, ale vždycky se honil za slávou Zlaté Legie. Ani trochu se nedivím, že Cordella uvrhl do želez."

"Jestli to půjde, musíme ho osvobodit," pronesl zarmouceně Chical. Halloran se na něho s úžasem podíval, vycítil, že mezi velitelem Orlů a velitelem cizinců vzniklo pouto - pouto, které ve světle protikladných rolí, co ti dva muži sehráli v boji o Nexal, bylo o to překvapivější. Chical přece velel v Noci Nátku maztickým vojům, jež obklíčily Zlatou Legii, zatímco se Cordell a jeho muži zoufale snažili prosekát jejich řadami a uniknout.

"Proč?" zeptal se bez oklik Gultec. "Proč bychom se my měli starat, kdo z těch vousatých mužů velí jejich vojsku?"

Chical kývl, chápal pochyby Rytíře Jaguárů. Vyprávěl jim o Zaltecevi a jeho armádě nestvůr, pochoduujících proti Ulatosu a Helmsportu, a o Cordellových příkazech jeho legionářům a Kultakáncům, které nechal v poušti. "Stojí teď na pobřeží Azulova moře a čekají, až pro ně Cordell pošle z Helmsportu flotilu lodí. Kdyby se byli vrátili včas, byli by podstatně zvýšili naše počty!"

"Zbývá na to vůbec dost času?" otázal se Daggrande. "Ti muži jsou odtud stovky mil."

"Nevím," připustil Chical. "Ty bestie tu budou za týden, nejdéle za deset dní. Záleží na tom, jak rychle se budou lodě plavit - ale vyplují pouze tehdy, když Cordell vydá rozkaz."

"Dvoji Tváři!" zvolal Halloran, pochopiv náhle souvislost. "Zaltec nevede armádu proti Ulatosu - jde k Dvoji Tváři."

Obrovitý bůh bude muset projít kolem payitské metropole, to je jisté, ale Hal měl dojem, že jeho pravým cílem bude dějiště bratrova pokusu o návrat. Náhle to všechno začalo zapadat a dávat smysl; proto jim osud poslal válečníky, kteří s nimi teď pochodují!

"Máte pravdu," obrátil se k Chicalovi. "Musíme tu flotilu dostat na cestu. Jak ale osvobodíme Cordella? Nemůžeme napadnout Vaezovo vojsko, to není skutečným nepřítelem."

"To, že jste teď tady, vidím jako zásah štěstí," odpověděl Chical. "A vnuklo mi to nápad..." Když válečník rozvinul svůj plán, viděli, že schéma je vpravdě zoufalé. Nikdo však nepřišel s lepší alternativou. Probírali jej ze všech stran, kladli otázky, řešili je a nakonec sestavili časový rozvrh. Když se Chical chystal k odletu, věděli, co musí učinit.

Odpočívali krátce přes nejtemnější část noci; několik hodin před rozedněním po východu měsíce se celé vojsko hnulo. Šli celý dlouhý horký den a Halloran opět nesl břímě ženina bezvládného těla.

Slunce zapadalo a nikdo neměl chuť se zastavit. Hallorana pohánělo vědomí, že město je nablízku, a zoufale si přál

dopravit Erixitl do bezpečného útočiště chrámu. A k tomu přistupovala jejich část plánu, jež vyžadovala, aby dorazili k otevřeným polím kolem Ulatosu během noční tmy.

Krátce před půlnocí vyšli z okraje džungle a v dálce přes pole viděli blikavé pochodně payitského města.

Lučičníci z Tulom-Itzi, trpaslíci a Malí Lidé zůstali v savaně, znali své úkoly a ihned začali sbírat suché dřevo, jehož bylo všude dost. Halloran se v doprovodu Rytíře Jaguárů a klerika od vojů odloučil; Erixitl na nosítkách přinesl do Ulatosu a potom hledal Quotalův chrám, neboť než do města se svou zátěží došli, pochodně, které ještě svítily, když opouštěli les, zhasly, lidé šli spát a na ulicích nepotkali živé duše. Coton je konečně jaksi dovedl k obilné budově u úpatí pyramidy porostlé zelení.

"Vzbudte se! Otevřete!" křikl Halloran a zabušil na chrámové dveře.

Za několik okamžiků slyšeli zevnitř šouravé kroky. "Co je? Ve jménu Opeřeného Draka, co vás přivádí v tuto hodinu?"

Dveře se prudce otevřely a v nich stál obtlouklý kněz v bílém hávu. "Ano? Co si přejete?"

"Moje žena potřebuje vaši péči a pohodlné místo k odpočinku. Přicházíme z daleka a máme důležité posláni - důležité i pro samotného Opeřeného Draka!"

Halloran s Erixitl v náručí se cpal dovnitř bez ohledu na koktavý protest kněze.

"Co mě obtěžujete?" utrl se nepřívětivě. "Kdo..."

V té chvíli však zahlédl v pozadí Ctona. "Och, odpusť, patriarcho! Nemohl jsem tušit - prosím, přineste paní dovnitř! Pojdte se mnou!"

Halloran vrhl úsměvnému Cotonovi děkovný pohled a vykročil v patách za najednou velice ochotným mladým klerikem. Zavedl je do malé místnosti s měkkou vysokou matrací.

"Tady - může si odpočinout zde." Halloran kolem něho prošel a jemně svou ženu uložil. Pomalu dýchala, a to byl také jediný způsob, jak poznal, že žije.

Její obličej byl zešedlý, její oči - ty neuvěřitelně krásné tmavé oči byly zavřené.

Napadlo ho, jestli je ještě někdy uvidí.

? ? ?

Bylo několik hodin po půlnoci.

Dveře do stodoly se otevřely a žluté světlo olejové lampy dosáhlo i do ubohé cely. Cordell mrkl, ihned se probudil a škvírou mezi prkny viděl vstoupit Rodolfa s několika statnými muži.

"Hej! Po setmění sem nikdo nesmí!" protestoval jeden ze strážců, ospale se vypoťácel na nohy a zastoupil navigátorovi cestu.

Potom už neřikal nic, neboť ruka v kovové rukavici Rodolfova společníka pevně zapraskala na jeho čelisti. Muž se složil, oba druzí překvapením cosi koktali a ustupovali. Větrelec jim na hrdla přitiskl hroty mečů, aby jim připomněli výhodu mlčení.

"Don Vaez posílá většinu flotily zpátky do Amnu s nákladem zlata," sykl navigátor. "Musíme okamžitě jednat. Dal povel, aby vypluli s večerním odlivem."

"Ten odporný pes!" vztekal se šeptem Cordell. "Měl jsem s ním úmluvu. Řekl jsem mu, kde je zlato ukryté výměnou za jeho slib, že pošle klerika, aby se postaral o mého muže."

Rodolfovi stačil jeden pohled na bledého sténajícího domorodce, aby pochopil, že Vaez svůj díl úmluvy nedodržel.

"Klíče - rychle!" Cordell ukázal na jednoho ze strážných. Rodolfov svalnatý druh trochu přitlačil na meč a muž polkl a chvatně vytáhl svazek klíčů.

"Je... to... tento," vydechl a vybral ten správný.

Rodolfo odemkl zámek a Cordell s jeho muži klopýtali ven, zůstali stát a oslepeně mrkali v záři lampy.

"Svažte je. A dejte jim roubíky," nařídil Cordell.

"Prosím o prominutí, generále," ozval se jeden z hlídačů, uhýbaje opatrně před mečem. Cordellovi muž připadal známý.

"Jmenuji se Millston, pane. Sloužil jsem s váma proti Akbet - Khrulovi a jeho pirátům. Slyšel jsem o obrovi a trolech a těch ostatních. Pane, máme-li mít proti nim vůbec nějakou šanci, pak musíte velet vy. Ten dvořanský hejsek zaviní tak akorát naši smrt."

Cordell muže pozoroval a pak se rozhodl. Jestli má uspět, potřebuje, aby co nejvíc Vaezových vojáků došlo k témuž závěru jako Millston.

"Rád vás přijmu," řekl; kývl k Rodolfovi. "Vraťte mu jeho meč."

Spiklenci vynesli Katla z cely a uložili ho pohodlně, jak bylo možné, na lůžko slámy. Oba svázané strážce s roubíky pro jistotu zamkli v cele.

Zhasli lampu a obezřetně otevřeli dveře. Dům hlavního stanu stál na druhé straně na nádvoří a všude přecházeli muži. Řady jasných luceren osvětlovaly vrchol hradby na straně obrácené k travnaté savaně.

Cordellovi došlo, že Don Vaez zorganizoval pracovní četnu, která nyní pracovala na vykopávce zlata, skrytého v hradební zdi. Pevnost byla ničena, právě když k ní pochodovala hrozba v podobě Zalteca a jeho armády netvorů.

"Kdo je to?" Poplach sykl z Grimesova hlasu, když se prudce otočil se zvednutým mečem. "Chicale!" vydechl úlevou. Rytíř Orlů vystoupil ze stínu stavení. Plácl přítele po paži a hrdlo se mu sevřelo dojetím. "Přišel jsem vás osvobodit, ale vidím, že druzí úkol splnili za mne."

"Jsem opravdu rád, že jste přišel," řekl tiše Cordell.

"Nesu nové zprávy." Maztičan jim rychle šeptem osvětlil setkání s Halloranem a plán, který vypracovali. Náhle mezi

muži v pracovní četě vypukl rozruch. Z jejich nadhledu viděli přes pole k Ulatosu a varovně, rozčileně pokřikovali a gestikulovali.

"To musí být oni!" řekl rytíř.

"Jdeme!" zvolal Cordell a klusem vedl malou skupinu k vysokým zdem pevnosti. "Za mnou!" křikl k řadám stanů Vaezových vojáků. Pracovníci i stráž se udiveně obrátili a viděli Cordella Šplhat po svahu hliněného valu a obrátit se čelem k nádvoří.

"Muži z Mečového pobřeží! Slyšte mne! Varuji vás před velkým nebezpečím. Blíží se vojsko nestvůr, takové, které bude vyžadovat všechnu vaši odvahu, abyste se mu dokázali postavit."

Hlas kapitána - generála zvonil celou pevností a Vaezovi muži dole pozorně naslouchali.

"Můžeme mu čelit, ale musíme mít spojení. Nyní vás žádám - pohled'te na pole před vámi."

Vojáci nahoře na ochozu, kteří vykopávali zlato, ukaz na savaně již zaznamenali a teď se o něj dělili se svými druhy dole na nádvoří.

"Na poli se utábořila armáda!"

"Je tam nejmíň tisíc ohňů, všechny vzplály záraz!"

Co ve skutečnosti viděli, bylo nějakých šest set ohnišť, o něž se starali Itzové, trpaslíci a Malí Lidé. Temná noc však oči lehce svedla k přehánění - za chvíli někteří přihlížející viděli statisícové voje se slony a kolesami a obrovskými katapulty, a to vše shromážděné pod hradbami Helmsportu.

"Chyťte ho! Zadržte ho!" hlas Dona Vaeze panicky přeskočil, když nutil muže, aby se vrhli na oblíbeného a proslulého generála.

Vedle světlovlasého dobrodruha Cordell zahlédl ve světle lamp skrčenou postavu - Kardann! To odpovídalo přesně odhadcově charakteru, že bude po ruce, jakmile se začne vykopávat poklad, pomyslel si trpce. Teď, uprostřed nejistot a zmatku Kardann sténal strachem. Podíval se dlouze na kapitána - generála, pak sebou hodil, sběhl vnější stranu hradby a zmizel ve tmách savany.

Šťastnou cestu, pomyslel si Cordell s uspokojením. Přišlo by mu docela vhod, kdyby toho malého červa už nikdy nespapal.

Jeden muž se rozhodl čelit chaosu činem. Převor Devan skočil na svůj létající koberec, mihl se vzduchem. Začínal recitovat zpěvavá slova mocného kněžského zařikání, které by bylo Cordella skrylo před sluchem všech, kteří k němu fascinovaně vzhlíželi.

Na obloze číhal další stín. Jak se koberec blížil ke generálovi a klerik zvedl ruku, shůry se k němu snesl veliký orel. Kněz ječel, když mu mocné spáry roztrhly obličej a koberec se pod ním nebezpečně zakymácel.

Orel se nesl stranou, klerik však již ztratil kontrolu. Koberec se řítíl k ochozu, kde stál Cordell, a převor se usilovně snažil, aby získal rovnováhu. Nemohl.

S vyděšeným výkřikem sklouzl z hladké látky a těžce dopadl na zem z výšky nějakých dvaceti stop. Nařikal, máchal rukama, jednu nohu měl pod sebou nepřírozeně zkroucenou.

"Mužové z Mečového pobřeží! Slyšte mne!" volal Cordell a jeho mocný hlas bušil širokým nádvořím. "Spojte se se mnou, s námi, a postavíme se nepříteli a získáme vítězství a poklad, který si všichni zasluhujeme."

Muži pracující na výkopu se na Vaeze mračili, znovu zírali na vzdálené ohně blikající přes pole. Pozorovatelům připadaly jako obloha plná slibných hvězd.

Několik z nich se chopilo svého vyšňořeného kapitána a táhli ho s sebou za Vaezových hlasitých protestů, až ho jeden z mužů s chutí praštil.

"Cordell!" zvedl se pokřik mužů mezi stany.

"Sláva Cordellovi!" znělo mohutnou ozvěnou po celé pevnosti.

Kapitán - generál zatím sestoupil z ochozu a zamířil ke zraněnému klerikovi. Sténající Devan se snažil nohu narovnat, aby na ni mohl vrhnout hojivě zařikání.

"Počkejte!" nařídil Cordell, stojící nad bolestí zhrouteným postrašeným knězem. "Napřed se postaráte o zdraví někoho jiného. Zvedněte ho!" řekl svým legionářům.

S prskajícím Donem Vaezem v závěsu se vydali ke stodole, kde v horečkách ležel Rytíř Orlů.

???

Z Cotonovy kroniky:

S díky k bohu, který vidí, kolik cesty jsme již urazili.

Přicházíme na plán před Ulatosem pozdě v noci, jsme vyčerpaní posledním úsekem našeho pochodu. Táboříme na savaně, zakládáme ohně na vaření, ač hodina je po půlnoci.

Později se dovídáme, že tyto ohně mužům v Helmsportu nahaly strach z Cordellovy armády. Žert se líbí všem, mimo kapitána Dona Vaeze. Zdá se, že Cordell je skutečně očarováný voják, neboť nyní se s pomocí dvanácti legionářů a dvou tuctů orlů zmocnil pevnosti s patnácti stovkami vojáků.

Již s prvním světlem vyplouvá dvacet pět lodí pod velením veteránského navigátora. Mají za úkol plavit se kolem džungli Payitu do Azulova moře a tam nalodit zbytek Cordellových legionářů a válečníky z Kultaky.

My zatím odpočíváme v Ulatosu. Erixitl stále spí, a pokud ji nepřivedeme k vědomí, nevydáme se na poslední kousek cesty. Mám v sobě naprostou jistotu, že nakonec k Dvojí Tváři dorazíme a tam vyčkáme příchodu Opeřeného Boha.

Shromáždění sil

BOUŘE LEHCE CVÁLALA PŘES POLE K HNĚdému masivu Helmsportu. Obavy o manželku svíraly Halloranovu hrud' chladným uzlem, nepotlačily však jeho bdělost a obezřetnost.

S přicházejícím ránem se po Ulatosu rozběhla novina: Dobyvatel, samotný kapitán-generál Cordell, opět velí mocné pevnosti! Ulice kypěly mnoha řečmi a komentáři - Maztičané o něm mluvili se směsí znepokojení a úcty.

Zpráva Halovi přinesla jiskru naděje, jež ho přivedla k rozhodnutí generála vyhledat. Erixitl v nehybném bezvědomí svěřil na starost Gultecovi a Yhatlimu. Daggrande se vypravil do pevnosti pěšky, ale Hal se nechtěl zdržovat čekáním.

S jakou ho Cordell přijme? Teď, když kapitán - generál má armádu a znovu získal postavení velitele, bude ochotný vyhovět žádosti bývalého dezertéra?

Přijel ke vchodu do pevnosti, přitáhl uzdu a pokývl ke dvěma vojákům, střežícím vjezd z obou stran. Jejich vyleštěná hrudní brnění a čisté, nezaplátované kalhoty se Halovi zdály neobvyklé, neboť jeho vlastní výbava a výzbroj nesly známky víc než ročního užívání.

Než promluvil, zamačeně a podezřívavě si ho prohlíželi.

"Jsem zde, abych se setkal s kapitánem - generálem," štěkl. "Kde ho najdu?"

S překvapeným mrkáním strážný rychle ukázal k budově hlavního stanu. "Je nyní uvnitř."

Halloran neztrácel čas a pobídl Bouři k rychlému klusu přes nádvoří. Mušketýři tam čistili své zbraně, vojáci prali, leštili brnění, setnina jezdců cvičila koně.

U ústředí zastavil a sklouzl ze sedla. Dva strážci stáli ve dveřích, ty se však náhle otevřely a objevil se v nich sám Cordell. Jeho brnění se třpytilo, černé vlasy a vousy měl úhledně zastřížené a z vyblýskané helmy tančilo dlouhé zelené péro.

"Hallorane! Dobrá práce, muži. Jaké překvapení mít vás zase tady!"

"Pro mne je to také překvapení," odpověděl Hal a stiskl napřaženou ruku. "Jak dopadli Nexalané u Tukanu?"

Cordell mu ve zkratce pověděl, jak Hoxitlovy hordy neočekávaně odtáhly a jak se dozvěděl o Vaezově příjezdu.

"Váš přítel - orl vás sem přivedl?" končil Cordell otázkou.

"Lituji, nemám čas na podrobnější vysvětlení. Přišel jsem za jiným účelem." Halloran rychle popsal jejich příhody ve Městě Bohů a poslání, které je vede k Dvojí Tváři. Pověděl mu o tajemném neštěstí, jež postihlo Erixitl. "Potřebuji klerika, nejlepšího co tu máte, aby se pokusil ji z toho dostat! Pokud je v bezvědomí, nemáme šanci!"

"To by mohlo vysvětlovat obra, co orli viděli v čele bestii Zmijí Ruky," přemítal Cordell a popsal podobu obrovitého kamenného monolitu, jak mu o něm řekl Chical.

"Ano - je to sám Zaltec. Musíme se dostat k Dvojí Tváři před ním, abychom Quotalovi umožnili návrat do Mazticy. On je jediný, kdo se jeho bratrovi může postavit! A jen Erixitl mu může otevřít vstup."

Cordell si zadumaně pohládl vous. "Je pravda, že mezi mužstvem je několik kleriků. Určitě by vám mohli nabídnout pomoc. Jeden z nich právě vyhojil sám sebe po nešťastném... úrazu. Je to převor ve službách Helma." "Prosím, pošlete ho do chrámu!" Cordell lstivě zúžil oči. "Teď mi řekněte, proč bych to měl učinit? Vy sám jste velice rázně zavrhl službu v mé legii. Vyjádřil jste se naprosto jasně a nekompromisně."

Halloran zrudl. Dostal takový vztek, že málem sáhl Cordellovi po hrdle a vši silou se ovládl. "Je nesmírně důležité, aby se probrala - nejen pro mne, pro nás pro všechny!"

Cordell předstíral nedoslýchavost. "Ovšem, určitě na něco přijdeme." Zasmál se, jako kdyby se mu v hlavě rodil potěšitelný nápad.

"Víte, chybí mi dobří kapitáni kavalérie! Není žádným tajemstvím, že vy, kapitáne Hallorane, jste byl jedním z nejlepších. Nuže, jestli se ke mně připojíte - hned teď! - nebude žádný důvod, proč bych vám měl služby těchto oddaných božích mužů odepřít."

Halloran se na Cordella nevěřícně podíval. Ruce se mu podvědomě zatnuly v pěsti, ale přinutil svůj hlas ke klidu.

"Vy víte, že to nemohu učinit. Jsem mužem Mazticy. Ať je účel vaší armády jakýkoli, nemohu se zavázat, že ji budu podporovat - nebo že si ji začnu dokonce vážit."

Cordell povzdychl. Halloran čekal na jeho reakci. Dveře domu se otevřely a Halovi se rozjasnily oči, když z nich vyšel Rytíř Orlů v plné výstroji. "Chicale," pozdravil a uklonil se. "Jsem rád, že vás vidím, příteli," řekl rytíř a obrátil se na Cordella. "Musíte mu dát pomoc, o níž žádá. Říká pravdu, když tvrdí, že poslání jeho ženy je pro nás důležité."

Cordell se ostře podíval na Rytíře Orlů, rozmrzelost mu zvrásnila obočí. Jasně neměl rád zásah druhého člověka do věci, kterou pokládal za svou vlastní výsadu velitele. Očima opět vyhledal Hallorana.

"Pošlu je hned do chrámu, právě jsem se k tomu chystal. Zkoušel jsem jen, jestli vás přetáhnu zpátky. Hale, co jsem řekl, míním doopravdy - vy jste byl nejlepší."

Halloran Cordella pozoroval a snažil se uhodnout, zda říká pravdu, či zachraňuje svou tvář. Nakonec k němu smířlivě vztáhl ruku.

"Jsem vám nesmírně vděčný. Díky."

? ? ?

Kardann se prodíral hustým pralesem, pronásledoval ho strach - strach z toho, co leželo za ním. Všechny noční můry, všechny hrůzy, jež v něm Maztica budila, nebyly ničím ve srovnání s děsem z Cordella.

Cožpak byl slepý? Cožpak kapitán - generál nechápal, že Kardann byl loajální k obchodním princům z Amnu? Najmulí jeho, dali mu svou důvěru a odpovědnost! Don Vaez byl pravým reprezentantem těch urozených pánů, proto mu náležela Kardannova věrnost, ne Cordellovi.

Kardann si plně uvědomil, že tomuhle Cordell nikdy nebude chtít rozumět. Právě když se už zdálo, že je konec všem strachům, když měl plavbu nazpět domů na dosah, musela na něho dopadnout tahle katastrofa.

Don Vaez opravdu slíbil, že odhadce pošle domů první lodí s nákladem zlata, které se právě chystali vykopat. A ten podvodník se nějak dostal z vězení a celá Kardannova budoucí kariéra se ocitla v troskách. Vaezovi muži se přidali k novému veliteli bez jedné myšlenky na legálnost či alespoň obvyklou slušnost.

Co je to popadlo? Jak mohli zapomenout na přísahu věrnosti a uprostřed tažení si vyvolit nového velitele? Přesně toto udělali!

Kardannovi ihned došlo, že v novém velení pro něj už nebude místo, a jestli ano, to místo by klidně mohlo být na konci provazu. Bez dlouhého rozmyšlení utekl z pevnosti, z dosahu vojska, které najednou tak dychtilo po Cordellově rozkazování.

A teď ke všemu v téhle pekelné, věčné džungli. Spěchal vpřed, proklínal trny drásající jeho ruce, ale nezpomalil, ani když mu pomalu rvaly oděv z těla. Všechno, na co byl schopen myslet a co ho hnalo, byla touha dostat se co nejdál od toho šílence, který vládl Helmsportu.

? ? ?

Pro Poštlího se éter stal nekonečným rozměrem. Po celé údobí neexistujícího času - snad po celý lidský život, pokud mohl soudit - se vezl na ramenou Quotala. Jasně peří ho obklopovalo, objímalo a příjemně hrálo. Jeho tělo si nežádalo ani vodu, ani stravu.

Bůh však pro něho nebyl o mnoho víc než skvělou dopravou, nesoucí ho světy, ale neprozrazující nic ze svých úmyslů nebo své moci.

V Poštlím vskutku začínal převládat pocit, že bůh od lidí nic nepotřeboval - jediné, co chtěl, bylo, aby mu otevřeli průchod, aby se mohl zase vrátit na svět. Nicméně až dosáhne Mazticy, Quotal nebude cítit žádné nutkání, aby si všiml proseb svých věřících. Pro něj byli obyčejnými smrtelníky hluboko pod jeho kosmickými zájmy.

Poštlí měl dojem jakési blízkosti, kdesi - nepříliš daleko - byl pevný tvar hmoty, neviditelný v éterickém oparu. Jen jednou se mlha nakrátko rozdělila.

Odkryla před ním pobřeží bohaté zeleně, obklopující malou, mechem obrostlou pyramidu. Na vysokém skalnatém útesu zíraly k moři dva nehnuté obličejce. A pak Poštlí pochopil.

Zíraly k moři a hlídaly bohův návrat.

? ? ?

Týden po Cordellově uchvácení velitelského postu minul rychle. Erixitl zůstávala v kómatu a nic, co Maztičané či cizinci dělali, nevyvolalo žádný druh odezvy.

Chical s orly udržovali nad monstry a obrovitým kamenným bohem, který je vedl, neustálou hlídku. Míle pod jejich kroky rychle ubíhaly, a všichni v Ulatosu a Helmsportu trnuli obavami, neboť zvěst o jejich nesmírných masách se brzo rozkřikla.

V časném ránu sedmého dne po Cordellově vítězství nad Vaezem se Chical v Helmsportu zase snesl k zemi a chvatně se přehodil do lidského tvaru. Kapitán - generál již před ním stál, neboť ho uvědomily stráže, které viděly, že se blíží, a věděly, s jakým napětím Cordell čeká na jeho důležité hlášení.

"Jsou už blízko," sdělil mu Chical. "Už nepochodují jak nezbrocená sběh. Byli vycvičení do vojenské disciplíny."

"Kdy se tu objeví?"

Chical pohlédl na slunce zvedající se právě nad východním obzorem. "Řekl bych během dneška - možná už kolem poledne - jestli nezvolní tempo a budou spěchat tak jako dosud."

"Nemají potřebu zvolňovat teď, když jsou takhle blízko," vrčel velitel. "Přišly nějaké zprávy o Erixitl?" zeptal se ještě.

"Dosud žádná změna," hlásil orel, který se při návratu zastavil v Ulatosu.

Cordell zamrkal. Nevěděl, proč vkládal tolik nadějí do jejího uzdravení, když se zdálo, že proto není žádný racionální důvod; jenže po všech těch dlouhých měsících v Maztice, kdy se dostal tak blízko vytouženému vítězství, jen aby se pro kaprice bohů změnilo v naprostou katastrofu, počal o Pravém Světě smýšlet jinak.

Převor Devan ho ujišťoval, že na Erixitl použil svou nejlepší magii, a po několika dnech se zklamaně vrátil do Helmsportu. Neznal příčinu stavu, v němž se nacházela, ačkoli předvídal, že se časem sám upraví. I on v mladé ženě cítil velikost - moc, nad kterou uctivě žasl.

S Erixinou pomocí se nedalo počítat a nezbylo, než aby se připravili na válku s příšerami, jež tu budou až příliš brzo. To generál a jeho vojsko stejně dělali celý týden.

Noví vojáci přijali jeho velení s nadšením a začali činit přípravy na boj, který Don Vaez pokládal za vymyšlenou bajku. Kapitán nyní trávil dny v té stejné cele, ve které držel Cordella, a generál byl rozhodnutý pustit svého rivala v Amnu na svobodu, neměl však v úmyslu mu ji dát předčasně. Naštěstí i Vaezovi oblíbení důstojníci se obdivuhodně ochotně podřídili Cordellovu vedení a teď se ve službě drželi s větší pílí, než s jakou pracovali pro toho nastrojeného panáka.

Cordell přehlízel mužstvo a zjistil, že velí dobře vyváženému vojsku, ačkoli několik setnin nemělo dostatek zkušeností ve skutečných bitvách. Nicméně ostatní sestávaly z zoldněfů, kteří u něho sloužili už dřív - muži jako ten strážný Millston - a těmto mohl naprosto důvěřovat, ti se v taženích osvědčili.

Cordell nikdy předtím neměl mušketýry. Když mu muži předvedli tyto hlučné, kouřící zbraně, rozhodl, že by mohly mít svou cenu pro zpomalení či zastavení nepřátelského výpadu. Rozčarovalo ho však, že arkebuzy vyžadovaly tolik času pro přípravu na druhou salvu. Ve skutečné bitvě se mušketýři dostanou k vypálení jednoho výstřelu a pak budou

muset buďto ustoupit, nebo se spolehnout na krátké meče, aby je udržely naživu.

Kapitána-generála poněkud utěšilo zjištění, že obchodníci do vojů zařadili i mužstvo mladých kouzelníků, aby výpravě pomohli, bude-li třeba. Byly jich tři tucty a byl si jistý, že budou velmi užiteční.

Nikdo z nich se nemohl ani zdaleka rovnat jeho bývalé spojenkyni a milence, elfi čarodějce Darien, jenže někdy i malé kouzlo mohlo být rozhodující.

Dvacet pět karaků bylo ovšem na moři za svým posláním. Cordell se nikomu nezmínil o svých pochybách, zda budou schopny doplout do Azulova moře, naložit legionáře a Kultakánce a vrátit se zavčas, aby byli co platní.

Bude muset počítat s vojskem, které má. I s přídavkem mužů Dona Vaeze a lučištníky z Dalekého Payitu plus pouštními trpaslíky a půlčiky měl méně než čtyři tisíce mužů. Snad z Ulatosu dostane stejný počet válečníků s oštěpy, ale pořád se mu to nezdálo dost, když měl čelit armádě třiceti tisíc divokých orců a jejich ještě mocnějších velitelů.

Cordell se zahleděl zpátky na město, na pyramidy pyšně vztyčené nad stepí. Myslel na ženu s nenarozeným dítětem, spící v kómatu.

"Vzbud' se Erix," zašeptal potichu. Bylo to spíš jako modlitba.

? ? ?

Pán Jaguárů se neklidně pohnul, břicho mu kručelo hladem; od té doby, co utekl z vesnice Malých Lidí, byl jeho stálým společníkem. K čertu s tím hnusným člověkem a jeho čáry! Kočka při vzpomínce na tu hroznou noc zavrčela.

Černý dravec si rád připomněl svůj život mezi těmi drobečky. Potravu nebylo nadbytek, ale nehladověl, i když se jim zídka kdy povedlo chytit někoho z Velkých Lidí. V mezidobí, kdy neměli zajatce, mu házeli zvěřinu, takže pro svá jídla nemusel nikdy pracovat. Místo honitby mohl prospat celé dny, a to byl vpravdě jediný způsob, jak nejráději trávil čas.

Starověký, kdysi úžasně silný Pán Jaguárů by ovšem nikdy nepřiznal, že muž měl pravdu, že byl vskutku příliš starý, příliš pomalý na zabíjení v divočině. Naneštěstí to byl jeho případ. I přes jeho mazanou chytrost, stejnou a snad i větší než lidská a jeho velikost i dlouhé ostré zuby nebyl vstavu zabít nic než nějakého hlodavce nebo hada.

Dravec znovu hněvivě zavrčel; nikdy nebyl tak hladový, toužil po potravě, po skutečném rudém mase s horkou tekoucí krví čerstvého úlovku. Neúnavně procházel lesní stezky, v hledání potravy se dostal daleko od vsi. Někdy vřel vztekem a hlučně si ulevoval lidským hlasem, kterým své oběti hypnoticky děsival.

Nedostatek zvěře v okolí vesnice ho přiměl, že záměřil na sever do území Payitu, kde jak věděl, bývalo zvěře vředycky dost. Zatím ho nemile zklamalo.

Stále však vytrvale slídl a hledal. Někdy brzo se mu lov musí podařit, musí něco zabít.

? ? ?

Kořist na konci její cesty teď Darien přiváděla do rozechvělé nedočkavosti. Cítila to stejně, jako lovící dravec cítí zchromlého koloucha, a její hlad nabyl na dychtivě intenzitě.

Driderové ji následovali s rezignovaným ohledem k její velitelské pozici, vlekli se lesem, ignorující hryzáni hladu i žízeň. Někteří námahu nevydrželi, padli a jejich silnější příbuzní je zanechali pomalému umírání.

Přece však patnáct z monster přežilo, když se před nimi jejich cíl konečně vynořil z lesa.

Pyramida u Dvojí Tváře stála ve středu velkého prostranství. Na severní straně bylo otevřené a spadalo kolmým holým útesem dolů k pobřežnímu pásu a korálové laguně. Ostatní tři strany lemovala džungle.

Driderové přicházeli z džungle a na jejím okraji vyčkali, až se zešeřilo. Kradli se vpřed, prohledali okolí, ostražitě obešli úpatí stavby, nervózně věřili a hledali nějaké známky pasti. Nic cizího nerušilo klid lesní moci.

Nakonec se u pyramidy shlukli a váhavě vystoupili dvaapadesát schodů, vedoucích k její plošině.

Z lesa se neozývaly žádné zvuky, hvězdy nahoře se pozvolna rozblikaly a měsíc ve své polovině vrhal chladné světlo na dridery, rozhlížející se bedlivě kolem.

"Jsme tady," řekl Hittok s unavenou úklonou své paní. "Co teď?"

"Teď -" Darien se ohlédla k lesu a co bylo za ním, "teď si počkáme, až k nám naše kořist přijde."

Driderové se usadili a Darien si poprvé po mnoha týdnech vydechla. S jejím uvolněním došlo na pouto hišny; přes krátkou vzdálenost mezi Ulatosem a Dvojí Tváří vyslala vzduchem odvolání její kouzelné moci.

Nyní byla připravená.

? ? ?

"Co se stalo? Kde to jsem?" otázala se Erixitl slabě, víčka se zachvěla, otevřela oči a hleděla na Hallorana, sedícího u jejího lože.

Měl takovou radost, tak se mu ulevilo, že zpočátku nemohl ani slůvka promluvit. "Toto je Ulatos," řekl konečně, "chrám Quotala. U bohů, Erix, měl jsem tak hrozný strach..." hlas se mu zlomil.

"Sšš," tišila ho a pomalu se posadila. "Nic se mi nemůže stát, pokud jsi u mne a dáváš na mne pozor." V soustředění přimhouřila oči a snažila se přemýšlet. "Vzpomínám si, že se kolem mne usadila hrůzná temnota, táhla mě dolů a držela mě tam. Je pryč - zmizela."

Náhle vykulila oči. "Jak dlouho to trvalo?"

"Už je to aspoň deset dní, co jsi nepromluvila," pronesl ochraptěle. Rychle mrkal a uchopil ji za ruku.

V Erixiných očích zahořel strach. "Musíme jít - musíme se dostat k Dvojí Tváři!" Chtěla vstát a Hal ji jemně tlačil zpátky do polštáře.

"Musíš odpočívat!" řekl. "Dítě -" Odstrčila ho s překvapivou živostí a posadila se, hledíc mu do očí. "Dítě půjde se mnou. Musíme teď jít. Kdoví, kolik máme času!"

"Armáda Zmijí Ruky zde bude brzo - pravděpodobně dnes, říkal Chical. Orli je pozorují, co vyšli z Nexalu," pokračoval Halloran.

"Co se stane pak?" vydechla Erix. "Dojde k boji a Malí Lidé, trpaslíci, Gultec a jeho válečníci - všichni zahynou!"

"Je zde také patnáct set mužů ve zbrani z Amnu," podotkl Hal. "A Cordell poslal flotilu, aby přivezla jeho legionáře a Kultakance." Tiše si pomyslel, že tyto posily mají sotva jakou šanci se vylodit, než dojde k vyřešení bitvy.

"Je s nimi však Zaltec! On je ten, kdo může zastavit Quotala. Musíme se dostat k pyramidě - hned teď, dnes!"

Zavolal Yhatliho ze sousedního pokoje, ten rychle souhlasil a běžel si vyzvednout svůj nejpyšnější majetek - ocelový krátký meč, jež mu Cordell daroval z arzenálu zbraní Vaezovy výpravy.

Coton slyšel rozruch a přišel zjistit, co se děje. Nebylo pochyb, že je doprovodí. Daggrande tu chyběl, byl s legionáři v pevnosti; velel setnině kuší a setnině arkebuz a pomáhal Cordellovi vtělit maztické oddíly do taktik Mečového pobřeží.

Lotil vyšel ze svého pokoje, jeho péřová pokrývka byla téměř hotová a stařecké prsty jako vždycky vlétaly drobná pírká do jemné bavlněné síťoviny.

"Jdu také," prohlásil.

Halloran otevíral ústa k protestu, k vysvětlení, že takovým počínáním zbytečně ohrozí svůj život. Zmlkl, když na paži cítil Erixin dotek.

"Jistě otče, půjdeš s námi."

? ? ?

Od odchodu z Kultaky uplynul víc než týden a Hoxitl neustále štal své hordy netvorů šíleným tempem. Pochodovali kolem pobřeží v širokém pásu, který vykácel uhánějící, strašlivý tvar Zalteca. Gigantická kamenná podoba vypadala, že snad ani nevnímá tisíce tvorů táhnoucích se za ní, a Hoxitl soudil, že tak je to také správné.

Nyní chvátali podél břehů k Ulatosu s vědomím, že hned za ním leží početné šiky, které kdysi pronásledovaly Nexalany jako divošský krvežíznivý dav.

Obrovští ogři převzali nad orcy úplnou kontrolu a celé vojsko bylo zorganizováno do setnin, jimž velelo pět až deset ogřů. Stovky těchto setnin tvořily třicet velkých pluků, každý pluk sestával z jednoho tisíce orců, jejich ogřích důstojníků a dvou setnin naprosto krutých, nezničitelných troľů.

Hoxitl se tyčil i nad nejvyššími troľi a vládl svým voľm železnou rukou. Nejdivočejší z jeho hord se krčili, když klerik - bestie pozvedl ruku. A veteránské setniny se nafukovaly pýchou, když pochválil jejich vzhled či výkony.

A v čele pochodoval ohromný velkolepý tvar jejich boha. Zaltec sám byl schopen jedním jediným krokem rozdrtit celou řadu domů, v několika málo hodinách mohl obrátit v trosky celé město. Jestli klerika napadaly nějaké pochyby, točily se kolem otázky, k čemu je tak mocnému božstvu třeba armády, byť byla dobře organizovaná a zocelená.

Velké vojsko se sunulo Payitem, tlačilo před sebou zděšené obyvatele, takže když se blížili k Ulatosu, bylo zcela jisté, že strašná zvěst o jejich příchodu je každopádně předešla.

Zaltec se proto nesmírně zaradoval, když z džungle na pokraji ulatoské savany spatřil nepřátelské jednotky připravené k útkání. Slunce už dávno vyšlo a vyšplhalo se vysoko na ranní oblohu.

Lidé a všichni jejich spojenci postoupili dále do ploché stepi a zaujali své pozice v blízkosti dvou malých vesniček.

Bestie Zmijí Ruky je viděly a připravily se k útoku.

? ? ?

"U Helma, pohleďte na tu obrovitou věc!" vydechl Cordell v údivu a zoufalství. Stál s Grimesem a Daggrandem na ochozu Helmsportu, hleděl k západnímu okraji lesa a napjatě pozoroval neuspěchaný příchod monstrózní sochy.

"Tomu se nikdy nemůžeme postavit," pronesl Grimes věčně.

"Erixitl se musí dostat k tě pyramidě!" dodal Daggrande. "Je to naše jediná naděje. Mohli bychom se udržet proti jeho hordám, ale máš pravdu, Grimesi, s tím velkým chlapíkem si neporadíme."

"Kdy odešli?" ozval se Cordell.

"Asi tak před hodinou," řekl malý kapitán. "Vezme to skoro celé odpoledne, aby tam dorazili." Věděli, že gigantický tvar boha by tu vzdálenost překonal za zlomek té doby.

Hora monolitu došla na kraj lesa a tam se postavila. Obrovské stromy prastaré džungle mu nesahaly ani po pás a jeho šedé, bezvýrazné oči zíraly k východu s naprostým nezájmem o armádu, která se rojila kolem. Pozorovatelé ji nemohli vidět, ale předpokládali, že nestvůrné voje se shlukují kolem jeho kamenných nohou, rozvinují se podél okraje lesa a setrvávají ve skrytu zeleného baldachýnu.

Obr se nehýbal, jen zíral. Zda jím zmítala netrpělivost, ve skalnatých žulových rysech po ní nebylo ani stopy. Bezpochyby věděl, že pravý cíl jeho cesty leží jen v krátké vzdálenosti za otravnými lidmi, co se tu před ním rozložili, lidmi, kteří někomu tak velkolepému, tak nezadržitelnému nestáli ani za povšimnutí. Stále však vyčkával.

? ? ?

Kardann se zhroutil do vzlykající, ubohé hromádky. Už dny prchal tímto hnusným lesem, přežíval na několika plodech ovoce, které našel, krčil se a utíkal před každým zvukem. Věděl, že už to dál nevydrží, že je na pokraji svých sil.

Celý den tiše ležel a byl si jist, že každou chvilku umře. Vpravdě po smrti toužil, byla by jediným východiskem od pomalého umírání hladem, jež bylo nyní osudem, kterému nemohl uniknout.

Náhle zaslechl zvuk, trhlo to s ním a posadil se. Možná - rozhodl se - ve skutečnosti nechtěl umřít, aspoň ne hned teď.

Co to však bylo? Zaslechl další šramot a představoval si, jak se k němu blíží nějaký strašný tvor a určitě mu rve úd po údu.

Potom se složil, chtělo se mu plakat úlevou. Nebyl to strašný tvor, slyšel hlas, lidský hlas. Nerozeznával ani slova, ani jazyk, ale hluboké rezonantní tóny nepatřily nikomu jinému než muži, zaujatému rozvážnou rozpravou.

"Tady! Tady! Pomoc!" nařikal a zvedl se na nohy. "Jsem tady!" Byl by šťastný, i kdyby k němu krácel samotný Cordell; dalo se rozumně předpokládat, že kapitán-generál mu dá aspoň slušně najíst, než ho pověsí.

"Prosím! Pojďte sem!" zvolal opět a začal se křovím prodírat ke zdroji hlasu.

Pak zůstal stát, tupý děs mu ománil smysly a přimrazil ho k zemi. Našel zdroj hlasu, nebyl to však muž v rozvážné rozpravě. Místo toho zíral do bestialního obličeje s tlamou plnou dlouhých zahnutých tesáků. A tato tlama, jak Kardann s hrůzou viděl, se zvolna roztáhla v široký strašlivý úsměv.

"Haló," řekla velká kočka měkkým, jemně modulovaným hlasem. "Jsem Pán Jaguárů a ty patříš mně."

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

V jistotě příchodu Opeřeného Praotce.

Opouštíme Ulatos s vědomím, že krátce nato hordy Zmiji Ruky dorazí k metropoli Payitu. Město trvalého míru teď během jednoho roku uvidí druhou válku. Věrní válečníci, kteří nás sem doprovázejí, se budou snažit koupit nám čas, abychom způsobili zázrak.

Ale jestli to někdo může dokázat, pak to bude tato černovlasá žena, která nosí dítě dvou kontinentů. Ona je opravdu Tou Vyvolenou Quotala, ona ještě pomůže otevřít brány pro příchod Opeřeného Draka.

Za námi tkví hrozba v monstrech Zalteca. Před námi číhá neznámo, plášť temnoty, který zve a zároveň hrozí.

Modlím se, abychom my - aby Erixitl měla dost sil, aby tu tmou potlačila.

20

Druhý boj u Ulatosu

BESTIE ZMIJÍ RUKY V ČELE S BOJECHTIVÝM Hoxitlem čekaly s útokem na příchod noci a mezitím se celá armáda shromažďovala u okraje savany. Velké pluky ještě uháněly kolem pobřeží, když přední zástupy se již pod ochranou džungle roztahovaly do široké fronty. Cordell byl naopak přinucen připravit se na útok před polednem, než první ze zrudl dorazily k savaně kolem Ulatosu. Jeho muži stáli pod žhavým tropickým sluncem prakticky celý den. Odpolední hodiny však minuly, šefilo se a nepřítel nepřicházel.

Kapitán-generál přijal s povděkem, že byli ušetřeni škod, jež by jim způsobila nestvůrná Zaltecova podoba. Kamenný kolos tam stál v odcházejícím odpoledni, zíral přes planinu, přes armádu, shromážděnou kolem jeho nohou. Připadalo mu, že pro Zalteca byli lidé příliš patetiční, příliš bezcenní, než aby se obtěžoval jejich ničením.

Konečně než se úplně setmělo, obr vyskočil do stepi a rozprášil pouštní trpaslíky Luskagova kmene, neboť ti nešťastníci stáli přímo v jeho cestě. Hbití trpaslíci se naštěstí stačili monstrózním krokům vyhnout a Zaltec pokračoval v pochodu na východ.

Cordell a celé vojsko se dívali, jak jde, a cítili nevýslovnou úlevu. Přece však někteří z nich - včetně kapitána-generála věděli, že bitva, ke které se schylovalo u Dvoji Tváře, je pro jejich budoucnost stejně důležitá jako ta, k níž dojde zde.

Ta byla teď Cordellovou starostí. Jeho šiky byly v pozicích, ačkoli vypadaly jako směšně křehká hráz k zadržení záplavy, jež číhala v nedaleké džungli. Stáli tu pouštní trpaslíci, nesoucí naostřené zbraně z plumakamene; tvrdí veteráni s oštěpy z Tulom - Itzi; Malí Lidé vyzbrojení luky a šípy, smočenými v ochromujícím jedu kurare; žoldnéři s kušemi, arkebuzami, krátkými a dlouhými meči; stovka kavaléristů; pro armádu to byla podivně rozličná snůška lidí.

Město Ulatos a území Payitu dodaly k těmto formacím sedm tisíc dalších válečníků, a jejich počet kapitána - generála potěšil a překvapil. Před rokem ho hlavní srdce payitské armády doprovázelo na nešťastném tažení do Nexalu, a ačkoli Payité nebyli ve válce zběhlí jako některé národy Právěho Světa, byli nicméně udatnými a věrnými bojovníky. Když jim tedy jejich přemožitel nařídil, aby se připojili k jeho řadám, učinili tak ochotně a bez výhrad.

Payité táhli se Zlatou Legií, zúčastnili se Cordellovy vítězné bitvy s Kultakou. A i tento poražený stát se stal generálovým spojencem a jeho bojechtiví válečníci silnou podporou. Payité, Kultakánci a legionáři pak společně vtáhli do Nexalu, snad nejkrásnějšího města na světě, a usídlili se na ústředním náměstí.

V Noci Nároku Payité neměli to štěstí jako Kultakánci - nepodařilo se jim prosekát se z obklíčení a do posledního muže zahynuli. Ted' neměl ani Ulatos, ani celý Payit dost vzácných válečníků na obranu.

Pozice obránců byla zakotvena u moře, v silných zdech Helmsportu. Tady jeden z bývalých Vaezových důstojníků, složiv novou přísahu do Cordellovy služby, velel legionářům - měl k dispozici sto kuší a sto mečů. Jestli se linie prolomí, pevnost poskytne útočiště většině armády. Zde také velitel umístil dva tucty mladých kouzelníků, kteří přišli s Vaezovým vojskem, a zbytek vrhačů kouzel rozdělil podél fronty.

Cordell věděl, že zalézt prostě do pevnosti a nechat netvory volně řádit za jejími zdmi byla poráženecká strategie, utvořil tedy dlouhou linii odporu roztaženou přes savanu s pevnostmi, která byla vzdáleným koncem jejího pravého

křídla.

Od pevnosti se obranná fronta táhla téměř celou míli do vnitrozemí k malé vesnici Nayapu. Cordell sem umístil velký blok mečů a luků, neboť pro každý útok z džungle trsy domů znamenaly rušivou překážku.

Za vesnicí se linie dobrou polovinu míle stáčela doleva, až dosáhla k další vesničce Actasu. Žádné z těchto sídlišť nemělo víc než čtyři tucty domů, postavených většinou z rákosu nebo nepálených cihel. Každá se však pyšnila malou pyramidou. Ačkoli tato obřadní centra byla vysoká sotva dvacet pět stop, Cordell je využil jako zvýšená stanoviště pro své lučištníky, zatímco muži s meči, palcáty a pikami stáli dole, aby je chránili v bitvě muže proti muži.

Naneštěstí se celá fronta rozpadla jen na třetinu cesty k městu Ulatosu. Byly tu smíšené setniny legionářských kuší a arkebuz s lučištníky Malých Lidí a Itzů. Střídavě s nimi stály setniny legionářských mečů i sekery pouštních trpaslíků a také setniny payitských oštěpů.

Daggrande za linií velel rezervám - setnině legionářských veteránů vyzbrojených sekerami nebo krátkými meči. Vedle něho seděl na koni Grimes se stovkou jezdců. Hlavním úkolem kavalerie bude zabránit bestiím, aby nepronikly kolem levého boku obrany.

Celé horké odpoledne tu obránci stáli připraveni, zatímco útočníci shromažďovali své šiky. Když Zaltecova kolosální postava odpochoďovala k Dvoji Tváří, očekávali vzápětí útok, ale odpoledne začínalo šednout a pak se smrákalo.

Přes pole se rozložila noc a muži konečně cítili ve tmě pohyb. Trávou proběhl měkký ševel a potom na zemi dopadly kroky nespočetných těžkých nohou.

S šokující prudkostí a drtivou intenzitou se z masy obrů a orců zvedl ohlušující řev. Bestie vyrazily z ochrany džungle, země duněla pod bušící kadenci jejich výpadu. K vynervujícímu hlomozu přispívaly i dřevěné píšťaly a rohy z ulit. Řady se vrhaly do otevřené roviny, velké pluky se po stepi blížily k linii, běžící noci ke své schůzce se smrtí.

Hoxitl zůstal v džungli a ze své výše nad korunami stromů hleděl očima, jímž tma vůbec nevadila. Viděl linii nepřátel a vlnící se řady jeho výpadových jednotek.

Obránci s obavou hleděli do tmy, rámus jimi otřásl, a snažili se zocelit svá srdce pro nastávající srážku. V každém případě jejich sebedůvěře pomohlo, že nevěděli, že ten první, úctu budící výpad podnikla pouhá třetina Hoxitlových sil.

Okamžik po zahájení útoku rozprášily noc kouzelné formule světla, jak několik mladých mágů z Vaezovy expedice vrhlo do bitvy zařikání magie. Aby mohli bojovat, lidští obránci museli vidět.

Lukostřelci z Tulom-Itzi ihned odpálili salvu šípů. Hroty ze žraločích zubů pronikaly těly orců a ogrů a trolů. Několik běžících tvorů padlo a zas a znovu letěly vzduchem roje smrtelných střel.

Po nich se ozval ostrý klapot palby kuší a salvy jejich ocelových špic letěly jako kosy do tváří předního pluku. Dokonce i obrovití ogři bručeli, složili se bolestí a menší orcové často klesli mrtví, zabítí jediným zásahem.

Pak z řad mušketýrů vybuchl ostrý třesk jako úder blesku, který nikdo z Maztičanů dřív v bitvě neslyšel. Střelce zahabil oblak šedého kouře, leč to si už smrtící kulky olouva našly cestu k nepříteli.

Primitivní muškety srazily mnohého orca, jejich střelci však museli zbraně snížit po první salvě - výpad se blížil s takovou rychlostí, že už jim nezbyl žádný čas, aby opět nabili.

Konečně Malí Lidé odpálili své tenké šípy. Ty drobné střely byly pro mnohé bestie jak píchnutí špendlíkem, účinek jedovatého kurare na jejich hrotech však nemohli tak snadno přehlédnout.

Beranidlo trolů vedlo útok: čtyřicet ze šlachovitých monster, drápy vztažené, děsivé obličej znetvořené grimasami bitevní vášně. Každé zrůdě ze šupinaté zelené kůže na prsou vyvstával pulzující rudý cejch Zmijí Ruky.

Střely z kuší a šípy a olověné kulky, jež dopadaly na trolly, některé z těch netvorů srazily, ale pokaždé se vyškřábali zpět na nohy, vytrhli je ze svých těl a znovu se vydali za útočnou vlnu svých druhů.

První trolové udeřili na setninu mečů. Mocné pěsti praštily do štítů, odhodily je stranou a kruté drápy a tesáky se zařaly do lidského masa. Muži pár krátkých okamžiků odolávali, mávali meči a sekali, jen aby viděli, jak zasazené rány se hojí téměř v tu chvíli, kdy zkrvavená ostří vyjela ven z kůže.

Boj zuřil s chaotickou zuřivostí, malé houfy mužů bránily své životy proti mnohem větším trolům. Výkřiky varování a jeky vzteku rvaly noc, přibývalo nářku a stenů raněných. Zbraně narážely do štítů se zvonivou silou a nad vším se rozléhalo vytí a řev trolů, dodávající děsivé scéně monstrózní a nelidský ráz.

Bojovníci rozsápaní na kusy trolími tesáky a drápy umírali, zatímco někteří z netvorů se plazili či kulhali ven z bitvy, aby se někde v ústraní jejich rány mohly zacelit. Pak se znovu vraceli, muži však byli ztraceni navždy, a ten smutný fakt mohl ohrozit rovnováhu sil v boji muže proti muži.

Setnina mečů se nakonec úplně rozpadla právě ve chvíli, kdy deset tisíc orců vrazilo mocným výpadem do zbytku linie.

S šiléným vytím a jekem vtrhli s drtivou silou do řad, strašné tváře s kly zanícené žarem svých vypálených cejchů. Jejich macas a kyje mlátily do štítů obrany a zadní řady pohotově pokročily vpřed, aby vyplnily množství mezer po padlých kamarádech.

"Tam!" zařval Daggrande. Viděl, že trolové protřhli linii. Masa zeleně se rozdělila do dvou pramenů, směřovaly doleva a doprava. První čelil boku Tabubových maličkých lukostřelců. Malí válečníci se otočili a zasypali trolly šípy. A Luskag s pouštními trpaslíky prodloužil své řady, aby přední frontu půlčků ochránil před útočícími orcy. Nestvůry klely a vyly bolestí, malé šípy je nemilosrdně bodaly. Ti, kteří dostali alespoň dva zásahy, najednou strnuli, lapali marně po dechu, potom klesli a zůstali ztuhle a nehybně ležet na zemi.

Na Daggrandův povel setnina rezerv vyběhla vpřed, valila se do srážky s druhým houfem trolů. Trpasličí kapitán zařal svou sekeru do zad jednoho netvora a strhl jej na kolena. Divoce na trola útočil, jeho ostří zasazovalo krupobití ran. Nechal posekanou zrůdu na trávě a poslední řad rezervního oddílu zastavil, postříkal tělo olejem a přiložil pochodeň. Hranice vzplála a páchnoucí černý kouř značil zánik jednoho trola.

Zkušení veteránští vojáci kolem Daggranda se oháněli pikami nebo dlouhými dvouručními meči. Trolové je lítě

odráželi a mnohý chrabrý bojovník padl pod drápy a uslintanými hrozivými tesáky. Ale vytrvalost trpaslíkovy setniny spolu s okamžitým užitím ohně troly zatlačila konečně nazpět.

Daggrande viděl, že vlom byl zastaven - prozatím.

Grimes postřehl, že za trpaslíkem se jeden z nepřátelských pluků šine v širokém oblouku kolem obranné linie, stahuje kruh kolem celého boku.

"Do útoku!" křikl Grimes, trubka zavřeštěla, napřažený meč ukázal směr. V pěti oddílech po dvaceti jezdci vyrazili, rozvinuli se do široké fronty. Se skloněným kopím se vnořili do pluku orců a rozprášili zrůdy pod kopyty koní, lámající jejich formaci do zpanikařených jedinců.

Ogři se zvednutými kyji stáli před nájezdem pevně. Smrtonosná těžká kopí je vyhledala a mnozí z obřích monster ječeli v děsivé bolesti, než před útočícím jezdcem klesli k zemi. Umírali, zoufale se pokoušeli držet rozervaná těla pohromadě, dokud poslední zbytky životních šťáv se nerozlily po udupané zemi.

Váleční oři se obrátili, cválali zpět a znovu jejich ničivý řad projel plukem a drtící kopyta zabíjela ty, co přežili.

Orcové se zlomili a utekli do ochrany džungle. Grimes ztratil pár svých jezdců a teď stáhl své kopíníky opět za linii.

Další regiment běžel vpřed, řít se obloukem do zad vesnice Nayapu. Payitské oštěpy jim udatně odolaly. Dlouhé zbraně s obsidiánovým břitem zdolaly i několik obrů. Potom však do středu linie válečníků vtrhly dva tucty troľů a za chvíli se celá setnina dala na nespokádaný útek.

S triumfálním vytím se formace nestvůr hmula, aby zaplnila mezeru a obklíčila vesnici. Vtom se přes oblohu mihl malý tvar, letěl nad útočícími bestii.

Převor Devan řídil svůj létající koberec velkou rychlostí a prudce jej zastavil, když dosáhl pozice sto yardů před čelem pádícího pluku.

"S mocí Helma! Svolávám na vás mor!" zvolal, zvedl kovovou rukavici a ukázal k prvním řadám nestvůr.

V příštím momentu se vzduch nad savanou chvěl bzukotem, syčením a klikotem milionů hmyzu, hluk narůstal, až v intenzitě soutěžil s hlomozem bitvy. Vedoucí ogři vyli děsem a bolestí, plácali se po těle a komicky se kroutili, jak se pokoušeli hmyzu uhýbat.

Vosy, ovádi, sršni, mouchy - všechny druhy bodavého hmyzu poletovaly mezi netvory a síla výpadu zmizela.

Všechno, na co teď pomysleli, byl útek a celý regiment se rozpadl do jedinců prchajících všemi směry, aby unikli z dosahu hmyzího moru. Hodně jich klopýtalo do řad sousedního pluku, jenž doléhal na sám Nayap, a na chvíli narušili jeho divokou sílu.

Po dlouhé krvavé minuty stála bitva v hrozivé rovnováze. Pod hustou pokrývkou mraků, které zatemnily i nejsilnější hvězdy a měsíc, lidé, orcové, trpaslíci, ogři, půlčící, koně a trolové - všichni krváceli do tmavé země.

Stovky životů byly zmařeny. Bitvou zdecimované oddíly orců i lidí se dávaly na útek. Na obou stranách se fronty posunovaly, aby vyplnily vzniklé mezery. Podél celé bitevní čáry se držela vyčerpávající, draze vykoupená rovnováha.

Potom z lesa vybuchl druhý děsivý sled pískání a řevu. Hluk bitvy zanikl v kakofonii čerstvé síly, jejímž symbolem byl tento neuvěřitelný, uši drásající hlomoz.

Z lesa se vynořovaly vysoké stíny, roztahovaly se po stepi. Další mocná vlna ničení se hnala ke skrčenému ostrovu lidství, když Hoxitl vrhl do boje deset pluků.

? ? ?

Erixitl podpíraná Cotonem a Halloranem klopýtala vpřed. Pomalu šli podél pobřeží, neboť povrch byl místy příliš nebezpečný pro jízdu na koni. Yhatli vedl Lotila za ruku.

Sledovali pobřeží, protože stezky džunglí z Ulatosu k Dvoji Tváři byly zarostlé a obtížné. Tudy jim to sice trvalo déle, ale měli jistotu, že nezabloudí.

"Už to není moc daleko," řekla Erix po hodinách chůze. Slunce se pozvolna sklánělo k obzoru a namáhali se, aby k svému cíli dorazili co nejdřív.

Halloran nikdy nezapomněl na místo se jménem Dvoji Tvář, místo, kde se setkal s Erix. I tehdy vypadalo, jako by tu vládla hluboká pravěká síla. Nyní je vnímal jako ohnisko jeho světa, k němuž ho spleťtými cestami vedl sám osud.

"Až tam dojdeme, vystoupíme na pyramidu?" otázal se. Tato stavba byla mnohem menší než ta v Tewahce, zdála se mu příliš malá, než aby mohla unést obrovitého draka, kterého nakrátko zahlédli ve Městě Bohů.

"Ano."

"A bůh tam přijde?"

"Myslím že ano," odvětila Erix a potřásla rozpačitě hlavou. "Já nevím! Mohu jen učinit, co se zdá být správné!"

Náhle bolestně zadržela dech a sehnula se. "Je... to dobré," řekla a znovu vykročila.

Povrch pod nimi se zvedal, začínali vystupovat na útes, jenž tvořil širokou stěnu výběžku. Mlčky pokračovali po stezce podél pásu křovinatého území mezi džunglí a kolmým spádem, jenž klesal dolů na vlnami omývané břehy.

Halloran zůstal stát, zvedl ruku a beze slova ukázal. Erix to viděla též. Nikdy nezapomněla na toto hrozné místo, kde byla tak blízko své smrti.

Před nimi stál hranatý obrys pyramidy - a Dvoji Tvář. Vzadu se v posledních paprscích slunce zatřpytila laguna a jasná plocha nekonečného oceánu. Nahoru na plošinu pyramidy nedohlédli, její strana před nimi rudě zazářila, pak slunce zapadlo a rychle se setmělo.

Erixitl opět zasténala bolestí, chytila se za břicho a pomalu se svezla k zemi.

? ? ?

Požár požíral vesnické domky Nayapu jeden za druhým, plameny šlehaly do černé oblohy. Obrnění vojáci z Amnu zoufale bojovali o každou čtvereční stopu půdy, nutili bestie, aby draze platily za každý krok vpřed jedním, dvěma či dva tucty životů. Nestvůrná armáda si tu cenu mohla dovolit.

Obránci byli zatlačeni k pyramidě, masa zotročených je s vytím napadala ze tří stran. Oheň a popel a kouř se nesl kolem přičaplé stavby, ale praskání požáru utonulo ve hmotu bitvy.

Obrovský ogr se procpal na schody pyramidy a rozdrtil lebku i kovovou helmu vojáka ranou těžkého kyje, oháněl se jím vlevo, vpravo, až vystoupil o několik schodů výš; ze strany po něm skočil voják a vbodl ocelovou čepel hluboko do nestvůrného boku. Obr se s řevem otočil, chňapl po chrabrém muži jak padal dolů ze schodů, a brutální pád z nich vymáčkal život.

Mezitím se tisíc orců - celý jeden pluk bestií - hnál zadem kolem vesnice. Hmyz vržený klerikem se rozletěl a těch pár válečníků, kteří stáli pluku v cestě, bylo snadno odstraněno.

I když obránci statečně bojovali, aby doposledka udrželi své klíčové, vysunuté stanoviště, nepřátelský postup je ponenáhlu odřezával od možnosti ústupu. V kouři a chaosu noční bitvy si tohoto manévru nikdo nevšiml, až bylo pozdě. Muži na pyramidě si náhle uvědomili, že vesnice kolem nich je obsazená, že s ostatními oddíly ztratili veškeré spojení.

A teď byl vlom do obrany pyramidy otevřen. Ogři s orcy v patách útočili na strany stavby, lučištníci shora pálili smrtelné salvy přímo do zrůdných obličejů a mnozí se skutáleli dolů. Ale další - další bez počtu, zdánlivě i beze strachu - postupovali ze tmy na jejich místa, a netvoří se tlačili stále výš už po všech čtyřech stranách pyramidy.

Šípy obránců nemohly udržet donekonečna, a když je do posledního vyčerpali, tasili své krátké meče a připravili se na smrt v boji. Obklopeni plameny hořící vesnice, s pyramidou odříznutou orcy, nemohli pomýšlet na únik.

Mohli jenom bojovat a zemřít jako muži - a těmi zajisté byli. V příštím okamžiku poslední z nich padl a na plošině triumfálně hulákaly tucty orců.

"Zpátky! Ústup!" Cordell křikl povel a trubky ozvěnou vřeštěly.

Bojovníci podél jeho linie byli zdecimovaní v první fázi bitvy, nyní se vyčerpaně stahovali od stejně vyčerpaných nestvůr. Druhý řad Hoxitlova útoku běžel přes rozblácenou půdu, byl vzdálený ještě snad míli od ustupující obrany.

Nayap, výspa obranné linie, chrčila do tmy popel a kouř - pohřební hranice mužů, kteří tam zemřeli. Vskutku, jediní muži, co ve vsi zůstali, byli mrtví muži.

"Kam teď?" křikl Grimes a pobídl koně k veliteli.

"Držte Actas." Kapitán-generál ukázal na vesnici, jež tvořila konec linie směrem do vnitrozemí. "Držte ji za každou cenu, ale musíme frontu zkrátit! Ať jezdci dobře hlídají náš bok!" Cordell mávl na Daggranda a ten k němu přiklusal.

"Rozdělte své muže do dvou oddílů," rozkázal velitel. "Jestli všechno selže, budete muset krýt náš ústup do pevnosti."

"Dobrá," zahučel trpaslík a kysele se ušklíbl při představě, že bude dělit své už tak prořídle setniny. Viděl, že linie se krátí, setniny Maztičanů a cizinců se shlukovaly blíž k sobě a zaplňovaly prázdná místa po těch, kteří už nežili.

Druhá vlna útoku nestvůr teď dusala vyčerpanými jednotkami z prvního výpadu a bezohledně srážela své pomlácené kamarády stranou. Bestie běžely kouřícími troskami Nayapu, nevšímavě se hnaly kolem těl, nestaraly se, jestli padlí jsou jejich vlastní bestiální soukmenovci.

Z prvního útoku se ty nejagresivnější z nestvůr připojily ke druhé vlně a mocné vojsko orců, ogrů a trolů pádilo k zúžené frontě obránců.

A zase sprchy šípů, hřmění arkebuz, rychlé střely kuší a půlčků si vybíraly krvavou daň. Teď tu však bylo méně střel a víc nestvůr. Účinek tomu odpovídal.

První útočné vlny vrazily do tenkých řad pouštních trpaslíků pod vedením Luskaga.

Ale tady se stvůry, které se tyčily nad drobnými protivníky a počtem je převyšovaly, dočkaly překvapení.

Při prvním dopadu útoku se trpaslíci hluboce sehnuli, mihli se pod zvednutými štíty a zbraněmi a pak jejich skvělé zbraně s ostrými břity plumakamene udeřily nahoru a stovky orců se kácely nazad, ječíce a kvílice v agonii. Zraněné zrůdy klesly, svíjely se a umíraly, a pouštní trpaslíci teď napadli i jejich ogři velitele, řezali a sekali svými vražednými zbraněmi z lesklého černého kamene.

I ogři klesali, jak čilí trpaslíci se kolem nich točili a mrštně uhýbali těžkopádným ranám nestvůr.

Za pár okamžiků ustupoval celý pluk, zvířecí tváře jeho válečníků zrůzněné strachem z těchto malých zuřivých zabijáků. Moudrý Luskag však povolil jen kratičké pronásledování a nato svolal své válečníky zpět do linie.

Další pluky Hoxitlovy hordy se odvrátily od postupu, přitlačily na pouštní trpaslíky s obnovenou prudkostí. A to se mohlo projevit v kritickém oslabení celého Hoxitlova útoku; mimoto nikde jinde podél celé fronty se nenašli obránci, kteří byli tak pevně připraveni na odpor jako tento úsek, obsazený pouštními trpaslíky. Při tomto výpadu se dva velké regimenty obloukem vyhnuly frontě a chystaly se obejít vzdálenou vesnici Actas. Jejich střed však vběhl do tenké linie a obránci se opět snažili ji udržet.

Cordell pohlédl doleva, kde nad polem zamávaly série pochodní. Malý houf payitských válečníků se před vsí ukrýval ve vysoké trávě a všichni najednou zvedli hořící svazky rákosí; v jejich žlutém světle velitel viděl manévry, kterým se nestvůry pokoušely dostat se za vesnici.

"Grimesi! Zpomalte jejich postup!" zvolal kapitán - generál a velitel kavalérie ihned pobídl svého oře.

Kopiníci opět vedli koně kolem křídla jejich linie, aby zabránili stejnému obchvatu, jaký už rozmetali i na druhé straně.

Jízda hřměla vpřed, vtrhla do řad pluků. Napřed první a pak i druhá formace se pod nájezdem zhroutila. Jezdci se obrátili, snížili útočné meče a kopí a tryskem vyjeli k boku třetího pluku.

Tady však nestvůry změnily taktiku. Jak Grimes vedl jízdu vpřed, orcové se náhle přeřadili do tří ohromných čtverců. Stvůry v každém bloku se obrátily na všechny čtyři strany, takže všude hleděly ven. Kopiníci najeli do strany jednoho

z těchto čtverců a koně jich hodně srazili.

Formace se však nezlomila. Pomalu a odhodlaně stvůry bojovaly s jezdci, kteří nyní točili své bojovné oře v jejich středu. Tady se ti tvorové neobraceli, nevystavovali zranitelná záda - naopak, útočili, zuřivě sekali po nohách a bocích vyhazujících zvířat.

Jezdci točili koně a vyrazili v úsilí dostat se ven z obklíčení. Koně se vzpínali, kopali a udupávali, jezdci kolem sebe mlátili krvavými čepelemi. Nakonec výpadem mezi dva obrovské ogry Grimes dostal svého koně ze šarvátky a ještě stačil jednomu z ogrů setnout hlavu, jak se řítit kolem. Ostatní ho následovali a rychle rozšířili mezeru vyseknutou jejich kapitánem.

Po celé délce fronty nepřátelské pluky vyrazily proti tenké linii Cordellových obránců. Daggrande do boje vyslal napřed první, pak i druhý oddíl a pokaždé se jen tak tak podařilo kritický průlom zadržet. Na pravém křídle práskaly magické střely dvou tuctů čarodějů, kteří do nestvůrných řad pražili magii ze samotných hradeb Helmsportu.

Hřmot magie a ohně, smrti a destrukce otřásal celým polem, stoupal k nebesům v ohlušivém crescendo.

Kavalerie zoufale vyjížděla, bodala a sekala si cestu dovnitř a pak zase ven z nepřátelských řad. Jeden z pluků se soustředil na jezdce, semknul je v hrozivém sevření a tentokrát si to vyžádalo všechnu Grimesovu zkušenost a odvahu, aby své muže vyprostil. I tak za sebou nechali tucet z jejich počtu.

V této noci bez konce bojoval o svůj život každý muž, každý trpaslík a půlčík. Vrstva mraků zhoustla, kouzlo světa ochabovalo a pokračovali v boji takřka v úplné tmě. Touha, aby přežili, jim jaksi dodávala dostatek rozhledu, že se mohli nepříteli opřít.

Znovu a znovu jezdci najížděli na okraje útočící masy a vždycky včas uskočili, než se mohly sevřít čelisti další pasti.

Kuše a ocelové břity odsávaly zrůdnou krev, přes pole čas od času zahřměly výstřely arkebuz.

Jedovaté šípy Malých Lidí nalézaly troly, jakmile malí válečníci zjistili, že když dostanou několik zásahů, mohou ty obrovské zelené netvory zabít, neboť jiná zranění se jim jednoduše sama vyhojila.

Zázračné sekery pouštních trpaslíků sekaly a vraždily, zadržovaly obrovský tlak výpadů.

Z lesa vypukl nový ohlušivý řev a se slibem katastrofy pronikal nocí. Píšťaly a rohy a bubny přidávaly k hlomozu a legionáři s ostatními obránci jasně věděli, že ten rámus znamená konec jejich nadějí.

A rozpálil Hoxitlovy, neboť pán nad bestii teď do bitvy vyslal posledních deset regimentů.

? ? ?

"SSS! Někdo jde!" Darien sotva ovládla divokou radost svého hlasu. To světlo! Konečně se blíží ten poklad, o němž tak dlouho snila, zabíjení, po němž tak vášnivě toužila.

Drideri se krčili na plošině a byli vděční, že měsíc se skryl za mraky. Jako tmavé skvrny, temnější než sám les, lnuli k okrajům stavby a hleděli do tiché noci, jež je obklopovala.

"Přichází od Ulatosu, od města," řekl Hittok za chvíli. I Darien vycítila, že hrozba leží na západě.

Ostré oči driderů ponenáhlu objevily stíny, pohybující se v takřka smolné černotě prostranství. V Darienině zraku jeden z nich zářil tak jasně, až se jí zastavil dech; proti aureole horkého svůdného světla nemohla rozeznat postavu.

Už však začínala vychutnávat myšlenku na její smrt.

"Máme na ně udeřit šípy?" ptal se Hittok a jeho hlas byl sotva dech vánku na Darienině zpoceně tváři.

"Ne," ve svém rozčilení promluvila hlasitěji, než měla v úmyslu, a driderové přestali dýchat, když lidé dole zaváhali. Nebyla to však Darienina poznámka, co je polekalo.

Hledíc do světla, Darien viděla, že jedna z lidských postav se pohybovala pomalu jako v bolestech. A pak ji rozeznala..., byla to ona! Halloranova žena! Ona byla tou žhavou silou, která sváděla její chuť.

"Ne," sykla bílá driderka, tentokrát tiše. "Žádné šípy. Počkáme na ně zde, a až začnou vystupovat po schodech, zaútočíme."

"Dobře," šeptl Hittok, přehodil si luk přes rameno a hladce vytáhl černý meč.

"A pamatujte, všichni si dobře pamatujte - až udeříme, ta žena je moje!"

? ? ?

Erixitl klesla s neartikulovaným stonem bolesti. Stočila se do ubohé hromádky, přivřela oči v křeči prudkého stahu.

"Mé dítě!" zašeptala. "Teď přišel jeho čas!"

Halloranova mysl vypnula. Po celou dobu putování, všechny ty měsíce v poušti a džungli, po celý jejich dlouhý pochod do Ulatosu na to myslel, neustále se na tento okamžik připravoval. A nyní, když tu jeho žena ležela v bolestech, ho nenapadala jediná věc - vůbec nevěděl, co má dělat.

"Pyramida!" řekl Lotil klidně. "Musíme ji dovést na pyramidu!"

Halloran se na slepce udiveně podíval. "To musí počkat!" Sklonil se k manželce. "Vezmu tě do lesa, na nějaký mechový palouček. Neboj se, bude to v pořádku!"

"Ne!" Erixin hlas v sobě nesl překvapivou sílu. "Otec má pravdu. Musíme jít nahoru na pyramidu!"

Halloran užasle sjel očima z dcery na otce. Bezradně se obrátil k Cotonovi a klerik ho pozoroval s pochopením, ale také s ocelovou vůlí. Věděl, že Erixitl musí vystoupit po schodišti, i když se v něm všechno vzpíralo. Jejich určení, které je dohnalo až sem, si vyžadovalo její přítomnost na vrcholu této stavby.

"Ale co dítě!" vyhrkl nešťastně. Musíme pro ně nalézt přístřeší a pohodlí."

"Poslyš!" vydechla Erix se zatnutými zuby. "Na pyramidu! Vezmi mě k oltáři!"

Halloran na ni nevěřicně civěl. Byl to přece ten samý oltář, kde na ni už jednou číhala smrt! Co když je tohle cena za

bohův návrat - příšerné obětování jeho ženy a jeho dítěte?!

"Ne!" Vyloučeno, nesmí to dovolit. Opřel se pevně mužům, nemohl však ignorovat její stony, a když se jí podíval do prosebných očí, byl ztracen. "U boha, tak dobře," řekl spíš pro sebe a přiklekl k ní.

"Teď je mi dobře," posadila se a těžce vstala. "Pojďme."

Yhatli ji vedl k patě schodiště. Doléhalo na ně černé temno noci jako poslední závoje tmy před prvními náznaky svítání. Spíš cestu před sebou cítil, než viděl, a nohou nahmatával první schod.

Nevyšel víc jak čtyři schody, když ho uchopily silné šlachovité paže, na ústa se mu hrubě tiskla ruka a ocelové svaly rukou ho přitáhly k tělu.

Tělu, pokrytému tvrdou kostěnou skořepinou.

? ? ?

Z Cotonovy kroniky:

Bestie tmy se ženou po schodech pyramidy. Yhatli je chycen první, chvíli se brání a pak ztichne.

Hledím s obavami, nemohu pomoci a ustupuji, neboť toto jsou stejně znetvořené bytosti jako tvorové Zmijí Ruky. Nesou zřetelné známky božího trestu ve znetvořených tělech, v jejich chlupatých pavoučích nohách.

Teď mezi bytostmi vidím jedno bledé bělosti, stojící stranou ostatních, ční v temnu nad námi, jak hledíme ze země vzhůru. Tato, zřejmě ženského rodu, je naplněna mocí a nebezpečím.

Je to také bytost magie spáru. Cítím v ní sílu Zalteca a vím, že je hrozbou, která musí být zničena.

21

Větrné svítání

HAL OVLÁDANÝ BOJOVÝMI INSTINKTY SE ani nezastavil, aby přemýšlel. Tmou černé noci viděl z pyramidy sestupovat hrůzné tvary, první se zmocnil Yhatliho a držel ho pár schodů od země.

V ruce mu zasvítíl Helmův Zub. V příštím zlomku vteřiny z něj odkapávala lepkavá černá krev vedoucího dridera. Tvor zemřel, jakmile sestoupil na trávu, a další obezřetně odběhl nahoru z dosahu jeho meče.

Osmínohým driderům nečinilo žádné potíže udržet se na úzkých strmých schodech. Oči přizpůsobené nočnímu vidění jim v této styžské tmě poskytovaly nepřekonatelnou výhodu. I svit Helmova Zubu se v té neprůhlednosti skoro ztrácel.

"Pomoc!" chroptěl Yhatli, jak se zmítal, aby se vyprostil ze silných paží, jež ho držely. Kopal kolem sebe, nenadálý útok a příšerná podstata jeho soka ho šokovaly. Driderové pobíhali kolem a viděl, že tři z nich postupují dolů k Halloranovi.

Erixitl se svezla na zem vedle Hala a děsivé vědomí její zranitelnosti bylo jako fyzické pouto, které je k sobě vázalo. Boj byl nevyhnutelný, vždyť vlastně už začal, ale nemohl dovolit, aby řádl v blízkosti jeho ženy. Coton s Lotilem se u ní skláněli, tak vystoupil na první schody, aby pomohl Yhatlimu.

"Zbav mě toho!" Yhatli se kroutil v driderově sevření a jeden z pavoučích mužů se na něho hnál, zvedaje černou čepel. Vstoupil mezi ně Helmův Zub, černou zbraň odrazil a Hal pokročil o schod. Ruka bleskově vyrazila vzhůru, hrot jeho meče vjel do boku Yhatliho věznitele a uvolněný Yhatli se skutálel dolů. Halloran odrazil dva útočící dridery, ustupoval schod po schodu, až stál opět na rovné zemi.

Yhatli vyskočil a postavil se k němu, tasil svou pýchu a ocel meče se zableskla odrazem jasu Helmova Zubu, jako kdyby v sobě měla vlastní oheň.

Za nimi zasténala Erixitl. Teď se k nim hnalo víc těch zrůd a obě čepele třeskly o černou ocel a pak se pár driderů pokusilo kolem nich proklouznout. Yhatli se stočil stranou, avšak jeho nezkušenost s novou zbraní se ukázala být drahým handicapem.

Drider se utkal s jeho mečem přímo, stlačil mu čepel dolů a bokem k Yhatliho pravé straně. Na krátký okamžik byla mladíkova hrud' a břicho obnažené a drider toho rychle využil. Černá čepel se mihla, vystřelila mocně vpřed a Yhatli vydechl bolestí. Krev se vyhrnula z hluboké rány a bezmocně klesl do prachu.

Halloran vykřikl temnou kletbu, bleskem se otočil na zabijáka a rozmáchl se Helmovým Zubem silou své plumy a zuřivosti. Oči dridera se vytřeštily hrůzou, zvedl zbraň k obraně, jen aby se roztříštila jako sklo, když se setkala s Halovým úderem. Blyštivá kosa Helmova Zubu pokračovala ve své dráze, projela lebkou a krkem a půlkou černého hrudníku.

Neměl čas se postarat o svého přítele, ani ho želet. Zahlédl bílý tvar, bílou vránu mezi černými tvory, a hluboko v srdci ji poznal. Její druhové se k němu rojili a stál tu se zvednutým mečem před svou manželkou a knězem a slepým pérařem jako jediná hráz mezi bezmocnou trojicí a jistou hrůznou smrtí.

Halloran bojoval bitvu jeho života. Vyrázil proti driderům, cítil, že náramky plumy na zápěstích mu vedou meč vpřed se silou, o níž se mu ani nesnilo.

Odskočil doprava, pokročil vpřed a ustoupil. Helmův Zub usekl ruku od drovova torza a nohu od pavoučího těla. Čepel řízla hluboko do tmavého elřího trupu a roztříštila další meč z černé oceli.

Rychlý drider bokem jako krab pelášil kolem Hala, zatímco dva jiní vyrazili do frontálního útoku. Jeho meč projel srdcem, leč celá jeho bytost křičela strachem ne o něho, ale o Erix za ním - ta se teď neozývala.

Napnul v těle každý sval, vytrhl meč z oběti a ut'al hlavu druhého útočníka před sebou, aniž by zvolnil rychlost obrátky. Setrvačnost ho nesla do pádu na bok a jak se kutálel, odsekl dvě levé ochlupené pavoučí nohy.

Tvor zuřivě syčel, sklouzl nazad a zvedl meč a Halloran, vrčící bojovým běsem po něm skočil a dvěma ranami, jako by mlátil kladivem, ho zatlačil nazpět. Druhý úder vyrazil driderovi zbraň z ruky a Hal bez váhání mávl mečem, odseknuv horní část jeho těla od odporného osminohého zadku. Obě poloviny se křečovitě svíjely, černé droví ruce chňapaly po zadní Části, jako by se s ní chtěly zase spojit. Halloran se již otáčel k hrozbám před sebou.

Několik těch bytostí vyrazilo vpřed a napadlo mu, že jeho pomsta ho stála vteřinovou ztrátu, kterou si nemohl dovolit.

Odrazil první výpad a zakolísal. Druhému se vyhnul, když se stočil - a padal. Pak byl však na zemi, driderové se na něho rojili, někteří ho ale míjeli!

"Erixitl!" Myslel na ni a neuvědomil si, že vykřikl nahlas.

Nad sebou viděl černý zvednutý meč a pak viděl jen tmou.

? ? ?

Nejdřív ji napadlo, že by toho muže mohla zahubit výbuchem magie, aby si potom mohla pohrát s umíráním té ženy za ním. Darien si však vzpomněla: až příliš často v minulosti vymrhala na Hallorana a jeho ženu spousty mocné magie a pokaždé ji zneškodnila ženina kouzelná ochrana.

Darien se tedy opatrně kradla dolů po schodech a nechala dridery, aby za ni bojovali její bitvu. Měla jen jeden cíl - tu sladkou květinu světla, která na ni kývala s neodolatelnou svůdností.

Viděla ji, ležela zkroucená na zemi v předporodních bolestech. Zlovolně se ušklíbla, že se nechala chytit ve chvíli slabosti, slabosti, která bude fatální.

Bílá driderka se plížila podél okraje bojiště, sledovala, jak její druhové útočí a umírají Halloranovou rukou. V chladném, neosobním smyslu toho člověka obdivovala pro divokost jeho boje. Pohled na jeho upocenou, zkrvavenou postavu ji vzrušil způsobem, jež nepoznala od Noci Nářku.

Věděla však, že jeho zápas je marný, a dívala se na jeho pád s pocitem lítosti, jako kdyby zbytečně zahynul ušlechtilý kůň.

Darien pomalu lezla k ženě na zemi, slyšela její výkřik, viděla u ní dva staré muže.

Erixiny tmavé oči se upřely na Darien a překvapilo ji, co v nich bylo hněvu a mocné vůle.

? ? ?

Erixitl zasténala a bolestí zvrátila hlavu. Viděla úděsný číhavý obličej bílé driderky a domyslela si, že Halloran musel padnout. Měla strach, že zešílí.

Lotil náhle zvedl hlavu, vstal a v rukou držel měkkou bohatou pokrývkou, utkanou v nádherných barvách a zářivých, neobvyklých odstínech.

Darien se zastavila, cítila zvláštní zmatek a i její druhové se zaražené otáčeli.

Lotil pokrývkou jemně roztočil, barvy zavířily tím nejsvůdnějším způsobem, utvořily otáčivý vír, jenž bílou driderku přitahoval nutkavou, hluboce naléhavou silou.

Muž se šoural pryč od své dcery, opatrně našlapoval, aby nezakopl. Zvedl teď zářící pokrývkou před sebe, točil ji čím dál rychleji. Když došel k tiché postavě Yhatliho, zůstal stát, ač pokrývkou nepřestal vířit. "Ne! Tati - ne!" zašeptala Erix.

Lotil pěřovou pokrývkou pustil, lehounce padala a rozestřela se po neživé postavě hocha jako pohřební závoj. Potom slepec ustoupil stranou, jeho prázdné ruce otáčely jen vzduch, avšak barvy setrvaly ve vířivém širokém sloupu, jenž dridery přitahoval - nutil je, aby jej následovali.

Lotil znovu vykročil, sloup se natahoval do výšky, točil se stále rychleji. Vzdaloval se od pyramidy, kráčel přes otevřené prostranství a jeho dcera ho pozorovala, jak jde. Zář jeho magie osvětlovala široké okolí a viděla dridery, těch osm, co ještě žilo, že následují jejího otce v těsné smečce a ta bílá, Darien, šla v čele.

Vířící barvy kolem Lotila už vzrostly do tornáda, sahaly vysoko do oblohy a teď svým brilantním oparem objaly samotné dridery. Celý houf se pomalu, vytrvale sunul ke kolmému spádu.

"Prosím! Ne!" šeptla Erix, vydechujíc v krátké úlevě mezi křečemi. "Tatínku..."

Její hlas byl slabý a Lotil by jej nedbal, i kdyby jej mohl zaslechnout.

? ? ?

Darien od té vábivé mocné záře nemohla odtrhnout zrak. Mocné kouzlo pluny ji zotročilo, zajalo ji a její druhy tak jistě, jako pevná oka síť.

Následovali starého slepce přes trávník. Někdy se zastavil a uklonil se, jako kdyby prováděl jakýsi druh obřadního tance. Pak zase vykročil a driderové za ním.

Hluboko v Darienině bytosti se ozvalo nervózní hryznutí poplachu. Předměty hišny - pařáty a jed a hadí kůže, jež nesla v brašně u pasu začaly na jejím boku táhnout, jejich váha se stávala těžkým břemenem. Temná síla vřela v její mysli, snažila se odtrhnout její oči od hypnotické představy, která ji učarovala.

Stále však měla před sebou tu nutkavou zář. Namáhala se, aby udržela krok s ostatními dridery, tlačili se kolem ní a před ní, ale váha hišny ji zdržovala.

Neviděla útes za Lotilem - nikdo z driderů jej neviděl. Všichni o něm věděli, jenže ta znalost byla uložena v nějaké zasuté logické části jejich mozků, která teď nepracovala. Byli si vědomi pouze nepřičetné touhy tu zář dosáhnout,

přivlastnit si ji, pohltit!

Driderové se dychtivě vrhli vpřed a Lotil ustoupil. Ti tvorové se po něm sáпали, jejich prsty se chytaly jeho oděvu, nohy je hnaly za ním.

Muž a zrůdy přepadli přes okraj spádu v otáčivém víru světelných barev, jež ve strašidelném tichu padaly dolů do hloubky k rozeklaným skalám. Náraz jejich těl na kameny byl konečným pochmurným zvukem.

V posledním okamžiku temné síly v Darien zvítězily. Cítila hrozivé nutkání skočit - vpravdě zakolísala, na okraji útesu ji sklouzly nohy, svezla se pár stop dolů a zachytla se nějakých kořenů.

Lapala po dechu, nohama zoufale hledala oporu, a až ji jejich osm noh po chvíli našlo, padla vyčerpáním. Rozechvěla se náhlým chladem a přestálým šokem. Přemýšlela, jak těsně unikla záhubě, zatímco její druhové se slepým člověkem zahynuli hluboko dole.

Tiskla se ke stěně skály, kde ji nikdo nemohl vidět, a zatím odpočívala. Musela si odpočinout. Znovu v ní zavřel vztek a nenávisť k prokletým lidem, co ji porazili - ale žila, a síly se jí vracely.

Brzo se pomstí.

? ? ?

Posledních deset pluků Hoxitlovy armády odsoudilo obranu Actasu, druhé vesnice Cordellovy obranné linie, k zániku. Orcové vyrazili vpřed se silou nezkrutného běsu a přehnali se kolem obou stran shluklých domů.

Grimes vedl nájezd za nájezdem, jeho družina jezdců pomalu řídla, ale bylo to, jako kdyby se pokoušel zadržet příliv oceánu. Nakonec jezdci uznali, že další útoky jsou marné, a stáhli se zpět k přeskupení.

Raději než beznadějně držet Actas, zeslabit armádu či dovolit, aby byla vybita jak u Nayapu, Cordell nařídil trubačům, aby dali signál k ústupu.

Obránci se vymanili z divokého masakru a během ústupu se usilovně snažili udržet si bojovou formaci. Kavalerie se rozdělila do čtyř malých jednotek a zatlačovala nejútočnější hroty pronásledovatelů.

Ostré salvy mušket a smrtonosné sprchy šípů odradily nepřítele od příliš násilného doléhání. Přinutili přece protivníky, že se stahovali z bitevního pole. Když byl boj vyhraný, proč na ně tlačit?

Žádný bojovník, nelidský či lidský, ať trpaslík nebo orc, nechce být ten poslední, kdo zemře ve vítězném klání.

Modré, bledé světlo rozbřesku začínalo zalévat pole, pozvolna odkrývalo počty udatných válečníků rozhozených po rozdupané spoušti kdysi tak svěží, voňavé savany. Trpaslíci z pouště, Malí Lidé z džungle, válečníci z Tulom-Itzi a Payitu, žoldnéři z Mečového pobřeží - ti všichni vmísili svou krev do hlíny, už nedbali o rozdíly, které je rozlišovaly, nebo o spojenectví, které je svedlo dohromady.

Přesto většina těchto bojovníků, obránců tohoto spojenectví zůstalo naživu. A oni to byli, kdo dosáhli vysokých hliněných hradeb Helmsportu. Ustoupili v pevných útvech a u zdí pevnosti je očekával Cordell s Daggrandem. Oba důstojníci rychle přidělovali ustupujícím šikům příhodné hradební pozice.

Když poslední řady Hoxitlových pluků doběhly na bitevní pole, žádný boj nebyl k nalezení, obránci odešli. Daly se do vítězného oslavování a hlomozné vlny chaotického řevu narážely na vlnolam silné pevnosti.

Hradby dobře posloužily svému účelu. Orcové, obři a trolové vylezli strmě svažitou vnější zeď, navrchu se setkali s obránci stěsnanými muž vedle muže, a ti své vysoké stanoviště odhodlaně bránili. Hordy byly příliš početné, než aby mohly celou sílu vrhnout proti omezené frontě, a Cordell této výhody využil. Jeho muži teď bojovali bok po boku a pohánělo je vědomí, že už není kam ustoupit.

Helmsport buď mohou udržet, nebo zde všichni zemrou.

? ? ?

V této osudové temné noci se k prostranství u Dvou Tváří blížil masivní monolit, jenž byl Zaltecem. Bůh války tam cítil moci, moci plumy a hišny. Věděl, že okamžik jeho konfrontace s Quotalem ještě nenastal.

Tak skalnatá postava válečného boha čekala, netečně stála, zatímco Halloran bojoval o svůj vlastní život, když driderové ohrožovali jeho ženu, a tornádo plumy odnášelo bytosti Lolth k jejich zániku.

Zaltec cítil blízkost narození dítěte a tato drobná jiskřička, zcela bezvýznamná z nadhledu někoho, kdo vládl armádám, svítila před krvežíznivým bohem jako jeho vábné sousto.

A tak Zaltec tiše stál, pozoroval a čekal. Jeho chvíle brzo přijde a dobude největšího vítězství.

? ? ?

Když se Halloran se sténáním posadil, Coton zvedl ruku z bojovníkova čela a přešel k Erixitl, která v bolestech lapala po dechu. Hal se zvedl na nohy, v hlavě mu prudce zabušilo. S vágním odstupem si všiml, že Lotil a driderové zmizeli, vykročil ke své ženě a poklekl u ní.

Chvíle porodu se blížila. Kněz před ní zvedl ruku a mírně zavrtěl hlavou.

"Já vím," šeptala. "Musím nahoru."

Neohrabaně, bolestně vstala s Halovou pomocí a Coton šel pro péřovou pokrývku, kterou Lotil zakryl Yhatliho. Mladík po ní byl tichý a studený, jeho krev se vsákla do rohu péřového povrchu ve velké tmavé skvrně.

Opatrně a trpělivě stoupali po schodech vzhůru, zastavovali pokaždé, když Erix sténala. Ve světlajícím příšeří rána jim trvalo nekonečné minuty, než došli nahoru, a když tam dorazili, obloha lehounce zmodrala.

Coton rozestřel pokrývku na plošinu pyramidy co nejdál od pochmurného oltáře, Halloran na ni svou ženu uložil a

opět začala sténat. Zvrátila hlavu dozadu a vykřikla a Halloran shledal, že hledí a pak jemně zvedá svého syna. Děťátko kopalo, zmateně mávalo ručkama a pak začalo křičet.

"Je to chlapec," řekl zbožně a vložil ho Erix do náruče.

Coton je překvapil, když uchopil pokrývku a naléhavě za ni tahal, až ji uvolnil, a Erix užasle vydechla. "Je to Plášť - Jednoho - Pera!"

Skutečně! Plášť utkaný z bezpočtu drobounkých peříček, na němž Lotil pracoval takovou dobu, vypadal přesně jako ten, co nosila - ten, který ji označil za vyvolenou dceru Quotala.

Zvolna a důstojně se Coton postavil, obřadně na pažích odnesl vlající plášť k oltáři a jemně jej rozestřel.

V tom okamžiku se slunce vynořilo nad východním obzorem. První paprsky dne dopadly na oltář a plášť je odrážel v duze oslnivého svitu.

? ? ?

Opeřený Drak se prudce stočil do střemhlavého letu dolů. Poštlí poprvé pocítil tah zemské přitažlivosti a pak užřel oceán, který v úsvitu šedavě zmodral a prostíral se na obě strany, kam až dohlédl.

Ne však před ním. Tam se v dálce objevila tenká čára zeleně, rychle se zvedala do útesu u Dvou Tváří. Nyní spatřil i ty dva obličejy, které znal z dřívějšíka..., stále zíraly k moři, čekaly... čekaly na něho!

Či přesněji - na Quotala.

"Darovala život, abych se mohl vrátit!" zvolal nadšeně Opeřený Drak.

"Obětování?" naléhal Poštlí.

"Ne - zatím ne," odvětil bůh - vyznělo to hrozivě. Teď však Opeřený Had neměl čas pro smrtelníky.

Obrovský drak letěl k malé pyramidě, ponenáhlu se spouštěl dolů. Přistál, zapřel se jednou masivní nohou na všech čtyřech rozích plošiny.

Po nespočetných týdnech na mocném opeřeném krku Poštlí poprvé sklouzl k pevné zemi. Svižně seskočil na chladné kameny a ve stejném okamžiku zaslechl hlomozný praskot káceného lesa. Ohlédl se po zvuku a viděl kolosální kamennou postavu vzdáleně připomínající člověka, ale s groteskními rysy a masivními prsty s drápy, a ta se k nim valila lesem. Ta monstrózní věc pod sebou s každým krokem drtila vysoké lesní velikány.

"Poštlí!" Válečník slyšel své jméno a vyjeveně se obrátil.

"Hallorane!" vykřikl radostí a údivem.

Potom drak opět vzlétl.

? ? ?

Vlny nestvůrných hord zas a znovu útočily na vrchol hradby, kde je potkávaly šípy a meče a výbuchy arkebuz. S rostoucím vztekem je Hoxitl posílal do výpadu, aby se vecpaly na ochoz a přes něj.

Ráno se jasnilo do plného dne, a každý útok zatím ustoupil, odražen s krvavými ztrátami. I obránci platili svými životy, ale pod svahem vnější pevnostní zdi ležely stovky těl, každé s vypáleným rudým cejchem Zmijí Ruky. Konečně bestie ustoupily k odpočinku a poprvé po mnoha hodinách na ztichlém poli zavládl požehnaný klid.

Jak se slunce vyhouplo na oblohu, ozářilo čisté vody laguny i nekonečný, sytě modrý oceán. Rozvlněná hladina širokého moře zářila jako samo čisté světlo.

Ne však země. Tisíce těžkých nohou roztloukly zemi a svahy pevnosti do přilnavé hnědé břečky. Přes savanu táhl kouř a zápach požárů ze dvou vypálených vesnic a salvy mušketýrů nadělaly nová mračna, valící se kolem zdi pevnosti.

Bestie Zmijí Ruky se shlukly do svých pluků, tábořily a odpočívaly. Ačkoli žádný z těchto útvarů nebyl docela zničen, devět nebo deset jich utrpělo katastrofické ztráty a z původní tisícovky orců v nich zůstal pouhý zlomek.

Hoxitl věděl, že lidé jsou v pasti. Dlouhá noc bitvy si vybrala svou daň od útočníků stejně jako od obránců. Docela se mu hodilo, že jeho bestie nabere síly před novým útokem.

A v příštím a pak možná budou další. Bez ohledu jak dlouho to bude trvat, Hoxitl věděl, že jeho vojsko zvítězí.

? ? ?

Darien se opatrně, obezřetně vytáhla po horní části srázu. Teď, když slunce vyšlo, musela si dát pozor, aby ji lidé nespatri, ač instinktivně tušila, že ji nebudou hledat.

Viděla nad sebou přelétnout draka a neomylně pochopila, že on je její nepřítel, ten nepřítel, dokonce pravý protiklad její hišny. Nyní jí jeho příchod dal šanci, kterou potřebovala.

Spatřila toho tvora - široká, zářivě barevná křídla lehce mávala, jak stál na vrcholku pyramidy. Díval se na druhou stranu k vysokému kolosu v džungli.

Darien pádila přes trávník k patě pyramidy a byla si jistá, že shora ji nikdo nepostřehl. Pomaloučku, přikrčeně lezla schodištěm, aby se vyhnula objevení.

Nebyla ani v polovině, když mohutný drak skočil do vzduchu. Driderka se přitiskla těsně ke kamenům a bez dechu pozorovala, jak se řítí ke kamennému obrovi - Zaltecovi.

Dvě božstva se srazila a země kolem nich pukala. V půdě se otevřely velké trhliny, polykaly hlinu i stromy, a síla nárazu způsobila, že kolos zavrával dozadu. Ale potom masivní skalnatá pěst dopadla na krk Toho Opeřeného a drak padal nazad a jedno křídlo na okamžik složil na záda.

Quotal dopadl na zem, rozdrtil tucty stromů a povrchem se šířily další trhliny. Pyramida se od základů otřásla a Darien se držela rukama i nohama, aby nebyla shozena dolů.

Drak se vzepnul do plné výše a z široce rozevřených čelistí vybuchl syčící oblak plamenů a kouře. Žhoucí inferno Zalteca zahálilo, ale bůh války si jej nevšímal. Vrhł se na Quotala, leč tentokrát drak odskočil.

Boží vedli svou válku, nedbali o živé věci kolem nich, ať to byly stromy nebo zvířata či lidé. Destrukce jejich souboje drtila míle lesa, vyvolala zemětřesení a otevřela propasti a hrozila, že zničí celý Payit.

Darien vycítila svou příležitost. Kradla se přes posledních pár schodů a vykoukla na vrchol. Jak předvídala, všechny oči byly upřené opačným směrem, k válečným božstvům.

Triumf ležel před ní a v Darien zavřela černá radost. Byla tam ta žena, unaveně seděla, na prsou držela raneček a užasle pozorovala boží zápas. Darienin úsměv se divoce napjal.

Driderka pomaloučku, nehlučně vylezla na plošinu. Kouzlo spáru ji ovládalo a způsobilo, že všechna její energie se dravě soustředila na cíl plumy.

Potom zaútočila.

? ? ?

"Kolik jsme ztratili?" vyptával se Cordell kapitána Grimese. Stáli na ochozu hradeb, kde mohl mít bestie rozložené kolem pevnosti na očích.

"Třicet koní - ale jen dvacet jezdců." Kavalerista vzdychal únavou a beznadějí.

"Zachránil jste stokrát víc," povzbudil ho kapitán - generál. "Bez vás, bez vašich zásahů bychom se nikdy nebyli v stavu dostat do pevnosti."

Grimes se slabě usmál. "Pořád nevím, k čemu to bylo dobré," mávl rukou na hordy dole na poli.

"Och, pomohlo to víc, než tušíte. Koupili jsme si tím čas k odpočinku. Čas pro Rodolfa a naše loďstvo. Čas pro Erixitl a její zázrak. Čas - a všechno, v čem nám čas může pomoci." Cordell ho srdečně plácl po rameni. "Jděte si odpočinout. Později určitě bude moc práce."

Kapitán jízdy vděčně kývl, obrátil se k odchodu a oči mu sklouzly na lagunu a na oceán. A ztuhl.

"Co je?" Cordellovi neušla jeho reakce a ohlédl se.

Bílé plachty na obzoru byly jako droboučké tečky, ale rychle se přibližovaly. Zpočátku byly nezřetelné, za chvíli se daly rozeznat - flotila! Karaky, co vyslal do Azulova moře, se vrací! Mohli je již spočítat, byly všechny, všech pětadvacet lodí.

"Rodolfo!" Křikl Cordell a výkřik se odrážel a zněl celou pevností. Karaky připluly blíž a všichni v Helmsportu jásalí.

A pak mohli vidět své kultakánské spojence, lemující paluby a zbytek legionářů, které zanechali v poušti a dohromady to bylo víc než pět tisíc čerstvých posil, lačnicích vrhnout své síly do boje.

? ? ?

"Tady jste! Co se stalo? Děťátko?" Hlas odpoutal Halovu pozornost od Poštliho, oči se mu vytřeštily překvapením. Hleděl do stejně překvapené tváře Yhatliho, který vystupoval nahoru posledními schody. Dokonce i dějinná bitva mezi bohy byla zapomenuta v radosti, že vidí svého mladého druhu.

"Ty jsi naživu!" volal nevěřicně. Chytil chlapce a zahleděl se mu do tváře. Yhatliho oči byly čisté a zvědavé. Přejel mu zrakem po hrudi a ani nepoznal, kde byla rána. Ani jizva po ní nezbyla.

"Kouzlo plumy," dodala Erixitl tiše, aby nevyrušila dítě.

Novorozeně se hlučně krmilo, spokojené se světem matčiny náruče.

Halloran se obrátil k Poštlimu a mocně ho plácl po ramenou. "A vidět tě celého a zdravého bylo přání, které jsem si ani netroufal říct nahlas!" hlas mu radostí zvonil.

"Měl jsem... štěstí," řekl Poštli suše.

"Ale co - Pozor!" Yhatli třeštil oči někam za Hallorana.

Coton se bleskurychle otočil, a Halloran se udiveně odvrátil od přítele. A spatřil Darien - syčela a prskala a hnala se k jeho ženě.

Ještě dřív, než se muž stačil pohnout, Quotalův kněz uchopil plášť, ta zářivá pera, jež ležela na oltáři, která po zázračné proměně během Erixina porodu otevřela Quotalovi bránu do světa. Kněz jej hodil na driderku.

Darien zaječela odporem a nenávistí a klerik po ní skočil. Coton byl obdivuhodně mrštný, a než Halloran vytasil meč, klerik s Darien byli sevřeni jako pár příšerných milenců a mezi nimi zářilo jasné peří pláště.

Bohové se zase srazili a svět se zatřásl. Drak vydechl další záplavu ohně a celé úseky lesa shořely na popel. Zaltec draka mlátil obrovitými kamennými pěstmi, a kde rány dopadly, tam se v půdě otevřely velké holé krátery. Propasti v zemi se rozšířily a zdálo se, že ten, co prohraje, s sebou strhne celou Mazticu, než skoná.

Výběžek útesu se chvěl v zemětřesení, z jeho stěn se začínaly odlamovat kusy skal a s hřmotem se řítily dolů do oceánu.

Svět kolem nich se rozpadal.

Coton také cítil tu hrozící zkázu. Celoživotní služba jeho bohovi ho přivedla až sem, k zániku všeho živého. Země hluboce duněla a pyramida dosedla níž do svých základů.

Drider a klerik se zmítali po plošině pyramidy ve změti plumy a hišny - ve změti Quotalovy a Zaltecovy magie.

Bitva bohů běsnila dál a pak klerik Quotala učinil něco, čím ohromil dokonce i samotného boha. Po víc než dvě desetiletí mlčel, vázaný slibem tomuto bohu, který bořil jeho svět.

Coton zaklonil hlavu a hlasitě zaklel.

"K čertu s vašimi nároky!" vybuchl a bozi se přestali strkat. "K čertu s vaší chamtivostí a krutostí - oba jděte k čertu!"

Bozi zadrželi své rány, otočili mocné hlavy k tomu drzému smrtelníkovi. Pak Quotal zuřivě zavyl a vrhl se ke knězi, který porušil svou přísahu a ještě svého boha proklel.

I Zaltec se rozběhl, aby zabil člověka, který se opovážil přerušit odvěký spor mezi bratry.

Coton stočil zrak k Halloranovi. Obličej měl napjatý agonii námahy, s níž držel Darien v objetí kouzelného pláště plumy a věznil tak její černou moc.

"Oni nás zničí," vyrazil přerývaně. "Musíme je poslat zpět - odstranit je z tohoto světa. Oni sem nepatří!"

"Ale - ale jak?" Halloranovi stydla krev v žilách, když se obě hrozné postavy přiblížily.

"Ty si troufáš proklínat moje jméno?" Quotalův hlas dunivě hřímál, až jim téměř praskly uši. "Ty? Ty, co ses modlil za můj návrat, prosil o mou přítomnost?"

Dva bozi čněli do výše, jeden zdroj plumy, zosobnění její mocné síly; druhý tmavá představa hišny a strůjce její temné moci. Na smrtelníky hleděli s chladným odstupem. Viděli muže plumy, svírající plášť výsostného kouzla per, jimž ovíjel odporné stvoření hišny. Sama podstata těch dvou mocí proučila krví těchto malých tvorečků a dávala jim životní sílu, aby svedli svůj boj po celém světě.

Kněz se znovu stočil k Halloranovi. "Usmrť mne!" sykl napjatě. "Zabij nás oba - hned teď! Je to naše jediná šance! Bohové se vztyčili nad pyramidou, připraveni rozmáchnout všechny do nicoty.

"Teď! Už nezbývá čas!" Cotonův hlas byl zoufalou prosbou.

Halloran jen bezmocně stál a mlčel. Nemohl se přinutit, aby napadl tohoto starého muže, společníka, jenž je doprovázel Pravým Světem. Nutil svou ruku, aby zvedla meč, ale ani se nehnula. Erixitl si přitiskla dítě k hrudi a vzhledla k němu zděšenýma očima.

Jednoho muže však nepoutaly žádné podobné zábrany. Poštli prudce vytrhl Halloranovi zbraň z ruky, přiskočil k zápasícím, právě jak Opeřený Drak otevíral čelisti, aby je všechny obětoval.

A ostrá čepel našla svůj cíl.

Krvavý hrot Helmove Zuby hladce projel klerikovým tělem, roztrhl plášť plumy a zařízl se hluboko do Darieniných útrob. Zařvala bolestí, potácela se dozadu silou, která Poštlimu vyrvala meč z ruky.

Klerik k ní však lnul i ve své smrti, a jak se krev plumy a hišny mísila a stékala na kameny pyramidy, moc bohů vyprchávala.

Quotalovy čelisti vydechly trochu kouře, ale sám drak již pomalu začínal blednout, mizet z dohledu. Ohromná skála Zalteca klopytala oslabeně nazad, najednou se zakymácela a s děsivým rachotem dopadla na zem, kde se roztříštila do neživého kamení.

V době, kdy se prach usadil, Quotal už nebyl k spatření.

? ? ?

Tokol se připojil ke Cordellovi a obráncům. Stáli na poli před branami Helmsportu a společně pozorovali bestie Zmíjí Ruky, které se stahovaly a odcházely do džungle.

"To je tak vylekal náš příjezd?" uvažoval kultakánský vůdce.

"Možná," odpověděl kapitán - generál. "A možná, že je v tom něco jiného. Vypadají, jako kdyby z nich vyprchala všechna chuť k boji."

"Doufejme, že je ta nechut' nepřejde," bručel Daggrande a zamračeně hleděl za nepřátelskými pluky.

Unavená skupinka lidí se táhla podél břehu a spěchali je pozdravit. Poštli s Yhatlim pomáhali Halloranovi s primitivními nosítky, na nichž seděla Erixitl s dítětem v náručí.

"Bohové odešli - vrátili se do svých nesmrtelných rovin," řekl jim Hal plochým, vyčerpaným hlasem. "Svět přenechali nám, lidem."

"Abychom s ním naložili dle své vůle, ne zvůle," dodal Poštli s významným pohledem na Cordella.

"Co to neseš?" Daggrande zvědavě ukázal na svitky malovaných znaků, které Hal nesl v ruce.

"Jsou to Cotonovy kroniky. Na tyto svitky namaloval celý popis našich dobrodružství. Je v nich velký kus dějin Pravého Světa."

"Dějin, které se mění od hodiny k hodině," pronesl Cordell v řídké chvíli zadumání. Potřásl hlavou, jako by nutil své myšlenky do přítomnosti, a zahleděl se tázavě na Hallorana. "Za pár dní odjíždí do Amnu první část lodí. Vysloužil jste si cestu domů, je-li to vaše přání." Hal zavrtěl hlavou, mdle pohlédl svému bývalému veliteli do očí. "Můj domov je nyní zde - v Maztice. Možná, že někdy přijedu na Mečové pobřeží na návštěvu. Prozatím já - my - nepojedeme nikam."

Doslov

Vítr smetá Neznámé moře, žene se od východu s neustávající silou, bičuje vlny a vrhá je proti břehům s korunami pěn. Vítr se nese nahoru nad opuštěný útes Dvojí Tváře, kde zelenou džungli rozerval trhliny a propasti, kde staleté stromy leží skácené, rozdupané a spálené. Přičaplá pyramida stále stojí, a ty dva obličejové útesy zírají do dálky, do ostrých šlehů větru, ale moře před nimi zeje prázdnotou.

Potom se vítr zatočí a letí k Ulatosu, jenž vykvetl do živého obchodního města a společně s Helmsportem se stal nejvyhledávanějším přístavem podél celého pobřeží Pravého Světa. Z Ulatosu jsou vyváženy poklady nad zlato - poklady bohatého kakaa a baculaté kukuřice. A jiné zboží - koně, ocel, vozy, dobytek a mnoho dalších - sem přichází z

Mečového pobřeží a odtud do celé Mazticy.

Teď s větrem na západ, do Kultaky. Město ztratilo svého odvěkého nepřítele, neboť říše Nexaly už neexistuje. Kultakánci však stojí na hranicích pekelné země, takže jejich válečnická bdělost neochabuje.

Potom vítr zavíří kolem sopek Zatal a Popol, lehce se dotkne dýmajícího nexalského údolí. Je to, jako by zdejší vzduch byl urážkou svěžímu větru z moře, a tak letí rychle vzhůru a ven z údolí, zanechávaje jeho páchnoucí trosky brlohům tisíců nestvůrných obyvatel. Ovšem někde pod těmito sutinami leží zlaté výkupné celé bývalé říše. A kdyby to bylo na větru, zůstalo by tam navždy.

Teď se s hvízdáním žene k jihu podél lánů zrající kukuřice a dolů přes úrodná údolí, kde kdysi bývala holá poušť. Sleduje tato údolí k rychle rostoucímu městu Tukanu, které žije podle starých zvyků Pravého Světa, ač i zde se projevuje vliv cizinců. Bohové žádající krvavé oběti zmizeli, zavrhlí je lidé, kteří chtějí svůj svět pro sebe.

Zde, v tomto silném městě tradic, žije muž a žena a oba v sobě nesou ty nejlepší znaky obou světů. Jejich dítě - a brzo to budou jejich děti - roste a sílí a jejich domov je místem klidu a míru.

A vítr, jako by byl spokojený, se otáčí jemně zpátky k moři.

OBSAH

Předmluva 7

1 VĚTRY NAD PRAVÝM SVĚTEM	9
2 ÚRODNÁ POUŠŤ	26
3 CESTY SE SBÍHAJÍ	43
4 VAROVÁNÍ VE SLUNCI	58
5 ŽIVOUČÍ BŮH	74
6 POCHOD A PŘEPAD	88
7 MĚSTO BOHŮ	105
8 HLÍDAČI DUCHŮ	119
9 V ZOUFALÉM ÚTĚKU	132
10 STOPAŘI V DŽUNGLI	144
11 CESTY DO PAYITU	159
12 ZAJETÍ A ÚNIK	176
13 VĚZEŇSKÉ OBŘADY	190
14 NOC KOČKY - BOHA	203
15 HORSKÉ OPEVNĚNÍ	216
16 POMSTA A VÍTĚZSTVÍ	236
17 KONFRONTACE V HELMSPORTU	246
18 ZAJMUTÉ ARMÁDY	261
19 SHROMÁŽDĚNÍ SIL	275
20 DRUHÝ BOJ U ULATOSU	290
21 VĚTRNÉ SVÍTÁNÍ	307
DOSLOV	325

Ztracená království - sága

MAZTICA

svazek 3

Douglas Niles

Opeřený Drak

Z anglického originálu

MAZTICA volume 3

Feathered Dragon

vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1991
přeložila Dagmar Krafková
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2, Brno
v nakladatelství NÁVRAT, Brno
jako svou 377. publikaci v roce 1997
Výtiskla CENTA, s. r. o., Brno, Videňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 130 Kč

ISBN 80-7174-291-0

??

??

??

??

2